

தருமாலிருஞ்சேலைக்கலம்பகம்

என்கிற

அழகர்கலம்பகம்.

அழகரது கலம்பகமென விரியும்; இது - ஆறும்வேற்றுமைப்பொருளில் தொக்குநின்ற தொகைநிலைத்தொடர்மொழி: விஷயமாகவுடைமை-வேற்றுமைப்பொருளாகிய சம்பந்தம்; விஷ்ணுபுராணம், விநாயகரகவல் என்பவற்றிற்போல. இனி, அழகரைப்பற்றிய கலம்பகம் எனப் பொருளுரைத்து, இத்தொடர்மொழியை இரண்டனுருபும்பொருளுந் தொக்கதொகைபார்கவுங் கொள்ளலாம். அழகரென்பது - பாண்டியநாட்டில் திருமாலிருஞ்சேலையென்னுந் திருப்பதியில் திருக்கோயில்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கின்ற திருமாலினது திருநாமம்; இயற்கையழகுடையவ ரென்பது பொருள். கலம்பகமாவது - ஒருபோகும் வெண்பாவும் கலித்துறையும் முதற்கவியுறுப்பாக முதலிந்கூறி, புயவகுப்பு மதங்கு அம்மானை நாலம் சம்பிரதம் கார் தவம் குறும் மறம்பாண் களி சித்து இரங்கல் கைக்கிளை தூது வண்டு தழை ஊசல் என்னும் இப்பதினெட்டு உறுப்புக்களும், காலத்தால் மருவிய பிச்சியார் கொற்றியார் வலைச்சியார் முதலியனவும் இயையுமாறு, மடக்கு மருட்பா ஆசிரியப்பா கலிப்பா வஞ்சிப்பா ஆசிரியவிருத்தம் கலிவிருத்தம் கலித்தாழிசை வஞ்சிவிருத்தம் வஞ்சித்துறை வெண்டிறை என்னும் இவற்றால் இடையிடையே வெண்பாவும் கலித்துறையும் விரலிவர அந்தாதித்தொடையால் முற்றற இறுதியும் முதலும் மண்டலித்துப்பாடுங்கால், தேவர்க்கு - தூறும், அந்தணர்க்கு - தொண்ணூற்றைந்தும், அரசர்க்கு - தொண்ணூறும், அமைச்சர்க்கு - எழுபதும், வணிகர்க்கு - ஐம்பதும், வேளாளர்க்கு - மூப்பதுமாகப் பாடுவதொரு பிரபந்தம்; இக்கலம்பககலிலக்கணத்தைப் பன்னிருபாட்டியல், வச்சணந்திமாலை, இலக்கணவளக்கம் முதலியவற்றுட் காண்க. தொல்காப்பியனார் செய்யுளியலில் “விருந்தே தானும், புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேந்தே” என்பதனால் “விருந்தானும் பழங்கதைமேல தன்றிப் புதிதாகத் தாம் வேண்டியவாற்றாற் பலசெய்யுளுந் தொடர்ந்து வரத் தொடுக்கப்படுந் தொடர்நிலைமேலது” என்று கூறினமையின், இக்கலம்பகம் அங்கனங் கூறிய விருந்தா மென்று உணர்க. இனி, இதனைச் சிறுகாப்பியத்துள் அடக்குவர் பிற்காலத்தார். “களிவண்டு பிழற்றிய கலம்பகம் புனைந்த, அவங்கலந்தொடையல்கொண்டடியிணைபணிவா னமரர்கள் புகுந்தன ராதலி லம்மா” என்னும் பெரியார்பாசுரத்தில், பலவகைமலர்களைக்கொண்டு தொடுக்கப்பட்டுள்ள மாலை ‘கலம்பகம்புனைந்ததொடையல்’ எனக் கூறப்பட்டுள்ளதனால், அப்புமாலைபோலப் பலவகைப்பாக்களைக்கொண்டு அமைக்கப்பட்ட பாமாலையைக் கலம்பகமெனப் பெரியோர் பெயரிட்டுவழங்கின ரென்பர் ஒருசாரார்; இதற்கு இவ்வாறுபொருள்கொள்ளும்போது, இது கலம்பகம் என்னும் தொடர்மொழியின் திரிபுபோலும்: இனி, கலம்பகம் எனப்பிரித்து, மெலித்தல்விசாரம்பெற்றதாக்கி, பலவறுப்புக்களுங் கலத்தனத்தன்னிடத்தேயுடையதென அன்மொழித்தொகைக்காரணக்குறிபார்கவுங் கொள்ளலாம்; மற்றொருசாரார், பன்னிரண்டமரக்காலென்னும் பொருளுள்ள ‘கலம்’ என்னுஞ் சொல்லும், கடவுளது ஆறுகுணங்களைக் குறிக்க

கின்ற 'பகம்' என்னுஞ் சொல்லும், குறிப்பாய்ப் பன்னிரண்டு ஆறு என்னுந் தொகையைமாத்திரம் உணர்த்தி உம்மைத்தொகையாகப் புணர்த்துப் பதினெட்டு உறுப்புக்களையுடைய பிரபந்தத்துக்கு ஏதுப்பெயராயிற் றென்றும் உரைப்பர்.

இந்நூல் அழகர்பின்னாததமிழ் பாடிய வேப்பந்தூர்ச்சங்கப்புலவர்கள் செய்த தென்று சொல்லுகின்றனர்.

காப்பு.

காப்பு - மஃபித்தல்; அது - இவகு. காக்கின்ற கடவுள்விய்யமான வணக்கத்தத்குத் தொழிலாகுபெயர் : ஆகவே, கவி தமக்கு நேரிடத்தக்க இடையுறுகளை நீக்கித் தமதுஎண்ணத்தை முடிக்கவல்லதோர் பொருளின் விஷயமாகச் செய்யுந் தோத்தர மென்பது கருத்து. புனைவண்ணவசமயத் தவரான இந்நூலரசிரியராத் கூறப்பட்ட இக்காப்புச்செய்யுள்கள். விஷ்ணு பத்தர்களிற்சிறந்தவரான விஷ்வக்ஸேநரென்கிற சேனைமுதலியார் முதல் யோரைக் குறித்தன யாதலால். வழிபடுகடவுள்வணக்கமாம். தம்மது மத்ததுக்குஉரிய கடவுளை வணங்குதலேயன்றி அக்கடவுளின் அடியார்களை வணங்குதலும் வழிபடுகடவுள்வணக்கத்தின்பாற் படு மென அறிக.

ஆனைக்குமுன்செல்லிடபாசலத்திலழகனையெம்

மாணக்கருதிக் கலம்பகங்கூறவரற்கரற்குத்

தாணைச்சுரர்க்குச்சடகோபஞ்சித்திக்கத்தாங் குசெங்கோற்

சேனை ததலைவர்திருத்தாங்கருத்தொடுஞ்சேவிப்பெனை.

இக்காப்பு, விஷ்வக்ஸேநர் என்கிற சேனைமுதலியாரைப் பற்றியது.

(இதன்பொருள்.) ஆனைக்கு - கஜேன்கிராம்யானுக்கு. முன் செல் - விரைவாகச் சென்றருளிய, இடப அசலத்தில் - ௬ விரியென்னும் பெயருள்ளதிருமாலிருஞ்சோலையலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, அழகனை-அழகனென்னுந் திருநாமமுடைய, எம் மாணை - எமது சயாமியை. கருதி-மனத்தினுல்தியானித்து, கலம்பகம் கூற-கலம்பகமென்னும் பிரபந்தத்தைப் பாடித் தற்பொருட்டு, - யாற்கு - பிரமனுக்கும். அரற்கு - சிவனுக்கும். தாணை சுரர்க்கு - கூட்டமாகத் திரண்டெள்ள தேவர்களுக்கும். சடகோபம் - திருவாலினது பாதுகை, சித்திக்க - (முறைபிறழாமல்) கிடைக்கும்படி, தாங்கு - (கையில்) தாங்கிய, செங்கோல்-செவ்விய பிரப்பங்கோலையுடைய, சேனை ததலைவர் - சேனைமுதலியாரது, திரு தாள் - திருடிகளை, கருத்தொடும் - விருப்பத்துடனே, சேவிப்பென் - நமஸ்கரிப்பேன் (யான்); (என்றவாறு.) - என்காரம் - ஈற்றரசை.

ஆனைக்கு முன் சென்று நமது:—பாண்டியநாட்டில் இந்திரதயும்நனென்று ஓரசரசன் மிக்கவிஷ்ணுபக்தியுடையவராய் ஒருநாள் விஷ்ணுபூஜை செய்கையில் அகஸ்தியமகாமுனிவர் அங்குஎழுந்தருள, அப்பொழுது அவன் தன்கருத்துமுழுவதையும் திருமாலேப்புகழ்ப்பதற் செலுத்தியிருந்ததனால் அவ்விருடியின்வருகையை அறிந்திடாறாய் உபசாரமொன்றுஞ்செய்யாதிருக்க, அம்முனிவர் தமமை அரசன் அலட்சியஞ்செய்தானென்று மாறாகக் கருதிக்கோபித்து 'நீ யானைபோலச் செருகருத்திருந்தனால், யானையாகக்கடவை' என்று சபித்தனர்; அங்ஙனமே அவன் ஒருகாட்டில் யானையாகத் தோன்றினனாயினும், முன்செய்த விஷ்ணுபக்தியின்மகிமையால் அப்பொழுதும் விடாமல் நாள்தோறும் ஆயிரந்தாமரைமலர்களைக்கொண்டு விஷ்ணுவை அருச்சித்தப் பூஜைசெய்துவந்தான்; அங்ஙனஞ் செய்யுநாட்களில் ஒருநாள், பெரியதொரு தாமரைத்தடாகத்தில் அருச்சனைக்காகப்

பூப்பறிப்பதற்குப் போயிறங்கினபொழுது, அங்கே முன் நீர்நிலையில்நின்று தவஞ்செய்தகொண்டிருந்த தேவலரென்னும் முனிவரது காலைப் பற்றியழுத்து அதனற்கோபங்கொண்ட அம்முனிவரதுசாபத்தாற் பெரியமுதலையாய்க் கிடந்த ஹரிஹரி என்னுங் கந்தருவன் அம்யானையின் காலேக் கவ்விக்கொள்ள, அதை விடுவித்தக்கொள்ள முடியாமல் கஜேந்திரன் 'ஆதிமூலமே!' என்று கூவியழைக்க, உடனே திருமால் பூரிசுருடவாகநாடாடராய் அங்கெழுந்தருளித் தந்திருவாழியாழ்வானைப் பிரயோகித்து முதலையைத் துணித்து அதன்வாயினின்றும் கஜேந்திரனை விடுவித்த மோகூடமளித்தப் போக, ஹரிஹரிவும் சாபவிமோசனமாகித் தன்னுலகஞ் சேர்ந்தன நென்பதாம். ஒருதிரயக்காலே ஒருதிரயக்குக்கு வந்த நோவையும் பொருமல் அரைகுலையத் தலைகுலைய படுக்கரைக்கே வந்துஉதவின மகாகுணத்திலே ஈடுபட்டு இவ்வாறு கூறினார்.

முன்செல் - எதிரிற்சென்ற வென்றுமாம். செல் அழகனென இயையும். இடபாசலம் - தீர்க்கசந்தி. இடபம் - ரிஷபம்: எழாமுயிர் இ ஆயிற்று. அசலம் - சலியாத்து. விருஷபவடிவமான த்ருமதேவதை தவஞ்செய்து பேறுபெற்ற மலையாதலால். திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கு 'இடபாசலம்' என ஒருபெயர். தம்மைப்போன்ற அடியார்களையும் உளப்படுத்தி 'எம்மான்' என்றார். கூற என்னுஞ் செய்வெனெச்சம். சேலிப்பென் என்பதனோடு இயையும். அரன் முதலிய தேவர்களையும் படைத்தலால், பிரமன் - வரனெனப்பட்டான்; வரன் - ஸ்ரேஷ்டன். இனி, வரற்கு என்பதை - குவ்விற்று எதிர்கால வினையெச்சமாக் கொண்டு, கூறவருதற்பொருட்டிச் சேலிப்பெனென்றமாம். பூர்வஜந்மஞானத்தை மறைத்து அஜ்ஞானத்தை உண்டாக்குகின்ற ஸடமென்னும் வாயுவைப் போக்கியருளியவ ரென்னும் பொருளுதாகிய சடகோபனென்பது, நம்மாழ்வாரது திருநாமம்; அத்திருநாமத்தால் திருமாலினது திருவடிநிலையை உழங்குவது, பூர்வைஷ்ணவசம்பிரதாயம். பிரமன் முதலிய தேவர்களெல்லாம் விஷ்ணுவினது பாதுகையைத் தந்தலைால் வைக்கப்பெற்றுக்கொண்டு தய்யரம்பொருட்டுத் திரளாகவந்து ப்மலவிழும்பொழுது, பூரிசேனைமுதலியார் தமது திருக்கையில் தரித்த பிரம்பைக்கொண்டு கோஷ்டிவிலக்கி யாவர்க்கும் முறையே கிடைக்கும்படி செய்தலால், 'வாற்கு அரற்குத் தானைச்சுரர்க்குச் சடகோபஞ் சித்திக்கத் தாங்கு செங்கோற் சேனைத்தலைவர்' என்றார்; "ஆளிலமாரரங்கேசர் சேவைக் கணுகுந்தொறுங், கோளிற் றிரனை விலக்கும் பிரம்பின் கொளைபடலால். தோளி லடித்தழும் பண்டச்சுரர்க் கச்சுரர்தொழலால், தாளின் முடித்தழும் புண்டு ஞஞ்சேனைத்தலைவருக்கே" என முன்னோர் கூறிப்பவாறுங் காண்க. சேனைத்தலைவர் - பரமபதத்திலுள்ள நித்திய முத்தர்களது திரளுக்குத் தலைவர்.

இது; நேரசை முதலாய் ஒற்றொழித்துப் பதினொழுத்துப் பெற்று வந்த கட்டளைக்கலித்துறை; மேலிற் கவியும் இது. (க)

அத்தியின்மத்தியிலேவிளங்காலிலம்மாமகிழ
நித்திரைகொள்ளுந்தமாலத்துருவனிவனென்பதே
சத்தியமென்னப்புளிக்கீழ்மகிழந்தமிழ்க்கரசே
நித்தியமாலழகன்றமிழ்கூறமுன்னின்றருளே.

இக்காப்பு, சடகோபர் என்கிற நம்மாழ்வாரைப் பற்றியது.

(இ - ள்.) 'அத்தியின் - பிரளயசமுத்திரத்தினது, மத்தியிலே - நடுவிலே, விளங்கு - விளங்குகின்ற, ஆலில் - ஆலிலையில், அம் மா - அழகிய திருமகன், மகிழ - களிக்கும்படி, நித்திரை கொள்ளும் - அறிதூயில்கொ

ண்டருளுகிற, தமாலத்து உருவன் - பச்சிலைமரத்தின் இலைபோன்ற நீலநிற முடையவன், இவன் - இத்திருமாலேயாவான், என்பதே சத்தியம்-என்பது வே சத்தியமாகும், 'என்ன - என்று சொல்லி, புளி கீழ் - திருப்புளியமரத்தினடியில், மகிழ் - மகிழ்ந்து வீற்றிருக்கின்ற, அம் தமிழ்க்கு அரசே - அழகிய [இனிய] தமிழுக்குத் தலைவனாகிய சடகோபனே! சித்தியம் - (பிரப்பி ரப்பில்லாமல்) எப்பொழுதும் ஒருதன்மையாகவுள்ள, மால் - பெருமைக்குண்முள்ள, அழகன்-அழகரது, தமிழ் - தமிழ்ப்பிரபந்தத்தை. கூற-(யான்) சொல்லுதற்பொருட்டு, முன் நின்று அருள் - (எனது) எதிரில் எழுந்தருளி வந்துகின்று அருள்செய்வாயாக; (எ - று.)

பிரமன் முதலான சகலதேவர்களு முட்பட யாவும் அழிந்துபோகின்ற யுகார்த்தகாலத்தில் ஏகார்க்கணவமான மகாப்பிரளயசமுத்திரத்தில் ஸ்ரீமகா விஷ்ணு அண்டங்களை யெல்லாந் தன்வயிற்றில் வைத்து அடக்கிக்கொண்டு சிறுகுழந்தைவடிவமாய் ஆதிசேஷாம்சமான ஆலிலையின்மீது பள்ளிகொண்டு தனது மாயாஸ்வரூபமான யோகசித்திரையைக் கைக்கொண்டு திருக்கண்வனார்தருளுதலால், 'அததியின்மத்தியிலே விளங்காலி லம்மாமகிழ் நித்திரைகொள்ளுந் தமாலத்துருவன்' என்றார். இங்ஙனங்கூறியது, எல்லாவற்றையும் படைத்துக் காத்த அழிக்கின்ற முதற்கடவுள் இவனேயென நன்குவிளங்குதற்கு. "நளிர்திசு சடையனு நான்முகக் கடவுளுந், தளி ரொளி யிமையவர் தலைவனு முதலா, யாவகை யுலகமும் யாவரு மகப்பட, நில நீர் தீ கால் சுடரெரி விசம்பும், மலர்சுடர் பிறவுஞ் சிறிதுடன் மயங்க, வொருபொருள் புறப்பா டின்றி முழுவது, மகப்படக் கரந்தோ ராலிலைச் சேர்ந்த லெம், பெருமா மாயனை யல்ல. தொருமா தெய்வமற் றுடையமோ யாமே" எனத் திருவாசிரியத்துள் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்திருத்தல் காண்க. அத்தி - அப்தி யென்னும் உடமொழியின் திரிபு; நீர்தங்குமிட மென்று பொருள். ஆல், தமாலம் என்பன - அதனதன் இலைக்கு முதலாகு பெயர். அம்மா என்பதை, அ மா எனப்பிரித்து, உலகநிகட்டாகவமாம். மா-வடசொல். தமாலம் - ஓர்வாசனைமரம். இவனென அண்மையாகச்சட்டி னார், மனத்தின்கண் வீற்றிருத்தலால், என்பதே, எ - தேற்றம். தமிழ்க்கரசு என்பதற்கு - சிறந்த தமிழ்வேதத்தைப் பாடியருளியவ ரென்பது கருத்து. இனி, முதல் மூன்றடிக்கு, இவ்வாழ்வார் எம்பெருமானது அவதார விசேஷமேயென்பது சத்தியம்என்று ஆழ்வாருடைய பிரபாவத்தை அறிந்த உரெல்லாஞ் சொல்லும்படி புளியமரத்தின்கீழ் மகிழும்பூமாலையுண்டு எழுந்தருளியிருக்கிற சடகோபனே என்றமாம். இச்செய்யுளில், அத்தி ஆல் மா மகிழ் தமாலம் புளி அரசு என்னும் மரப்பெயர்கள் சொல்லாற் பொருந்தி வந்தது காண்க. (உ)

முதலாழ்வார் மூவர்தொண்டர் பாதப் பொடியா

மூதரகலி மாறன் மழிசைக்கோ—விதவார்

சூசே கரன்கோதை பட்டர்பிரான் பாணன்

கலியன் நிருவடிகள் காப்பு.

இக்காப்பு, ஆழ்வார்கள் பன்னிருவரைப் பற்றியது.

(இ - ன்.) முதலாழ்வார் மூவர் - (பொய்கையாழ்வார் பூத்தாழ்வார் பேயாழ்வார் என்னும்) முதலாழ்வார்கள் மூன்றுபேரும், தொண்டர்பாதப் பொடியார் - தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும், மூதரகலி - மூதரகலியாழ்வாரும், மாறன் - நம்மாழ்வாரும், மழிசைக் கோ - திருமழிசையாழ்வாரும், இதவு ஆர் - நன்மை பொருந்திய, குலசேகரன் - குலசேகராழ்வாரும். கோதை - ஆண்டாளும், பட்டர்பிரான் - பெரியாழ்வாரும், பாணன் -

திருப்பாணழ்வாரும், கலியன் - திருமங்கையாழ்வாரும், (என்னும் ஆழ்வார்களின் பன்னிருவர்களது), திரு அடிகள் - சீர்பாத்தங்கள், காப்பு - (எனக்குக்) காவலாகும்; (எ - று.)

ஆழ்வார் - எம்பெருமானது திருக்கலியாணகுணங்களாகிய பெருங்கடலில் ஆழ்ந்து ஈடுபடுபவர். ஆழ்வார்கள் பன்னிருவருள், பொய்கையார் முதலிய மூவரும்-மற்றவன்பதின்மர்க்கும் முன்னே திருவவதரித்ததனாலும், மற்றுண்டான பிரபந்தங்களுக்கும் லக்ஷணமாம்படி திருவந்தாதிக் திவ்வியப் பிரபந்தங்களைத் திருவாய்மலர்ந்தருளியதனாலும், இவர்களுக்கு முதலாழ்வார் என்று திருநாமம்; “மற்றுள்ள வாழ்வார்களுக்குமுன்னே வந்துதித்து, நற்றமிழால் தூல்செய்து நாட்டையுய்த்த—பெற்றிமையோ, ரென்னு முதலாழ்வார்க ளென்னும் பெயரிடர்க்கு, நின்ற துலகத்தே நிகழ்ந்து” என்றார் பெரியாரும். தொண்டர்பாதப்பொடியார் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களது ஸ்ரீபாத ஞானியாயிருப்பவர்; ஆர்விகுதி - உயர்வுப்பொருளது. மதரகவி - இனிமையான பாடலைப் பாடுபவர். வலியலினைகட்கு மாறாக இருத்தலாலும், பாண்டியநாட்டில் திருவவதரித்ததனாலும், மாறெனன்று திருப்பெயர். மழிசைக்கோ-மலர்லாரகேசுத்ரமென்கிற திருமழிசைக்குத் தலைவர். இதம் என்பது போல, இதவு என்பதும்-ஹிதமென்னும் வடமொழியின் திரிபு. குலசேகரன்-தான் திருவவதரித்த (சேர)குலத்துக்குத் தலைவனிடோலச் சிறந்தவர். கோதை - மாலை: எம்பெருமானுக்கு மாலைபோல நிரதசியபோக்கியையாயிருப்பவன்; அன்றிக்கே, பாமாலைமையும் பூமாலைமையுஞ் சூடிக்கொடுத்தவன். பட்டப்பிரான் - புலவர்கட்குத் தலைவர். பாணன் - வீணையுங் கையுமாய்ப் பெரியபெருமான் திருவடிக்கீழே நிரந்தரசேவைபண்ணிக்கொண்டு பாட்டுப்பாடிப் புகழ்பவர்; “பாட்டிஹற் கண்டு வாழும் பாணர்” என்பர். கலியன் - மிகக்குடையவர்.

இது, காசு என்னும்வாய்பாட்டால் முடிந்த இந்நிகழ்பெந்நிசைவேண்டாம்.

அவையடக்கம்.

அவையடக்கமாவது - கற்றோர்சபைமுன் கவி தன்னைத்தாழ்த்திக்கூறுதல்.

அழகர் பதின்ம ரருந்தமிழ்கொண் டார்யான்
குழறியுடன் சொற்றமிழுங் கொண்டார்—முழுதும்
கருத்திருத்தி வைத்தவெண்மர் கார்தருமாய்க் கூனி
யுருத்திருத்திக் கொண்டதுபோ லும்.

(இ - ள்.) அழகர்—, பதின்மர் - (ஆழ்வார்கள்) பத்துப்பேர் பாடிய, அருந் தமிழ் - அரிய தமிழ்த்திவ்வியப்பிரபந்தங்களை, கொண்டார்-ஏற்றுக் கொண்டார்; (அவ்வாறே), யான்-நான், குழறிய-குளிறிப்பாடிய, புல் சொல் தமிழும் - இழிவான தமிழ்ச்சொற்களாலாகிய பிரபந்தத்தையும், கொண்டார் - ஏற்றுக்கொண்டார்; (அது),—முழுதும் கருத்து இருத்தி வைத்த - மனம்முழுவதையுந் தன்மேல் அறுதியாகப் பொருத்திவைத்துக் கர்தல் கொண்ட, எண்மர் - அவ்ஊடமறிவிதகளுக்கு, கார்தரும் ஆய் - (தாம்) அன் புள்ள கணவருமாய், கூனி - கூனியினது, உரு-(வீரன் துள்ள) வடிவத்தை, திருத்தி - (அக்கூனையொழித்து) நேராக்கி, கொண்டது-ஆட்கொண்டதை, போலும் - ஒக்கும்; (எ - று.)

பதின்மர்தமிழ்க்கு - எண்மர் திருவருவமும், தனது தமிழ்க்கு - கூனியருவமும் உவமை. கூனியருவைத் திருத்திக்கொண்டதுபோல, எளியேன் தமிழையுந் திருந்தச்செய்து அழகர் அங்கீகரிப்பாரென அவையடக்கம்கூறியவாறு. தமிழும், உம்மை - ஸ்ரீவிசிறப்புப்பொருளோடு இறந்ததுதழுவிய

எச்சப்பொருளது. காந்தரும், உம்மை - உயர்வுசிறப்புப்பொருளோடு எதிர்த்தமுயி எச்சப்பொருளது. பசின்மர் - கீழ்க்கவியிற்கூறிய பன்னிருவருள் மதரகவியுந் கோதையுந்தவிரந்த மற்சையவர். எண்மர்-ருக்மிணி, மீத் திரவிரதை [காளிந்தி], சத்தியை, ஜாம்பவதி, ரோஹிணி, சுசீலை, சத்தியபாமை, லக்ஷ்மணை [சாருஹாவிநி] என்கிற எட்டுத் தேவிமார்கள். கூனி - வளைக்க வடிவுள்ளவள்; இ - பெண்பால்வகுதி.

கூனியுந்தீருத்தியகதை:—ஸ்ரீகிருஷ்ணன், கம்ஸனால் அக்குரூரரைக் கொண்டு அழைக்கப்பட்டுப் பலராமனோடு மதராபட்டணத்தராஜவீதியில் எழுந்தருளுகையில் சந்தனக்கிண்ணத்தைக்கையிலேந்தி வருகின்றமங்கைப் பருவமுடைய ஒருகூனியைக்கண்டு, 'நீலோற்பலம்போன்ற கண்களையுடையவளே! யாருக்கு நீ இந்தப்பூச்சுக் கொண்டுபோகிறாய்?' என்று விலாஸத்தோடு கேட்டருள, அந்தக்கூனி ஆவ்வாறு காமமுடையவன்போலக் கண்ணன் அருளிச்செய்ததைக் கேட்டு அவன்திருக்கண்களினாலே மனமிழக்கப்பட்டவளாய் அவன்மேலே காதுலுற்று, 'ஓ அழகனே! நான் நைகவக்கிரையென்பவ னென்றும், கம்ஸனாலே சந்தனாதிப் பூச்சுக்கள் செய்யும் வேலையில் வைக்கப்பட்டவ னென்றும் நீ அறிபாயோ?' என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, கண்ணன் 'எவசுள் திருமேனிக் கேற்ற வெகுநேர்த்தியான இந்தப்பூச்சை எங்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும்' என்று சொல்லியதைக் கேட்டு, அவள் 'அப்படியே திருவுள்ளம் பற்றுங்கள்' என்று வெகு அன்போடு சமர்ப்பிக்க, அப்பூச்சைத் திருமேனியில் அணிந்து ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அவளிடத்து ஸிகவும் பிரசன்னராய். நடுவிரலும் அதன்முன்விரலும் கொண்ட துணிக்கையினாலே அவளை மோவாய்க்கட்டையிற்பிடித்ததுத் தன் திருவடிகளினால் அவள்பாதங்களை அமுக்கி இழுத்ததுத் தூக்கிக் கோணலை நிரித்ததுப் பெண்களுக்குள் உயர்ந்தவளாக்கியருளினு னென்பதாம்.

இது, நான் என்னும் வாய்பாட்டால் முடிந்த இரூபிகற்பநேரிசைவேண்பா.

நூ ல்.

க. நீர்பூத்தபொற்றகட்டுநெட்டிதழ்ச்செந்தாமரைமான்
கார்பூத்தமுமுநீலக்கண்னுமனமுங்குளிரச்
சுரும்புதுவைத்தோகைமிகச்சூடியதாமமுங்கவியுந்
தரும்புதுவைத்தோகைகனதனதடங்கள் புளகரும்பப்
பழமுதிர்நான்மறைகுமுறப்பதின்மர்கண்முத்தமிழ்முழங்கப்
பழமுதிர் பூஞ்சோலைமலைபச்சைமரகதத்திலங்க
வந்தவிமானத்தமரர்மலர் தூவிப்பணிசோமச்
சந்தவிமானத்தமருஞ்சௌந்தரியபரஞ்சோதி.

உ. குறித்தமுகில்பந்தரிட்டுக்குறுந்துளிதூற்றிடவாயர்
தறித்தமரமத்தனையுந்தழைத்தலர்ந்துபழுத்துதவக்
கடும்புலிகளயர்ந்துசித்திரகாயமெனும்பெயர்விளக்கக்
கொடும்பணிகண்மாலையதாய்க்குலரத்தர்விளக்கேற்றக்
கருங்கற்றூன்வெண்ணெயெனக்கரைந்தோடவிரைந்தோடி
வருங்கற்றூனிமைப்பொழியமழவிடையங்கயர்ந்துறிப்ப
மிகவிளங்கோவியரெழுதவெள்கியதிரிபங்கியுடன்
சுகவிளங்கோவியர்மழல்தொனித்தகுழலிசைத்தோய்கேள்.

- க. பலகடலுஞ்செதிடங்கப்பசுந்துழாய்பரிமளிக்கப்
பலகடமீன்வடிவெடுத்தாய்பார்த்தெம்மைக்காக்கவென்றோ.
- உ. போகமடங்குலகமுற்றும்பூவெனவன்புறங்கிடக்க
நீகமடவுருக்கொண்டாய்நினைத்தெம்மைப்புரக்கவென்றோ.
- ஈ. நிலக்கினியதேவகிபானீபிறந்தசபயோக
விலக்கினமேற்கடைப்பிடியோவிடபமலையவந்தனையே.
- ச. உதித்ததுநம்மிந்துகுலமுயர்த்ததுநந்தமையென்றோ
பதித்தமலயத்துவசபாண்டியனையாண்டனையே.
- ரு. தருமகதியாப்பபாடிதனினவந்தங்கவர்ந்தா
பொருமகதிமுனிமுதலோருள்ளமெனக்குறித்தேயோ.
- சு. ஆரமுதவுத்திபொங்கவமரர்குழாம்வாயுற
வாரமுதமதித்தெடுத்தாயடியவர்கட்கென்றேயோ.

க. நிலமுதலியவெயினிலவுமிழகதீர்மதி
குலதெய்வம்வழிபடுகுருவெனவருளினே.

உ. அரியபனரனெனவவனவளதுவென
விரியிகபரிருவினையெனமருவினே.

ஈ. அருள்சிலவறிபவனறிவறிதருமொரு
பொருள்பலவெனமறைபுகல்சகவடிவினே.

ச. ஒளியினுளொளியுலகுயிரினுளயிரிமிகு
களியினுள்களியெனமிகமகிழ்கருணையே.

க. அடலவுணன்பாற்குறுகியற்புநிலங்கையேற்றாய்
கடலகிலம்பாவுமுந்திகாட்டுவதுகண்டிலையோ.

உ. இலகங்கையெனத்திரைகளெறியமுனைதுளைநதாய்வான்
குலகங்கைகால்பிடித்துக்கூப்பிடுதல்கேட்டிலையோ.

ஈ. கருதுகளிறோலமிடக்கலுழனெடுமவிண்பறந்தாய்
மருதினுரலொடுதவழந்தாய்மால்வினையாட்டென்றேயோ.

ச. சிறந்தபெரும்பகிரண்டத்திரளெல்லாநதிருவுருவிற்
பிறந்தகுறும்புளகெனினின்பெருமையயாருரைக்கவல்லார்.

க. சகலநற்பொருளுநீதத்துவங்கள்
புகறருகரணநீபுவனபோகநீ.

உ. மொழியுநீபொருளுநீமுக்குணங்கள்
விழியுநீமணியுநீவிந்துநாதநீ.

க. தயரதர்தவசிலுதித்தனை. ஈ. உயர்சதுமுகனைவிதித்தனை.

உ. தசமுகனுருளவதித்தனை. ச. உரனுளசரபமிதித்தனை.

க. செகமிசைந்தனை.	கூ. கருமமண்டினை.
உ. ககமிசைந்தனை.	க0. தருமமண்டினை.
ங. செயல்கடந்தனை.	கக. கதமடக்கினை.
ச. மயல்கடந்தனை.	கஉ. மதமடக்கினை.
நி. சுகமுகந்தனை.	கங. அருவிழைந்தனை.
கூ. மகமுகந்தனை.	கச. உருவிழைந்தனை.
எ. துன்பொழிந்தனை.	கரு. அமிழ்தழைத்தனை.
அ. பொன்பொழிந்தனை.	ககூ. தமிழ்தழைத்தனை.

எனவாங்கு,

தேறியவடகலையென்கலையெனவிரண்
 டாரொழுக்கரங்கவரவிரந்தலோசன
 குளிர்பதமிசெடகோபமீதெனவான்
 வெளிமுகடணிவடவேங்கடவாண
 வதிர்குரல்வனைசுடராழியாமெனமதி
 கதிர்புடைவரநிமிர்கரிகிரிவரத
 வலம்புரிபோலயன்வாகனமீண்டிச்
 சிலம்புறுதரளச்சிலம்பாற்றிறைவ
 வெழுமணியால்கடலீந்தபொன்னுடனொரு
 செழுமணியுரமணிதெய்வசிகரமணீ
 யுரனுடைமதையுமிரணியனூரமொடு
 சரபமும்வகிந்தருநரகரிநூபா
 பூமியிலசரப்புன்பணிக்கினனெனு
 நேமியம்பரமசாமிவாழி
 பிரவினிலாடுமிறையணியொளிக்க
 வரவினிலாடுநின்னடிமலர்க்கியம்புலெ
 னண்டகோடியையுமயனையுழுந்திப
 புண்டரீகத்துப்பொதிந்தருணின்னை
 நெஞ்செனுமலருணிந்துதுமெய்யடியர்க்
 கஞ்சுற்றஞ்சுற்றாங்கவர்தம்மைக்
 கண்டவிடத்துநங்காற்றுகளென்று
 தொண்டிபட்டொழுகத்துணைசெய்
 தண்டமிழ்ச்சங்கத்தனியிறையவனே.

க.—“நீர்பூத்த***பாருசோதி”.—(இ - ள்.) நீர் பூத்த - நீரில் தோன்றிய, பொன் தகடு நெடு இதழ்-பொன்னினாலாகிய மெல்லியதகடுபோன்ற நீண்டஇதழ்நையுடைய, செந் தாமரை-சிவந்த தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற, மான்-மான்போலும் பார்வையையுடைய திருமகளது, கார் பூத்த - கர்க்காலத்து மலர்ந்த, முழு நீலம்-நெறிப்புள்ள நீலோற்பலமலர்போன்ற, கண்ணும் - கண்களும், மனமும்—, குளிர - மகிழ்வடையவும்,—சுரும்பு துவைத்து - வண்டுகள் மிதித்து மொய்த்ததுக்கொண்டு, ஓகை மிக - களிப்பு மிகும்படி, குடியி - (தான்) அணிந்துள்ள, தாமமும் - பூமாலையையும், கவியும்-பாமாலையையும், தரும் - (எம்பெருமானுக்குக்) கொடுத்த, புதுவை தோகை - ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் திருவவதரித்த மயில்போலுஞ் சாயலை

யுடைய ஆண்டாளினது, கன தன தடங்கள் - பருத்த திருமுலையிடங்கள், புளகு அரும்ப - மகிழ்ச்சியால் புடைபெருங்கவும்,—பழ முதிர் நால் மறை-பழமைமிக்க [அநாதியான்] நான்கு வேதங்கள், குமுற - மிக்கு ஒலிக்கவும்,—பதின்மர்கள் முத் தரிழ் - ஆழ்வார்கள் பதின்மரது (இயல் இசை நாடகம் என்று) மூன்றுவகைப்படுந் தமிழினாலாகிய திவ்வியப்பிரபந்தங்கள், முழங்க-பேரொலிசெய்யவும்,—பழம் உதிர் பூ சோலைமலை - கனிகள் உதிர்கிற அழகிய சோலைகளையுடைய திருமாலிருஞ்சோலைமலை, பச்சை மரகதத்து இலங்க - (தனது திருமேனியின் நிழலிட்டினாற்) பசுநிறமுள்ள மரகதரத்தினம்போல விளங்கவும்,—விமானத்து - (தத்தம்சுருளரிய) விமானங்களில், வந்த - ஏறிவந்த. அமரர் - தேவர்களெல்லாம், மலர் தூவி - பூவுப்பங்களை அருச்சித்து, பணி - வணங்குகின்ற, சோமச் சந்த விமானத்து-சோம சுந்தரவிமானத்தில், அமரும் - எழுந்தருளியிருக்கிற, செளந்தரிய - அழகனே! பாஞ்சோதி - சுயம்பிரகாசமுள்ள கடவுளே! (எ - று.)

நீர் - மங்கலசொற்களுள் ஒன்றுதலால், முதலில் வைக்கப்பட்டது. நீர் பூத்த தாமரையென இயையும்; இனி, நீர் பூத்த - நீர்மை [அழகு] மிக்க வென்றும், கார் பூத்த - கருநிறம் விளங்கிய வென்றுமாம். தவைத்து - ஒலித்து என்றமாம். ஒகை-உவகை யென்பதன் மருஉ. புதுவை - ஸ்ரீவில்லி புத்தூர்; “அன்ன வயற்புதுவையாண்டா ளரங்கர்க்குப், பன்னு திருப்பாவைப் பல்பதிய-மீனினிசையாம், பாடிச் கொடுத்தா ணற்பாமாலை பூமாலை, குடிக்கொடுத்தானைச் சொல்” என்றார் மேலோரும். புளகரும்ப-ரோமாஞ்சு முண்டாக வென்றமாம். விமானன்னுஞ் சொல் இரண்டனுள், முன்னது - தேவர்வாகனம்; பின்னது - தேவாலயத்துள் ஸ்வாமி எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்தானம். இனி, வந்து அவிமானத்து எனப் பிரித்து - அடங்கிய அகங்காரத்தையுடைய தேவர்கள் வந்து பணிகின்ற வென்றமாம். சந்தம் - அழகு. சோமசுந்தரவிமானமென்பது அத்திருப்பதி விமானத்தின்பெயர். செளந்தரியம் - அழகு. மிகப்பலவான சோலைகளையுடைத்தாத்தலால், சோலைமலையென்று திருநாமம்; வங்கிரி என்ற வடமொழிப்பெயர்: “ஆயிரம்பும் பொழிலுமுடை மாலிருஞ் சோலையதே” என்றார் பெரியாழ்வாரும்; “அநேகஸதஸாஹஸ்ரை ருத்யாகை ருபலகநிதா” என்றும் வடநூல்மேற்கோளுங் காண்க.

2.—“குறித்த * * * கேள்.”—(இ - ன்.) குறித்த - முழங்குகின்ற, முகில் - மேகங்கள், பந்தர் இட்டு - பந்தல்போல (வானத்தின்மேலே) நெருங்கிப்பரவி, குறுந் துளி தூற்றிட - சிறிய மழைத்துளிகளைச் சிந்தவும்,—ஆயர் - இடையர்கள், தறித்த - வெட்டின, மரம் அத்தனையும் - (உவர்த்து போன) விருகுகளெல்லாம், தழைத்து - மீளவுத் தளிர்த்து வளர்த்து, அலர்ந்து - பூப்பூத்து, பழுத்து - பழம்பழுத்து, உதவி - பயன்படவும்,—கடும் புலிகள் - விரைந்தோடுந் தன்மையுடைய புலிகள், அயர்ந்து-மருண்டு அசையாமல் நின்று, சித்திரகாயம் எனும் பெயர் - சித்திரகாயமென்னுந் தமது பேரை, விளக்க - பொருள்விளக்கச்செய்யவும்.—கொடும் பணிகள் - கொடிய சர்ப்பங்கள், மாலையது ஆய் - வரிசை வரிசையாக, குலம் ரத்தம் விளக்கு ஏற்ற - (தத்தம்முடியிலுள்ள) மேம்பட்ட மாணிக்கங்களாகிற தீபங்களை ஏற்றவும்,—கருங்கல்தான் - (மிகவலிய) கருங்கல்லும், வெண்ணெய் என - (செருப்புப்பட்ட) வெண்ணெய்போல, கரைந்து ஓட - நீராய்ஓடுகிப் பெருகவும்,—விரைந்து ஓடி வரும் - வேகமாய் ஓடிவருகின்ற, கன்று ஆண்டுகளையுடைய பசுக்கள், இமைப்பு ஒழிய - கண்ணிமைகொட்டாமல் திகைத்துநிற்கவும்,—மழ விலை - இளவெருதுகள், அங்கு அயர்ந்து கித்ப - அவ்வாறே சலியாது நிற்கவும், மிக விளங்கு ஒலியர் - மிகுதியாகப்

பேர்பெற்று விளங்குகின்ற சித்திரகாரர்கள், எழுத வெள்கிய - (சித்திரத்தில்) எழுத்தொடங்கி (முடியாமையால்) வெட்கமடைந்து போகும்படியான, திரிபங்கியுடன் - மூன்று வளைவுள்ளதொரு திருக்கோலத்தானே, சுக இளங் கோவியர் - இன்பந்தருகின்ற இளமையான கோபஸ்திரீகளது, மழலை - மழலைச்சொல்போல, தொனித்த - ஒலிசெய்கின்ற, குழல்-வேய்ங் குழலை, இசைத்தோய்-ஊதிரின் தவனே! கேள் - (நான் செய்யும் விண்ணப்பத்தைக்) கேட்டருள்வாயாக; (எ - று.)

சங்கீதசாஸ்திரலக்ஷணத்துக்குப் பொருத்தமான சிகித இனிய இசைப்பாட்டைக் கேட்டமாத் திரத்தில் மேகங்கள் வந்து கவித்த இனிமையாக முழங்கி நீர்த்துளிகளைப் பொழிதலும், பட்டுப்போன மாங்களுந் தளிர்ந்துப் பூத்துக் காய்த்துப் பழுத்தலும், புலி முதலிய கொடுவிலங்குகளுங் கொடுமைநீங்கி நெஞ்சருகித் திகைத்து நிற்பதும், சர்ப்பங்கள் படமெடுத்தாடுதலொழிந்து பிரமித்துநிற்பதும், கருங்கல்லுங் கரைந்த உருகுவதும், பசுக்களும் எருதுகளுஞ் செவியாட்டாமல் சித்திரம்போல நின்று கேட்டலும் இயல்பு; “பைத்தவரவத்து வளர் பச்சைமுகில் செவ்வாய், வைத்த கழையேழ்தொளையும் வாரியமு தூறித், தத்தவெழு மின்னிசை தலைப்பட முழங்காப், புத்தமுத நுண்ணி பொழிந்த புயலெல்லாம்,” “பெமரன்களு நறிய பசியதண்ட டளிர்ந்தழைய, வடைவுறுங் கழையினிசை யமுதம்,” “சார்த்தாலம் * * * முடுகுசின மொழிந்து கண்க ளிமையா தாகிச், சாகரமாய்ச் செவிநெறித்தே யுகுகிற்பச் சர்ப்பங்கள் படம்விரித் தாடாம னின்ற,” “நின்றுயர் வரையு முருக,” “தெறித்த கன்றுவாய் வைத்த வம்முலையுணா திரண்டு, கறித்த புல்லுணா கறவை,” “ஆனிரைகள் செவிநெறித்து முலைப் பால் சோர வகங்குழைந்து கன்றினுடன் நீர்க்கிற தம்மா” என்றார், பாகவதங்களிலும், சித்திரகாயம்-(கோடுகளாற்) பலவகைநிறமுள்ள உடம்புடைய தென்று பொருள்; இது, புலிக்குக் காரணப்பெயர். இங்குப் புலிகள் எழுது சித்திரங்களேபோல உடம்பசையாமல் நின்றதனால், ‘கடும்புலிக ளயர்ந்து சித்திரகாயமெனும் பெயர்வ்ளக்க’ எனக் கவிசா துரியமாகக்கூறினார்: பிரநிலை நவந்சியணி. மாலையதாய் - திகைப்பை அடைந்து என்றுமாம். விளக்கு - பொருள்களை விளக்கச்செய்யது. வெண்ணெய் - உருக்காதநெய். கற்றான் - மென்றொடர் வேற்றுமையில்வன்றொடராயிற்று; ஆன், நகரமெய்-சாரியை. மழ - இளமையுணர்த்தும் உரிச்சொல். சுக விளங் கோவியர்-கிளிபோன்ற மொழியையுடைய இனிய இடைப்பெண்க ளென்றுமாம். கோவியர் - பசுக்களைக்காப்பவனென்னும் பொருளதாகிய கோபன் என்பதன் பெண்பாலாகிய கோபீ என்பதன் திரிபாகிய கோவி என்பதன் பலர்பால். தொனித்த-தீவரித்த.

இவைஇரண்டும் - பெரும்பாலும் நாத்சீர்களுங் காய்ச்சீர்களால் வந்த எட்டடித்தரவுகள்.

க.—“பல * * * வென்றே.”—(இ-ள்.) பல கடலும்-பலவாகிய கடல்களெல்லாம், செதில் அடங்க - தோலின் ஒருபுறத்தில் அடங்கிப்போம்படியாகவும்,—பசுந் துழாய் - (மாலையாக அணிந்த) பசுமையாகிய திருத்துழாய், பரிமளிக்க - மணம்வீசும்படியாகவும், பல கடம் மீன் வடிவு எடுத்தாய்-வலிமையுள்ள திருமேனியையுடைய மீனினது ரூபத்தைத் தரித்தாய்; எம்மை பார்த்து காக்க என்றே - எங்களையெல்லாம் கடாக்கித்தக் காப்பாற்றவேண்டுமென்கிற எண்ணங்கொண்டோ? (எ - று.)

மீர்வடிவேடுத்த கருத:—சோமுகனென்னும் அசுரன் வேதங்களை அபகரித்துக் கடலில் ஒளித்துப்போக, தேவலோகத்தளவுஞ்சென்று கடல் வெள்ளம் பரந்தகாலத்தில், திருமால் அவ்வெள்ளமுழுவதையும் தனது உட

வின் ஒருபுறத்திலே அடக்கவல்ல மிக்கையுடைய மத்யமாய்வந்து திருவவதரித்து அசுரனைத்தேடிக்கொண்டு வேதங்களைக் கொணர்ந்து வந்தனென்பதாம்; “ஒரு சேலா யொருசெலுவுட்காரந்த, ஆழிப்பெரும்புனல்” என்றார் முன்னேரும். இரண்டாமடியில், பலம் - வடசொல். நீ இய்யாறு திருவவதரித்தது, பகைவரையுழித்து அடியார்களைக் காக்கவேண்டுமென்னும் இச்சையினாலன்றி மற்றையோர் பிறத்தல்போலக் கருமவசத்தாலன்று என்பதாம். மீனுக்கு ஐயநகையாக வுள்ள புலால்நாற்றம் இதற்கு இல்லையென்றற்கு; ‘பசுந்துழாய் பரிமளிக்க’ என்றார். பலகடலும், உம் - முற்று.

உ.—“போக * * * வென்றே.”—(இ - ள்.) போகம் அடங்கு - பலவகைச் சகரனுபவமும் அமைந்த, உலகம் முற்றும் - லோகங்க ளெல்லாம், பூ என - பூப்போல மிகவும்மெல்லியதாக, வல் புறம் - வலிய முதுகின்மேலே, கிடக்க - பொருந்தும்படி, நீ—, கமடம் உரு - ஆமையின் உருவத்தை, கொண்டாய் - தரித்தாய்; எம்மை - (அய்வுலகத்திலிருக்கிற) எங்களுடனேத்து - (அழிந்துபோகாதபடி) ஆலோசித்து, புரக்க என்றே - காப்பாற்றவேண்டுமென்கிற எண்ணங்கொண்டோ? (எ - று.)

கூர்மாவதார கதை:—திருப்பாற்கடல்கடைந்தபொழுது மத்தாகிய மந்தாகிரி கடலினுள்ளே அழுந்திவிடாதபடி திருமால் பெரியஆமைவடிவங் கொண்டு அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தனென்பதாம். இனி, உலகங்களின்கீழ்ப் பொருந்தித் திருமால் அவற்றை ஆசிகூர்மவடிவங்கொண்டு தாங்கிநிற்கின்றனென்றலும் பொருந்தும். போகம் அடங்கு உலகம் - ஆதிசேஷனைதுபடத்தின்மீம்பொருந்தியலோக மென்றுமாம்.

ரு.—“நிலக் * * * யுலக்கினையே.”—(இ-ள்.) நிலக்கு இனிய-பூமிக்கு இனியவளான. தேவகிபால் - தேவகியினிடத்தில், நீ பிறந்த - நீ (கிருஷ்ணனாய்த்) திருவவதரித்த. சுபம் யோகம் - மங்களகரமான பொருத்தத்தையுடைய, இலக்கினம்மேல் - லக்கினத்தினிடத்திலுள்ள, கடைப்பிடியோ - உறுதியான விருப்பத்தினாலோ, இடப மலை - ருக்ஷபகிரியை, உவந்தனை - விரும்பிவந்து எழுந்தருளினாய்; (எ - று.)

என்றது, கண்ணன் திருவவதரித்தது விருஷபலக்கினத்திலாதலால்; ஏதுத்திற்ப்பேற்றவணி. இலக்கினம் - லக்ஷம். கம்சன் முதலான அசுரர்களுடையவும் கொடிய அரசர்களுடையவும் திரண்ட சேனைகள்மேலே பொருந்தியிருப்பதனாண்டான மிக்க பாரத்தினால் துன்பமடைந்து துதித்த பூமிதேவியின் வருத்தத்தைத் தீர்க்கும்பொருட்டுத் திருமால் கண்ணனாகத் திருவவதரிப்பதற்குத் தேவகி தான் இடமாகஇருந்ததனால், ‘நிலக்கினியதோகி’ என்றார். தேவகி - வசுதேவர்மனைவி, கம்சனதுதங்கை.

ச.—“உதித்தது * * * யாண்டனையே.”—(இ-ள்.) உதித்தது - (பாண்டியன்) பிறந்தது, நம் இந்துகுலம் - நமதுசந்திரகுலத்தில்: உயர்த்தது - கொடியாகஉயரஎடுத்தது, நந்தமை-நம்மை, என்றே - என்று எண்ணித்தானோ? பதித்த - (உன்னிடத்தில்) மனம்வைத்த, மலயத்துவச பாண்டியனை-மலயத்துவசனென்னும் பாண்டியநாட்டரசனை, ஆண்டனை-அடிமைகொண்டாய்.

கிருஷ்ணனும், பாண்டியனுஞ் சந்திரகுலத்தரசராதலால், ‘உதித்தது நம்மிந்துகுலம்’ என்றும்; பாண்டியனதுகொடியும், திருமாலினது முதல் திருவவதாரமும் மீனாதலால், ‘உயர்த்தது நந்தமை’ என்றும் கூறினார்.

மலயத்துவசபாண்டியனை ஆண்டவராலாறு:—அகஸ்தியர் வாசஞ்செய்கிற மலயமலையிலே சென்று அம்முனிவர்முன்னிலையில் தருமமே நடத்தக்கடவேன்’ என்று மலயமலையைஎழுதிக் கொடியெடுத்தவனாதலால், மலயத்துவசனென்று ஒருபாண்டியனுக்குப் பெயர். தன் தவவலிமையால் நாள்

தோறுஞ்சென்று கக்கையில் நீராடிவருகிற அப்பாண்டியன் ஒருநாள் தேர் மேல்ஏறிப் புறப்பட்டுக் கக்கையில் நீராடிதற்குச் செல்லும்வழியில், திருமாவிருஞ்சோலைமலை சமீபித்தவளவில், தேர் அப்பால் வடக்கில் ஓடாமல்வின்று விட்ட, அவ்வரசன் 'இங்கே ஒருதீர்த்தவிசேஷமும், தேவஸந்திதானமும் இருத்தல் கூடும்' என்றுஎண்ணித் தேரைவிட்டு இறங்கி ஆராய்ந்தபார்த்த வளவிலே, அய்விடத்தில் அழகர் எதிர்ப்பட்டித் தரிசனத்தந்து 'இவ்வாற்றி லே நீராடி' என்று சிலம்பாற்றைக் காட்டியருள, அவன் அவ்வாறே அதில் மூழ்கியெழுந்து அழகர்பக்கல் அளவிறந்தபத்தியுடையவனாய்க் கங்காஸ்நா தத்தை அன்றுமுதல் தவிர்த்து அழகருக்குப் பலவகைக் கைக்கரியங்களை யெல்லாஞ் செய்துவந்தன னென்பதாம்; "கொன்ன வில்கூர்வேற்கோன் நெடுமாறன் தென் கூடற்கோன், தென்னன் கொண்டாடுந் தென்றிரு மாலிருஞ்சோலையே" என்றார் பெரியாழ்வாரும். இதுவும் மேற்கூறிய அணி.

௩.—"தரும * * * குறித்தேயோ."—(இ - ன்.) தரும கதி-தருமத் தவ றுமவ்நடக்குமிடமான, ஆய்ப்பாடிதனில் - திருவாய்ப்பாடியிலே, நவரீதம் - வெண்ணெயை, கவர்ந்தாய் - அபகரித்தாய்; ஒரு மகதி முனி முதலோர் - மகதியென்னும் வீணையையுடைய ஒப்பற்ற நாரதமுனிவர் முதலியவர்க ளது, உள்ளம் என - மனமென்று, குறித்தேயோ - எண்ணியோ? (எ - று.)

அடியார்களது அன்புகொண்டமனம் வெண்ணெய்போல எம்பெருமா னது திருவள்ளத்துக்கு உவப்பா மென்பதாம். ஆய்ப்பாடி - கோரூலம்; ஆய் - சாதிப்பெயர். நவரீதம் என்ற வடசொல்லுக்கு - புதியதயிரினின்று கடைந்தெடுக்கப்பட்ட தென்று காரணப்பொருள் கூறுவர். நாரதது வீணை க்கு - 'மகதி' என்றும், தம்புருவினது வீணைக்கு - 'கச்சபி' என்றும், ஸாஸ்வ தியின் வீணைக்கு - 'வல்லகி' என்றும் பெயர்.

௪.—"ஆரமுத * * * கென்றேயோ."—(இ - ன்.) ஆரம் உதவு - முத் தக்களைக் கொழித்துத் தள்ளுகின்ற, உததி - திருப்பாற்கடல், பொங்க - பொங்கும்படியாகவும், அமரர் குழாம் - தேவர்களது கூட்டம், வாய் ஊற - நாக்கில் நீர் சுரக்கும்படியாகவும், அரு அமுதம் - பெறுதற்கரிய அமிருதத் தை, மதித்து - கடைந்து, எடுத்தாய்—; அடியவர்கட்கு என்றேயோ - அடி யார்களுக்கு என்றுதானோ? (எ - று.)

உததி - நீர் தங்குமிடம்; வடசொல். அமுத மெடுத்தது, கூர்மாவதா ரத்தில். அமுதம்-அம்ருதம்; வடசொல்:(உண்டவர்க்கு)மரணத்தைத் தவிர்ப் பது என்று காரணப்பொருள்பெறும்.

இவை ஆறாம் - நாற்சீர்களுங் காய்ச்சீர்களாகிய ஈராடித்தாழிகைகள்.

௫.—"நில * * * வருளினே."—(இ - ன்.) சிலம் முதலிய - சிலம் நீர் நெருப்புக் காற்று வானம் என்னும் பஞ்சபூதங்களும், வெயில் நிலவு உமிழ் - (முறையே) வெயிலையும் சிலாவையும் வீசுகின்ற, கதிர் மதி - சூரியன் சந்திரன் என்னும் இருசுடர்களும், குல தெய்வம் - அந்தந்தக்குலத்தார் பூசிக் கின்ற தெய்வமும், வழிபடு குரு என - (அவாவர்) கீழ்ப்படிந்துவணங்குகிற கல்லாசிரியனும், (ஆகிய இவற்றை), அருளினே - வகுத்தருளினாய்; (எ - று.)

குரு-அஞ்ஞாந இருளைப் போக்குபவன்; கு-இருள். 'என்'என்னும்எண் ணிடைச்சொல்,நின்றவிடத்திற்பிரிந்து பிறவிடத்துஞ்சென்று பொருந்தும்.

௬.—"அரி * * * மருவினே."—(இ - ன்.) அரி அயன் அரசன் என - விஷ்ணு பிரமன் உருத்திரன் என்கிற திரிமூர்த்திகளென்றும், அவன் அவன் அது என - ஆண்பாலும் பெண்பாலும் ஒன்றன்பாலும் ஆகிய உலகத்திலு ள்ள உயர்திணை அஃறிணைப் பொருள்க ளென்றும், விரி இக பரம் - பரந்த

இம்மை மறமைகளும், இரு வினை - நல்வினை தீவினைகளும், என - என்றும் (இவற்றின் உருவமாக), மருவினை - பொருந்தினாய்; (எ - று.)

௩.—“அருள் * * * வடிவினை.”—(இ - ள்.) அருள் - (உன்னால்) அருளப்பட்ட, சில - சிலநூற்பொருள்களை, அறிபவன் - (கற்றுத் தேட்டும்) அறிந்தவன், அறிவு - (தனது) புத்தியைக்கொண்டு, அறிதரும் - ஆராய்ந்து அறியப்படுகிற, ஒரு பொருள் பல என - ஒருபொருளென்றும் பலபொருள்களென்றும், மறை - (வேதங்களில், புகல் - சொல்லப்படுகிற. சுக வடிவினை - இன்பத்தின் சுவரூபமாக இருக்கிறது; (எ - று.)

௪.—“ஒளி * * * கருணையை.”—(இ - ள்.) ஒளியினுள் ஒளி - ஒளிக் குள் ஒளியாகவும், உலகு உயிரினுள் உயிர் - உலகத்திலுள்ள ஜீவாத்மாக்களுள் அந்தராத்மாவாகவும், மிகு களியினுள் களி என - மிக்க களிப்பிற்குள் களிப்பாகவும், மிக மகிழ் - மிகவும் மகிழ்ச்சியோடு பொருந்தியிருக்கிற, கருணையை - கிருபையுடையவனாயிருக்கிறது; (எ - று.)

இவை நான்கும் - நாத்நீருந் கருவினச்சீர்களாகிய ஈரடிபுராகங்கள்.

இவற்றுள், பெரும்பாலும் குற்றெழுத்துக்களே வந்தது - சொல்லணி.

௧.—“அட * * * கண்டிலையோ.”—(இ - ள்.) அடல் - வெற்றியையுடைய, அவுணன்பால் - அசுரனாகிய மகாபலிசக்ரவர்த்தியினிடத்தில், குறுகி - சென்றுசேர்ந்து, அற்பம் நிலம் - கொஞ்சம் பூமியை, கை ஏற்றாய் - கையேந்தி இரந்தாய் (நீ); கடல் அகிலம்யாவும் - கடல்குழந்த எல்லாவுலகங்களையும், உந்தி - (உனது) திருநாபி, காட்டுவது - வெளித்தோற்றுவப்பதை, கண்டிலையோ - அறிந்தாயில்லையோ? (எ - று.)

இந்திரன் முதலாக யாவரையும் வென்று மூவுலகங்களையும் ஒருங்கு அரசாண்ட செருக்குத் தோன்ற ‘அடலவுணன்’ என்றும், மிகவுஞ்சிறிய வாமனவடிவங்கொண்டு சென்ற உனது கால்களால் மூன்றடிமண்யாசித்தாய் என்பார் ‘அற்பநிலம்’ என்றும், கொடையாளியாகிய மாவலியின்கை மேலாகவும் இரவலனாகிய உனது திருக்கை கீழாகவு மிருக்க இரந்தாய் என்றற்கு ‘கையேற்றாய்’ என்றும் கூறினார். இனி, குறுகி - வாமனனாய் உடல்குறுகி என்றும், அற்பம் நிலம் கை ஏற்றாய் - இழிவாக நிலத்தை இரந்தாய் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். கண்டிலையோ என்றது - ஸர்வஜ்ஞனாகிய நீ காணாத தொன்றுமில்லை; சரணமடைந்த தேவர்முதலியோரைக் காத்தற் பொருட்டே உனது தானுதன்மையை மறந்து இரத்தல்செய்தாய்; அன்றியும், உனதுமகிமை உனக்கும் அளவுகாணாதற்கு அரியதே என்றபடி.

௨.—“இல * * * கேட்டிலையோ.”—(இ - ள்.) இலகு - விளங்குகின்ற, அம் கை என - அழகிய கைகள்போல, திரைகள் - அலைகளை, எறி - வீசுகின்ற, யமுனை - யமுநாகதியில், துளைந்தாய் - (கிருஷ்ணாவதாரத்தில்) ஜலக்கிரிடை செய்து விளையாடினாய்; வான் - தேவலோகத்திலுள்ள. குலம் - (எல்லாநதிகளினும்) மேம்பட்ட, கங்கை - கங்காநதி, கால் பிடித்து - திருவடியைப் பிடித்துக்கொண்டு, கப்பிடுதல் - அழைத்தலை [ஆரவாரித்தலை], கேட்டிலையோ - கேட்டாயில்லையோ? (எ - று.)

அலைகள் மடங்கி மடங்கி வீசுவது கைகாட்டி ‘அழைப்பதுபோலக் காணப்படுதலால், ‘அங்கையெனத் திரைகளெறி யமுனை’ என்றார்; “தெண்டிரைக் கரத்தின் வாரித் திருமலர் தூவிச் செல்வர்க், கண்டடிபணிவ தென்னப் பொலிந்தது கடவுள் யாறு” என்றார் கம்பரும். அருகிற் கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டு வணங்கிக் கூப்பிடுகிற கங்கையை விட்டு வணங்காமல் கைகாட்டி அழைக்கின்ற யமுனையில் துளைந்தனையே என்றார். இது -

ஸௌலப்யத்தை வெளியிட்டபடி. 'கால்பிடித்துக் கூப்பிடுதல்' என்றது - திரிவிக்கிரமாவதாரஞ்செய்து திருமால் உலகமளந்தகாலத்தில் மேலே சத்தியலோகத்துச்சென்ற அப்பிராணத்திருவடிமையப் பிரமன் தன்னைக்கமண்டலதீர்த்தத்தாற் கழுவிவிளக்க, அந்தநீர்பாததீர்த்தமே கங்கையானது என்னும் வரலாறுகொண்டு.

நட.—“கருது * * * டென்றேயோ”.—(இ - ள்.) கருது-(உண்னையே) தியானிக்கின்ற, களிறு - ஆண்யானை [கஜேந்திராழ்வான்]. ஓலம் இட - (ஆதிமூலமே யென்று) கூவியழைக்க, கலுழனொடும் - கருடனுடனே, விண்பறந்தாய் - ஆகாயத்திற் பறந்துவிரைந்துவந்தாய்; மருதின் - மருதமரங்களினிடையில், உரலொடு - உரலுடனே, தவழ்ந்தாய் - (நிலத்தில்) தவழ்ந்து (மெதுவாகச்)சென்றாய்; மால் விளையாட்டு என்றேயோ - பெரிய திருவிளையாடலென்று எண்ணியோ? (எ - று.)

முற்பிறப்பிற்செய்த பூஜாபலத்தினால் விவ்ஷணுபக்திமாறாதிருந்தமேன்மைபற்றி 'கருதுகளிது' என்றும், கருடனது யேகம் தனக்குப் போதாமையால் அதனையும் இழுத்துக்கொண்டு விரைந்துவந்தமை தோன்ற 'கலுழனொடும் விண்பறந்தாய்' என்றும் கூறினார். கலுழன் - வடசொற்றிறிபு.

மருதீனூரலோடு தவழ்ந்த கதை:—கண்ணன் குழந்தையாயிருக்குங்காலத்தில் துன்பப்படுத்தகின்ற பலவிளையாடல்களைச் செய்யக் கண்டுகோபித்த யசோதை கிருஷ்ணனைத் திருவயிற்றிற் கயிற்றிறைக்கட்டி ஒருராலிலே பிணித்தவிட, கண்ணன் அல்வரலை இழுத்துக்கொண்டதவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டைமருதமரத்தினிடையே எழுந்தருளியபொழுது, அல்வரல் குறுக்காய் சின்றுஇழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தவளவில், முன் நாரதர்சாபத்தால் அம்மரங்ளாய்க்கிடந்த நளகூபரன் மணிக் கீர்வன் என்னுங் குபேரபுத்திரர்இருவரும் சாபந்தீர்த்த சென்றன ரென்பதாம். அஃறிணையாகிய யானையினிடத்தும் மருதினிடத்தும் கொண்டபேரருளிலே ஈடுபட்டு இவ்வாறு கூறினார். இவையெவ்வளவு திருமாலினது கிருவிளையாடல்க ளென்றபடி. ஓலமிடுதல் - அபயமிட்டு அழைத்தல்.

ச.—“சிறந்த * * * ருரைக்கல்வார்”.—(இ - ள்.) சிறந்த - மேம்பட்ட, பெரு - பெரிய, பகிரண்டம்-வெளியிலுள்ள அண்டகோளங்களின், சிரள் எல்லாம் - கூட்டமனைத்தும், திரு உருவில்-(உனது) திருமேனியிலே, சிறந்த - தோன்றிய, குறும் புளகு - சிறிய மயிர்ச்சிலிர்ப்புக்கள்போலும், ரனில் - என்றால், சின் - உனது, பெருமையை - மகிமையை, உரைக்கவல்லார் - சொல்லி முடிக்க வல்லவர், யார் - யாவர்? (எ - று.)

உன்பெருமை எய்வாறுஞ் சொல்லுதற்கு அரியது, வாசாமகோசரமென்றபடி. பெருமை - பெருந்தோற்ற மாகவுமாம். புளகு - புளகம்.

இவைநான்கும் - நாம்சீருங் காய்ச்சிராகிய ஈரடித்தாழ்சைகள்.

க.—“சகல * * * போகநீ”.—(இ - ள்.) சகலம் நல் பொருளும் - உலகத்திலுள்ள நல்ல பொருள்களெல்லாம், நீ-நீயே; சத்துவங்கள்-(பஞ்சபூதம் முதலிய) தத்துவப்பொருள்களெல்லாம். நீ—; புகல்தரு - எடுத்துச் சொல்லப்படுகின்ற, கரணம் - (மன மொழி மெய்ச் சொன்கிற) திரிகரணங்களும், நீ—; புனை போகம் - உலகங்களில் அனுபவிக்கப்படுகின்ற இன்பங்களெல்லாம், நீ—;(எ - று.)

‘சகலம்’ என்பதை எல்லாவற்றோடுங் கூட்டுக.

உ.—“மொழியு * * * நாகநீ”.—(இ - ள்.) மொழியும் - சொற்களும், —; பொருளும் -(அவற்றின்) பொருள்களும், நீ—; முக குணங்கள்-(சத்து

வம் ரஜசு தமசு என்கிற) மூன்று குணங்களும், நீ—; விழியும் - கண்களும், நீ—; மணியும் (அக்கண்களின்) கருமணிப்பாபையும், நீ—; விந்து - சுத்த மாயைவடிவமும், நாதம் - ஒலிவடிவமும், நீ—; (எ - று.)

இவையிரண்டும் - மூன்றாஞ்சீர் மாச்சீரும், மற்றையமூன்றும் விளச்சீர் களுமாகிய நாய்ச்சீரடி அம்போதரங்கங்கள்.

௧.—(இ - ள்.) தயரதர் தவசில் உதித்தனை - தசரதசக்ரவர்த்தி செய் துள்ள தவத்தின் மகிமையால் (அயர் திருமகனாய்த்) திருவவதரித்தாய்.

உ.—(இ - ள்.) தசமுகன் உருள வதித்தனை - பத்துத்தலைகளையுடைய இராவணன் (நிலத்தில் விழுந்து) உருண்டுபோம்படி (அவனைக்) கொன்றாய்.

௩.—(இ - ள்.) உயர் சதுமுகனை விதித்தலை - மேம்பட்ட நான்கு முகங்களையுடைய பிரமனைப் படைத்தாய்; (எ - று.)

மற்றைய எல்லாப் பொருள்களையும் படைக்கிற கடவுளாகிய சிறப் புத் தோன்ற, ‘உயர்சதுமுகன்’ என்றார். விதித்தனை - எவ்ளையுமாம்.

௪.—(இ - ள்.) உரன் உள சரபம் மிதித்தனை - வலிமையையுடைய சர பத்தை அழித்தாய்; (எ - று.)

சரபம் மிதித்த கதை: - இரணியனுக்குப்பரிந்த சிவன் சரபவருவமெடு சதுப் பெருதுவர, நரசிம்மாவதாரஞ்செய்த திருமால் அதன் உடலையும் இர ணியனுடலைக் கீண்டதுபோலவே கீண்டு அழித்தன னென்பதாம். “கேழ் கிளரு, மங்கயேன் குன்ற பழல்சரபத்தைப் பிளந்த, சிங்கவேள் குன்றத்தி லார்,” “தறியின் வயிற்றிற் றகுவினெஞ்சுஞ் சரபத்தடலும், நெறியின் வகிர்த்தபி னன்னெரு தணர்ந்தது நீள்கினமே” என்பன காண்க. சரபம் - எட்டுக்கால்களுள்ள நாய்ச் சிங்கத்தைக் கொல்லும் மிருகம்; பறவையென் பாரு முளர்.

இவை நான்கும் - நடுச்சீர் புளிமாச்சீரும், மற்றைய இரண்டுங் கருவிளச சீர்களுமாகிய முச்சீர் ஓரடி அம்போதரங்கங்கள்.

௧.—(இ - ள்.) செகம் மிசைந்தனை - உலகங்களையெல்லாம் உண்டரு ளினாய்; (எ - று.)

என்றது, பிரளயகாலத்தில் சகலலோகங்களையும் சிறிதும் நிலைகுலை யாமல் திருவயிற்றிலே வைத்துக் காத்ததை செகம் - ஜகத்.

உ.—(இ - ள்.) ககம் இசைந்தனை - கருடனென்னும் பறவையை ஏறி னாய்; (எ - று.)

என்றது, கருடவாகன னுதலின். ககம் - ஆகாயத்திற் செல்வது; கம் கம் எனப் பிரிக்க: இது, இங்குப் பறவைகளுக்கரசனான பெரிய திருவடி யை உணர்ந்திற்று.

௩.—(இ - ள்.) செயல்கள் தந்தனை - (படைத்தல் முதலிய) மூவகைச் செய்கைகளையுஞ் செய்தருளினாய்; (எ - று.)

என்றது, பிரமரூபியாய் படைத்துத் தானான நிலையில் நின்றுகாத்து உருத்திரரூபியாய் அழித்திடுவதனால்.

௪.—(இ - ள்.) மயல் கடந்தனை - மாயையைக் கடந்திருக்கினாய்; (எ - று.)

என்றது, கடவுளொருவனொழியமற்றவரீயாவரும் அக்கடவுளதுமாயை யில் அகப்பட்டு உடல, அக்கடவுள்மாத்திரம் அதற்கு அதீதனாய் நிற்பதனால். இனி, மயல் - குற்றமுமாம்.

௫.—(இ - ள்.) சுகம் முகந்தனை - இன்பத்தை நிரம்பக்கொண்டிருக்கி னாய்; (எ - று.)

என்றது, நிரதிசய இன்பமய னென்றபடி.

சு.—(இ - ள்.) மகம் உகந்தனை—(முனிவர் முதலியோர் செய்கிற) யாகங்களே (உனதுதிருவாராதனமாக)த் திருவுள்ளம் விரும்பினாய்; (எ - று.)

எ.—(இ-ள்.) துன்பு ஒழிந்தனை—பலவகைத்துன்பங்களுமின்றிநின்றாய்.

அ.—(இ - ள்.) பொன் பொழிந்தனை - (அடியார்களுக்கு வேண்டிய) செல்வத்தை மிகுதியாகக் கொடுத்தருளினாய்; (எ - று.)

கூ.—(இ - ள்.) தருமம் அண்டினை—(நற்கதியின்பொருட்டுச் செய்கின்ற தவம் முதலிய) காரியங்களைச் சேர்ந்து நின்றாய்; (எ - று.)

சு.—(இ-ள்.) தருமம் மண்டினை—தருமத்தின் உருவமாப்பொருந்தினாய்.

கக.—(இ - ள்.) கதம் அடக்கினை - கோபத்தை அடக்கிவைத்தாய்.

என்றது, எம்பெருமான் பகை நண்பு இல்லாதவ னாதலின்.

கஉ.—(இ - ள்.) மதம் மடக்கினை - (சுவலயாபீடம் என்னும்) மதயானையை அழித்தருளினாய்; (எ - று.)

தவலயாபீடத்தின்மதம்அடக்கினை கூறுதல்—வல்லிழாவென்கிற வியாஜம் வைத்துக் கம்சனாபலவழைக்கப்பட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணபலராமர்கள் கம்சனாண்மனையை நோக்கிச்செல்லுகையில், அவனது அரண்மனையாயில்வழியில் தம்மைக்கொல்லும்படி அவனாள்வென்றுத்தப்பட்ட சுவலயாபீடமென்னும் மதயானை கோபித்தவர, அவ்யாதவவீரர் அதனையெதிர்த்து அதனத்தற்க ளிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியையெடுப்பதுபோல எளிதிற்பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டுஅடித்து அவ்யானையைஉயிர்தொலைத்து விட்டு உள்ளே போயின ரென்பதாம்.

கக.—(இ - ள்.) அரு இழைந்தனை - அருபியாகப் பொருந்திநின்றாய்.

கச.—(இ - ள்.) உரு விழைந்தனை - எல்லாருபங்களுள்ளும் விரும்பி வீற்றிருக்கின்றாய்; (எ - று.)

என்றது, அந்தர்யாபிரிஸையைக் கருதி: விசுவரூபியாயிருக்குந் தன்மையை நோக்கியாகவுமாம்; இனி, மத்யம் கூர்மம் முதலிய பல விபவத்திருமேனிகளை விரும்பி இச்சுமாத் திரத்தால் அடையாகத் திருவடதரித்தா பென்னுமாம்.

கரு.—(இ - ள்.) அமழ்து அழைத்தனை—(பாற்கடலினின்ற) அமிருத்ததை வரவழைத்தருளினாய்; (எ - று.)

என்றது, கூர்ராப்தீமதந்தை நடத்திய வரலாற்றை.

கக.—(இ-ள்.) தமிழ் தழைத்தனை - தமிழ் செழித்திருக்கப்பெற்றாய்.

என்றது, தமிழ்முனிவராகிய அகத்தியர்க்கும் தமிழைவளர்த்த பாண்டியர்க்கும் சங்கப்புலவர்க்கும் உறைவிடமாகிய செந்தமிழ்ப்பாண்டிகாட்டுத்திருப்பதிகளுள் திருமாலிருஞ்சோலை சிறப்புடையதாதலால்.

இவை பதினாறாம் - முதற்சீர் மாச்சீரும், மற்றொருசீர் - கூவிளச்சீருமாகிய ஐந்திரீர் ஐந்திர அம்போதாங்கங்கள்.

எனவாங்கு - அசைநிலை. இது - தனிச்சொல்.

“தேறிய***யிறையவனே.”—(இ - ள்.) தேறிய - (எல்லாப்பாலைகளுள்ளுஞ் சிறந்தவையெனத்) தெளிந்து எடுத்த, வடகலை தென்கலை என - வடமொழியாகிய சம்ஸ்கிருதமும் தென்மொழியாகிய தமிழும் போல, இரண்டு ஆறு ஒழுகு - இரண்டுபக்கத்திலும் காவேரிநதி ஓடப்பெற்ற, அரங்கத்திருவரங்கமென்னுந் திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருப்பவனே!—அரவிந்தலோசன—செந்தாமரைமலர்போன்ற திருக்கண்களையுடையவனே!—குளிர்

பத்ம் இடு-குளிர்ந்த திருவடிகள் பொருந்திய,சடகோபம் ஈது என-எம்பெருமானதுதிருவடிகிலே இதுவென்னும்படி,வான் வெளி முகடு அணி-ஆகாய வெளியின் உச்சியினளவும் பொருந்திவளர்ந்திருக்கின்ற, வட வேங்கடம் - உடக்கிலுள்ள திருவேங்கடமலையில், வாண - வாழ்ந்திருப்பவனே!—அதிர் குரல் - முழங்குகின்ற ஒசையையுடைய, உளை - சங்கமும், சுடர் - விளங்குகின்ற, ஆழி - சக்கரமும், ஆம் என ஒத்திருக்குமென்னும்படி, மதி கதிர் - சந்திரனுஞ் சூரியனும், புடை வா - இரண்டிபக்கங்களிலும் வரும்படி. நிமிர் - இடையிலே உயர்ந்து நிற்கின்ற, கரி கிரி - ஹஸ்திகிரியில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, வரத - வரதனே!—உலம்புரிபோல் - (வெண்மையான) சங்கம்போல, அயன் வாகனம் - பிரமனது வாகனமாகிய அன்னப்பறவை, ஈண்டி - வந்துபொருந்தி. சிலம்பு உறு - ஒலிசெய்தற்குஇடமான, தானம்-முத்துக்களையுடைய, சிலம்பு ஆறு - சிலம்பாற்றுக்கு. இறைவ-தலைவனே!—எழும் -மேன்மேல் எழுமின்ற, அணி - நிராகிரையாகிய அலைகளையுடைய, ஆல - ஒலிக்கின்ற, கடல் - திருப்பாற்கடல். ஈந்த - தந்த. பொன்னுடன் - இலக்குமியுடனே. ஒரு செழு மணி - ஒப்பற்ற செழுமையான (கௌஸ்தபமென்னும்) ரத்தத்தையும். உரம் - திருமார்பில். அணி - வையத்துக்கொண்டிருக்கின்ற, தெய்வ சிகாமணி - தேவர்க்கெல்லாம் தலைமேலணியும் இரத்தினம்போல்பவனே!— உரன் உடை-வலிமையையுடைய. மதலையும் - தூணையும், இரணியன் உரமொடு-ஹிரண்யாசுரனது மார்பையும். சரபமும்-சரபத்தையும், வகிர்தரு-பிளந்திட்ட,நாகரிஸுபா-நரலிம்ஹழர்ந்தியே!—பூமியில்-உலகத்திலேயுள்ள, அசுரர் புல் பணிக்கு - அசுரர்கூட்டமாகிய அற்பமான பணியை (இருந்தவிடமுந்தெரியாமற்)போக்குத்தற்கு, இன்ன எனும் - சூரியனென்று சொல்லப்படுகின்ற, நேரி - (சுதர்சனமென்கிற) திருச்சக்கரத்தை யுடைய, அம் - அழகிய, பரம - மேலான கடவுளே!—சாமி - யாவரையும் அடிமையாக வுடையவனே!—தன் தமிழ்சங்கம் தனி இறையவனே - குளிர்ந்த தமிழ்ச்சங்கத்துக்கு ஒப்பற்ற முகல்வனும் நின்றவனே!—வாழி - வாழ்வாயாக; இரவின் - பிசாடநஞ்செய்யும்பொருட்டு, இல் - வீடுகள்தோறும், ஆடும் - சென்றுவருகின்ற, இறை - சிவபெருமானது, அணி - ஆபரணங்களாகிய சர்ப்பங்களெல்லாம், ஒளிக்க - அஞ்சிஒளிக்கும்படி, அரவினில்-நாளியனென்னும் பாம்பின்மேல். ஆடும் - நர்த்தனஞ்செய்த. நின் அடி மலர்க்கு - உனது திருவடித்தாமரைமலருக்கு, இயம்புவென் - ஒருவிண்ணப்பஞ்செய்வேன்; (அது எதுவென்றால்:—)அண்டகோடியையும் - அண்டகோளங்களின் திரள்களையும், அயனையும் - பிரமனையும், உந்தி புண்டரீகத்து-திருநாடிகமலமலரினுள்ளே, பொதிந்தருள் - அடக்கிவைத்தருளின, நின்னை - உன்னை, நெஞ்சு எனும் மலருள் - மனமாகிய தாமரைமலரினுள்ளே, நிறுத்தும் - வைத்திருக்கின்ற, மெய் அடியர்க்கு-உண்மையான அடியார்களுக்கு, அஞ்சுந்று அஞ்சுந்று - பயந்துபயந்துநடந்து, ஆங்கு அவர்தம்மை - அங்வாறுள்ள அடியார்களை, கண்ட இடத்து - பார்த்த இடத்திலே, நும் கால் ஆகள் என்று -“(அடியென்) உமது ஸ்ரீபாததாளி” என்று சொல்லி, தொண்டிபட்டு ஒழுக - அடிமைபூண்டு [கைங்கரியஞ்செய்து] நடக்கும்படி, துணை செய் - அருள்செய்வாயாக (என்பதே); (எ - று.)

‘கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் அழகர்திருமலை’ என்கிற கிரமப்படியே, ‘அரங்க, வேங்கடவாண, கரிகிரிவாத, சிலம்பாற்றிறை’ என்றார். உபயகாவேரிமத்தியிலுள்ள உயர்ந்ததிடநாடலால், இரண்டாறொழுகரங்கம்’ என்றார். அரங்கமென்பது, திருமாலினது திவ்வியதேசங்கள் நூற்றெட்டனுள் தலைமைபூண்டதும், சோழநாட்டுத்திருப்பதிகள் நார்ப்பதில் முக்கியமானதும், கோயிலென்றும் பெரியகோயிலென்றும் மறுபெயருடையதும், ‘பூலோகவைகுண்டம்’ எனப்படுகிற மகிமையையுடையது மாகிய தலம்.

ரங்க மென்னும் வடமொழி - அகரம் மொழிமுதலாகி முன்வரப் பெற்றுநின்றது; திருப்பாற்கடல் சூரியமண்டலம் யோகிகளது உள்ளக்கமலம் இவையெல்லாவற்றிலுங்காட்டில் திருமால் இங்கு ரதிரை [ஆசைப்பெருக்கத்தை] அடைந்து திருவுள்ளமுசந்து எழுந்தருளியிருத்தலால். ரங்க மெனப் பெயர்வந்தது: இங்கு அரங்கமென்பது - விமானத்தின்பெயர் திருப்பதிக் கானதோர் ஆகுபெயர் [தானியாகுபெயர்]; இனி, திருமகளார் க்குத் திருநிருத்தஞ் செய்யுபிடமா யிருத்தலாலும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களது திருவுக்கு [மேன்மைக்கு]க் கூத்தப்பயிலிட மாதலாலும் ஆற்றிடைக்குறை யாதலாலும் இப்பெயர்வந்ததெனினும் அமையும். வேங்கடம் என்பது-வட நாட்டுத்திருமால் திருப்பதிகளப்பன்னிரண்டனுள்முதலது. இது, தன்னையடைந்தவர்களுடைய பாவமனைத்தையும் ஒழிப்பதனால், 'வேங்கடம்' எனப் பெயர்பெற்றது; வடசொல். வேம் பாவம், கடம்-எரித்தல் எனப் பொருள் காண்க. அன்றி, வேம் என்பது - அழிவின்மை, கடம் என்பது - ஐசுவரியம்; அழிவில்லாத ஐசுவரியங்களை (தன்னையடைந்தார்க்குத்) தருதலால், வேங்கடம் எனப் பெயர்வந்த தென்றுங் கூறுவர். வேங்கடமலைக்குச் சடகோபமும், அதன் சிகரத்தக்குத் திருவடியும் உடிவுவமை. வாண - வாழ்ந் என்ப தன் மருஉ. சங்கம் - சந்திரனுக்கும், சக்கரம் - சூரியனுக்கும் உவமை. ஒரு யுககாலத்தளவுங் கஜேந்திரன் யந்த ஆராதித்ததனால், கரிகிரி என்று பெயர்; கரி - யானை. வரதன் - அடியார்களுக்கு வேண்டும் வரம் அளிப்பவன்; பேரருளாளன்.

வாகநம் - வகிப்பதெனக் காரணப்பெயர்; வகித்தல் - சுமத்தல். சிலம் பாறு - தூபுரகங்கை. திருமால் உலகமளந்தகாலத்தில் மேலே சத்திய லோகத்திற் சென்ற அவரது திருவடியைப், பிரமன் தன்னைக்கமண்டல தீர்த்தத்தாற் கழுவிவிளக்க, அக்காரசிலம்பினின்றுந் தோன்றியதனால், சிலம்பாறு என்று பெயர். ஆல்கடல்-விளைத்தொகை. பாற்கடல் கடைந்த காலத்து அதினின்றுந் தோன்றிய திருமகளையும் கொத்துபத்தையும் திருமால் திருமார்பில் அணிந்தார். 'கடலீன்' என்றும் பாடம். உரம் - உரஸ். மதலை இப்பொருளுதாதலை, 'மதலையாய் மற்றதன் வீழ்ன்றியாங்கு' என்னு மிடத்தாக் காண்க. இரணியன் - பொன்னிறமமைந்தவன். நாஹரி - நாகரி யென விகாரம்; மனிதவடிவமும் சிங்கவருவமும் கலந்த திருவவதாரம். "அளந்திட்ட துணை யவன் தட்ட வாங்கே, வளந்திட்ட வாளுகிர்ச் சிங்க வருவா யுளந்தொட் டிரணியனெண்மார்பகலம், பிளந்திட்ட கைகள்" என்றார் பெரியாழ்வாரும். இரன் - வடசொல். எம்பெருமானுடைய திருவாழி யாழ்வானது திறமைக்கு முன்னே எல்லாவசுரர்களது சைனியமும் சூரியன்முன் பணிபோலக் கண்டமாத்திரத்தில் அழிந்தவிடுதலால், 'அசுரப் புன்பணிக்கு இன்னெனும் நேயி' என உருவகப்படுத்தினார். இங்கு, பரமனுக்கு அழகு - திருவாழியுந் திருக்கையுஞ் சேர்ந்த சேர்த்தியா லுண்டானது. ஸ்வாமி யென்னும் வடமொழி, சாமியெனப் பிராகிருதமாய்ச் சிதைத்துவந்தது. பரமஸ்வாமியென்பது, அழகர்க்கு ஒரு திருநாமமுமாம். பிக்ஷாடனஞ் செய்த சிவபிரானுக்கு நாகங்கள் ஆபரணமாதலால், 'இரவினிலாடுபிறையணி' என்றார். அந்நாகங்கள் அஞ்சியொளித்தற்குக்காரணம். தமது இனத்திற் சிறந்தவனுன காளியனுக்கு நேர்ந்த துன்பத்தைக் கண்டு தமக்கும் ஒரு கால் இவ்வாறானதுன்ப முண்டாகுமோ வென்ற அச்சத்தினு லென்க.

அரவினிலாடியுதை:—யமுநாநதியில் ஒர்மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடுமுழுவதையுந் தன்விஷாக்கினியினுற் கொதிப்படைந்தீருள்ளதாய்ப் பாணத்துக்கு யோக்கியமாகாதபடி செய்த காளியனென்னுந் துஷ்டநாகத்தைக் கிருஷ்ணன் தண்டிக்கவேண்டுமென்று திருவுள்ளங்கொண்டு, அம்மடு

விற்குச்சமீபத்திலுள்ளதொரு கடம்பமரத்தின்மே லேறி அம்மலெவ்ந் குதித் துக் கொடியஅந்நாகத்தின் படங்களின்மேல் ஏறித்துவைத்து நர்த்தனைஞ் செய்து நசுக்கி வலியடக்குகையில், மாங்கலியபிகை யிட்டருளவேண்டு மென்று தன்னைவணங்கிப்பிரார்த்தித்த நாககன்னிகைகளின் விண்ணப் பத்தின்படி அந்தக்காளியனை உயிரோடு கடலிற் சென்று வாழும்படி விட் டருளின னென்பதாம்.

எல்லாவற்றையும் உந்திமலரில் அடக்கிவைத்த உன்னை உள்ளமலரில் அடக்கிவைத்த அடியாரென்று, கவி சாதாரியமாகக் கடவுளினுந் தொண் டர்க்குச் சிறப்புக் கூறினார். அஞ்சறுதல் - பத்திவிசுவாசங்களால்; அடுக்கு - மிகுதிப்பொருளது. கடவுளடியார்க்குத் தொண்டபூண்டொழுருவதற்குக் காலமும் இடமும் பார்க்கவேண்டா; கண்டஇடமும் கண்டகாலமும் அமையும் என்பார், 'கண்டவிடத்தி' என்றார். சங்கம்-புலவர்கூட்டம். தமிழ்ச்சங்கத்துக்குத் திருமாலிருஞ்சோலைமலையழகர் தலைவராதலால், இவ் வாறுகூறினார்; "சுத்தத்தமிழ்ப்புலவர், சங்கத்திருப்பிரியான்" என்பர் மே லும்; "மாலிருஞ்சோலைமலைச்சங்கத்தழகர்" என்றார் பிள்ளைப்பெருமானே யங்காரும்.

இது, இருபத்துமூன்றடியால்வந்த நேரிசையாசிரியச்சுரிதகம்.

இப்பாட்டு, தரவும் தாழிசையும் அராகமும் மீண்டுந் தாழிசையும் அம் போதரங்கங்களும் தனிச்சொல்லும் சுரிதகமும் பெற்றுவந்த மயங்கிசைக் கொச்சைக்கலிப்பா. (௧)

உ. அவனிவனென் றெண்ணி யலையா திருத்தி

யவனிவனி தைக்கா மழகன்—கவடார்

மருதிடந்தா னேகடவுண் மற்றில்லை நெஞ்சே

யொருதிடந்தான் சொன்னே னுனக்கு.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே! அவன் இவன் என்று எண்ணி - அவன் தான்கடவுள் இவன்தான்கடவுள் என்று தோன்றினபடியெல்லாம் நினைத் து, அலையாது - அலையாமல், இருத்தி - ஒருநிலையாய் நிற்பாயாக; கவடு ஆர் - கிளைகள் நிரம்பிய, மருது - மருதமரத்தை, இடந்தான் - முறித்தரு ளியவனும், அவனி வனிதைக்கு - பூமிப்பிராட்டிக்கு, ஆம் - அன்புள்ளகண வனுமான, அழகனே - திருமாலிருஞ்சோலைமலையழகனெருத்தனே, கடவுள் - ஒன்றானகடவுளாவன்; மற்று இல்லை - வேறே கடவு ளில்லை; உனக்கு—, ஒரு திடம் தான் சொன்னேன்—ஒரு உறுதியானபொருளைச் சொன்னேன்.

சொன்னதைக்கேட்டு அவனையே தியானிப்பா யென்பதாம். திடம் - த்ருடம்.

இது, பிறப்புஎன்னும்வாய்பாட்டால்முடிந்த இந்நவிகற்பநேரிசைவேண்பா.

ஈ. உனைக்கண்டகங்குளிர்ந்துன்னாமங்குறவுனைவணங்க

வினைக்கண்டகரிடஞ்செல்லாதிருக்கநல்விடுபெற

முனைக்கண்டகங்கையைநேராக்குங்காந்திருகுந்தநந்தன்

மனைக்கண்டகணிதலீலாதென்சோலைமலைக்கொண்டலே.

(இ - ள்.) ஐ கண்ட - அழகியகண்டமுடையவனே! கங்கையை - கங் காநதியை, நேர் - நேராக, ஆக்கும் - உண்டாக்கியருளின, காந்தி முகுந்த - நீலவொளியையுடைய முகுந்தனே! நந்தன்-நந்தகோபனுடைய, மனைக்கு- திருமாளிகையில், அண்டு - பொருந்திய, அகணித லீலா - கணக்கில்லாத திருவிளையாடல்களையுடையவனே! தென் சோலை மலை - தெற்கிலுள்ள திருமாலிருஞ்சோலைமலையில்எழுந்தருளியிருக்கின்ற, கொண்டலே-நீர் கொ

ண்ட மேகம்போன்றவனே!—உனை கண்டு (யான்) உன்னைத் தரிசித்து, அகம் குளிர்ந்து மனங்குளிரப்பெற்று, உன் நாமம் கூற - உனது திரு நாமங்களைச் சொல்லவும், உனை உணங்க உன்னை நமஸ்கரிக்கவும், வீணை கண்டுகரிடம் - தத்தொழில்களையுடைய துஷ்டர்களிடத்தில், செல்லாது இருக்க - சென்று சேராமலிருக்கவும், நல் வீடு பெற - நல்லமுத்தியைப் பெறவும், முன் - நினைத்தருளுவாயாக; (6 - று.)

கண்டகர் - முன்போலக் கொடியவர்; கண்டகம் - முன். வீடு-எல்லாப் பற்றுக்களையும் விட்டு அடையு மிடமெனக் காரணப்பெயர்; 'முத்தி' என்ற வடமொழிப்பெயரும் இப்பொருளுதே. முன் - ஒருமையேவல். மனைக்கு - உருபுமயக்கம். முகுத்தன்-(அடியார்களுக்கு)முத்தியின்பத்தையும் இவ்வுலக விற்பத்தையுங் கொடுப்பான்; மு - முத்தி, கு - பூமி, த - கொடுப்பான். நந்தன் - திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள இடைவாய்க்குத் தலைவன்; யசோதைக்குக் கண்ணன்; கண்ணனை வளர்த்த தந்தை.

இது - நிரையசைமுதலாப் பதினேழுமுதலாவந்த ஃபட்னைக்கலத்துறு.

ச. கொண்டல்லண்ணுவன்றேயுன்குரைகமுற்கமலம்பெற்றேன்
மண்டலமளந்தகாலெற்றுநான் புறம்போசொல்லா
யண்டர்தெள்ளமுதமுண்ணவாலமுண்டவர்க்கேசோமன்
றுண்டமுன்றந்தாய்தந்தாய்சுந்தரராசமாலே.

(இ - ள்) கொண்டல் வண்ண - நீர்கொண்ட காளமேகம் போன்ற நீலவாணமுடையவனே! அண்டர் தென் அமுதம் உண்ண - (இந்திரன்முதலிய மந்தைத்) தேவர்களெல்லாம் தெளிவான அமிருதத்தைப் பாண்டு செய்ய, ஆலம் உண்டவர்க்கே - ஹாலாஹலவிஷத்தைப் புசித்த உருத்திர மூர்த்திக்கே, சோமன் துண்டம் - சந்திரன்பங்கை [பிறைச்சந்திரனை], முன் - முன்னே [பாற்சுடல்கடைந்த காலத்தில்], தந்தாய் கொடுத்தருளியவனே! தந்தாய் - (யாவர்க்குந்) தகப்பனே! சுந்தரராச மாலே - சுந்தர ராஜப்பெருமானே!—அன்றே-அந்நாளிலேயே, உன் - உனது, குறை கழல் கமலம் - ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலையுடைய திருவுடித்தாமரைமலர்களை, பெற்றேன் - அடைந்தேன்; (என்றாறென்றால் - மண்டலம் அளந்த காலே - உலகங்களை (நீ திரிவிக்கிரமனாகி) அளவிட்டகாலத்தில், நான் - அடியேன், புறம்போ-(உலகமெங்கும்பரவிய உனதுதிருவடிக்கு) வெளிப்பட்டவனோ? சொல்லாய் - சொல்லு; (௭ - று.)

மற்று - அசை. ஒ - எதிர்மறை. ஆலமுண்டவர்க்கே சோமன் துண்ட முன் தந்தாய்' என்றதில், விஷத்தைப்புகித்த ஹீரணஞ்செய்தவர்க்கே அத் திறமைக்கு வியந்து அடையிலுமிக்கும் ஆடையும், மேவேஅணியும் உத்தரீய முஞ் சம்மானமாகத் தந்தாயென ஒருபொருள் தோன்றவைத்தது காண்க. ஆலம் - ஹாலாஹலம் என்ற ஃபட்சொல்லின் சிதைவு. தந்தாய் தந்தையென்பதன் ஈறுதிரிந்த விரி.

இது, முதல் நான்காஞ் சீர்கள் விளச்சீர்களும், மந்தைநான்கும் மாச்சீர்சுளுமாகிய அறுசீராசிரியவிரூத்தர். (சு)

நு. மாலைக்கரும்புபிறைபுரைவாளெயிறுநமன்வன் பாசம்வீசவுடல
மாலைக்கரும்புபிடுமுன்னே கண்முன்னே புள்ளரசோடும்வந்துதுவுவாய்
வேலைக்கரும்புனிதவிந்திராதியர்க்குநல்விருந்திட்டுவந்துவிதுரன்
சாலைக்கரும்புதுவிருந்தாருருந்தேதடஞ்சோலைமலையழகனே.

(இ - ள்.) வேலை - கடல்போன்ற, கரு - கருநிறத்தையுடைய, புனித - பரிசுத்தகுணமுள்ளவனே! இந்திர ஆதியர்க்கு-இந்திரன்முதலிய தேவர்க்கு

கெல்லாம், நல் விருந்து இட்டு வந்து - நல்ல விருந்துணவை [தேவாஸு
தத்தை]க் கொடுத்துவந்து, விதரன் சாலைக்கு-விதரனது திருமாளிகைக்கு,
அரு - வருத்தங்கரிய. புது - புதுமையான. விருந்து ஆம் - விருந்தினனாய்ச்
சென்ற, மருந்தே - அரிருதம்போன்றவனே! தட - பெரிய, சோலைமலை -
திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, அழகனே!—மா
லைக்கு - மாலைக்காலத்தில். அரும்பு - தோன்றுகின்ற, பிறை - பிறைச்சந்தி
ரனை, புரை - ஒத்திருக்கின்ற, வான் - வான்போற் கூர்மையான. எயிறு -
கோரப்பற்களையுடைய, நமன் - யமன், வல் பாசம் வீச - (தனது) வலிய
காலபாசத்தை எடுத்து மேல்எறிய. (அதனாற் பத்தப்பட்டு), உடலம் - உட
ம்பு, ஆலை கரும்பு படும் முன்னே - யந்திரத்திலையையது ஆட்டப்படுகின்ற
கரும்புபோல வருத்தப்படுவதற்குமுன்னமே [ஐந்தப்பதற்குள்ளே], கண் முன்
னே - (என்) கண்களுக்கு எதிரிலே, புள் அமரோடும் - பறவைகட்கு அரச
னாகிய கருடனுடனே, வந்து - எழுந்தருளித் தரிசனந்தந்து, உதவுவாய் -
அருள்செய்வாயாக; (எ - று.)

மாலைக்கு - உருபுமயக்கம். பிறை - வளைந்தவடிவத்தாலும், வெள்
ளிய நிறத்தாலும் எயிற்றுக்கு உயமை. பாசம் கயிற்று வடிவமாகிய
ஆயுதம். கண்முன்னே வருதல் - பிரதியகூமாதல். விருந்திட்டு உவ
ந்து என்றும் பிரிக்கலாம். விதரன் - திருதராஷ்டிரனுக்கும் பாண்டிவுக்குந்
தம்பிமுறையாகிவன்; பாண்டவர்களுக்குத் தரியோதனாதியர்க்குஞ் சிறிய
தகப்பன்; வேதவியாசமுனிவரிடத்து அம்பாலிகையினால் அனுப்பப்பட்ட
குத்திரப்பெண்ணினிடத்தப் பிறந்தவன். பரமபாகவதர்களில் ஒருவன்.
கண்ணன் பாண்டவர்க்காகத் தரியோதனாதியரிடம் துதுபேசுதற்பொரு
ட்டு அத்தினபுரிக்கு எழுந்தருளியபோது, அவரு வேறுயாருடையவீட்டிற்
குஞ் செல்லாமல் ஞானபத்திகளிற்சிறந்த விதானுடைய திருமாளிகையி
னுட் புக்குத் தங்கி அங்கு அருளல் மிக்க அன்புடன் அமைக்கப்பட்ட விருந்
துணவை அருதுசெய்தருளின னென்பது பிரசித்தம். இது, எம்பெருமான்
அடியவர்க்கெளியவனென்பதைக் காட்டும். விருந்து-புதுமை; புதியனான
விருந்தினனை யுணர்த்துகையில், பண்பாகுபெயர்.

இது, முதலேந்துசீரும் காய்ச்சீர்களும், மற்றையிரண்டு மாச்சீர்களுமா
கிய எழுச்சிராசிரியச்சீர்நவநுதம். (இ)

கூ மாலைக்குமேன்மலைவிளக்காய் முகாவேதவான் குதலைநாற்குத
லைமகனாள்வாளா, தலைக்குமேலெழுதுகின்றரூரரியென்றெங்கள் தாலத்
தின்மேலெழுதச்சமர்த்திலாரோ, வலைக்குமேலுடுமலராமிதக்குங்கா
லமாலமொன்றுகாயாம்பூவலர்ந்தாற்போற்பச், சிலைக்குமேற்செங்க
ண்வளரனந்தானந்தாவிருக்கிலிருக்கும்பொருளேயெம்பிரானே.

(இ - ள்.) அலைக்கு மேல் - அலைகளின் மேலே, உடு - நட்சத்திரங்கள்,
மலர் ஆ - நீர்ப்பூக்கள்போல, மிதக்கும் - மிதக்கின்ற, காலம் - காலத்தில்
[நகூத்திரமண்டலமளவும் நீர் வியாபிததுகின்ற நைரித்திகப் பிரளயகாலத்
தில்], ஆலம் ஒன்று - விஷத்தின்மேல், காயாபூ அலர்ந்தால்போல் - காயா
மரத்தின்மலர் பூத்துவிளங்கினாற்போல, பசு இலைக்கு மேல் - பசியஆலிலே
யின்மேலே, செம் கண் வளர் - சிலந்த திருக்கண்கள் வளர்ந்தருளுகிற, அன
ந்த ஆனந்தா - எல்லையில்லாத ஆனந்தமயமானவனே! இருக்கில் இருக்கும்
பொருளே - வேதத்திற் பொருந்திய பொருளாகவுள்ளவனே! எம் பிரா
னே-எமது தலைவனே!—மாலைக்குமேல்-திருமாலிருஞ்சோலைமலையின்மேல்,
மலை விளக்கு ஆம் - பொருந்திய தீபம்போல விளங்குகின்ற, அழகா - அழ
கனே! வேதம் - வேதங்களாகிய, வான் குதலை - சிறந்த குதலைச்சொற்களோ

யுடைய, நான்கு தலை - நான்கு முகங்களையுடைய, மகனா-(உனது)குமார ராகிய பிரமதேவர், யானா - பயனில்லாமல், தலைக்குமேல்-(உலியஎங்களது) தலையின்மேலே, எழுதுகின்றார்-(பலபலவாறுவிதித்து)எழுதுகிறார்; (அவர்), எங்கள் தாலத்தின்மேல் - எங்களது (மெல்லிய) நாக்கிலே, அரி என்று- ஹரி என்று, எழுத - (இரண்டெழுத்து) எழுதுவதற்கு, சமர்த்துஇலாரோ- திறமையில்லாதவரோ? (எ - று.)

நாவிலால் அரி என்றுசொல்லி நந்தியடையவொண்ணாதவாறு எங்கள் விதி இருந்தபடி என்னே!' என்று இரங்கியபடி. பிரமன்தான் ஜ்ஞமையிலேயே ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினிடத்தில் உபதேசம்பெற்று நான்குதேவர்களையும் நான்குமுகங்களாலும் பாராயணஞ் செய்து வருதலால். 'வேதவான் குதலை நான்குதலை மகனார்' என்றார். ஆர்விகுதி-உயர்வுகுறித்தது. யானா-பயனின்மைப்பொருள், தருவதோர் இடைச்சொல். ஆலம் - திருமால் திருக்கணவளர்த்தருளும் ஆலிலைக்கும். காயாம்பூ-அவரது திருமேனிக்கும்உவமை; 'காயமலர்நிறமா' என்றார் பெரியாழ்வாரும். ஆலம், அம் - சாரியை. பச்சிலை - பிரளயப்பெருங்கடல்நீர்த் குழந்தைவடிவுகொண்ட திருமால் சயனித்தற்குஉரிய ஆதிசேஷாம்சமான ஆலிலை. கணவளர்தல்-யோகசித்திரை கொள்ளுதல். 'மகன்' என்பதற்கு ஏற்ப, 'குதலை' என்றார்.

இது - முதற்சீர் விளச்சீரும், இரண்டு ஐந்து ஆறஞ்சீர்கள் காய்ச்சீர்களும். மற்றநான்கும் மாச்சீர்களுமாகிய எண்சீராசிரியநூத்தம். (சு)

௭. பிரானெனச்சொன்முராரிபுராரிபிரமனீகுணப்பேதநீபூதநீ தராதலத்திற்சராசரம்யாவுநீச்சிதாந்தநிம்பமுநீயன்றோ மராமரங்கொலிராமவிராகவவாசுதேவவனகிரிவாசமுன் கராசலஞ்சொல்பராபரநாதசெங்கஞ்சலோசனவஞ்சனமேருவே.

(இ - ன்.) பிரான் என - (யாவரினும்) மேம்பட்டவனென்று, சொல் - சொல்லப்படுகின்ற, முராரி-முரனென்னும்அசுரனைக் கொன்ற பகைவனே! மராமரம் கொல் - மராமரங்களை யழித்த, இராம - ஸ்ரீராமனே! இராகவ-ரகுலத்தில் திருவவதரித்தவனே! வாசுதேவ-வசுதேவகுமாரனே! வனகிரி வாச - சோலைமலையில் வாசஞ்செய்ப்பவனே! முன் - முன்னே, கர அசலம்-துகிக்கையையுடைய மலைபோன்ற கஜேந்திரனால், சொல் - (ஆதிமூலமே என்று) கூவியழைக்கப்பட்ட, பராபர-சிந்தப்பொருள்களெல்லாவற்றினுஞ் சிறந்தவனே! நாத-தலையனே! செம் சுஞ்சம் லோசன - செந்தாமரைமலர் போலுந் திருக்கண்களையுடையனே! அஞ்சனம் மேருவே - மைந்திறமான சீலமலைபோன்றவனே!—புராரி-திரிபுரசுங்கராஞ் செய்த உருத்திரனும். நீ-நீயே; பிரமன் - பிரமனும். நீ—; குணம் பேதம் - (சாத்துவிகம் முதலிய) குணபேதங்கள் மூன்றும், நீ—; பூதம் - பஞ்சபூதங்களும், நீ—; தராதலத்தில்-உலகத்திலுள்ள, சரா அசரம் யாவும் - ஜங்கமஸ்தாவரப்பொருள்களெல்லாம். நீ—; சத் சித் ஆந்த விம்பமும் - உண்மை அறிவு ஆந்தம் என்கிற இவற்றின் சொருபமும், நீ அன்றோ - நீயேயன்றோ' (எ - று.)

எல்லாந்தானை திருமாலின் தன்மையை வெளியிட்டவாறு. முரனை அழித்தது-கிருஷ்ணைதாரத்தில். முரன்-நரகாசுரன்மந்திரி, சராசரம்-அசையும்பொருளும், அசையாப்பொருளும். விம்பம்-பிம்பம். அன்று, ஒ-தேற்றம். ராகவன், யாஸுதேவன் - தத்திதாந்தநாமம். பராபரம் - பராத்பரம் என்னும் வடசொல்லின் விகாரம். கஞ்சம் - நீரில்முளைப்பதெனத் தாமரைக்குக் காரணவிகுறி.

மராமரம்அழித்த வரலாறு:— இராவணனால் வலியக் கவர்ந்து செல்லப்பட்ட சீதையைத் தேடிக்கொண்டுசென்ற இராமலக்ஷணரை அறு

மான்மூலமாகச் சிநேகித்தபிரகு, சக்கிரீவன், தனதபகைவனும் மகாபல சாலியுமான வாலியைக் கொல்லும் வல்லமை இராமபிரானுக்கு உண்டோ இல்லையோ வென்று ஐயமுற்று, தன்சந்தேகந்தீரும்படி 'எதிரிலுள்ள எழுமராமரங்கனையும் ஏககாலத்தில் தொலைபடும்படி எய்யவேண்டும்' என்று சொல்ல. உடனே இராமபிரான் ஓர் அம்புதொடுத்த அந்தஸ்ப்தகாலவிரு கூங்களை ஒருங்கு தொலைபடுத்தின னென்பதாம். மாமரம் - ஒருவகை ஆச்சாமரம்.

இது - முதலில் மாசசீரும் மற்ற மூன்றும் விளசசீரும் பெரும்பாலும் பெற்று நாற்சீரால்வந்தது - அரையடியாகவும், அலங்காரத்தின்கொண்டது - ஓரடியாகவும், அவ்விடம் காண்கு கொண்டு, அரையடிகு நிரையசைமுதலாயின் ஒற்றொழித்துப் பன்னிரண்டெழுத்தும், நேரசைமுதலாயின் பதினென்றும் பெற்று வந்த கட்டளைக் கீழ்ப்பா.

(எ)

அ. அஞ்சார லும்மணிநீ ராறுங் கிடைக்கரிய
பஞ்சீர மாறு வனகிரியே பஞ்சவர்தம்
பங்கங் களைந்தான் பனிரண்டு கண்ணொருவர்
பங்கங் களைந்தான் பதி.

(இ - ள்) அமசாரலும் - அழகிய மலைப்பக்கங்களிலும், அணிநீர் ஆறும் - அழகிய நிரையுடைய நதியிலும், (முறையே), கிடைக்கரிய மஞ்சராம் ஆறு - படிந்த கிடங்கின்ற கறுத்த மேகத்தின் குளர்ச்சி நீங்காத [கிடைக்க அரிய மஞ்சீர் மாறு - கிடைத்தற்கரிய மஞ்சீர் என்னும் பெயர் நீங்காத], வனகிரியே - சோலைமலையே! - பஞ்சவர்தம் - பஞ்சபாண்டவர்களது, பங்கா - அவமானத்தை, களைந்தான் - போக்கினவனும், பனிரண்டுகண் ஒருவர் - பன்னிரண்டுகண்களையுடைய ஒப்பற்ற ஆறுமுகக்கடவுள், பங்கு - பக்கத்தில், அனைந்தான் - பொருந்தப்பெற்றவனுமாகிய அழகனது, பதி - திருப்பதியாம்; (எ - று.) அங்கு - அசை.

அஞ்சாரல்கரியமஞ்சீர் மாறு வனகிரியென்றது - அம்மலை மேகமண்டலத்தினும் மேலாக உயர்ந்திருத்தலால். மஞ்சீரம் - காட்சிலம்பு. அங்குள்ள ஆற்றிற்கு நூபுரங்கனையென்று பெயராதலால். 'அணிநீராறு கிடைக்கரிய மஞ்சீர்மாறு வனகிரியென்றார்' 'பஞ்சவர்தம் பங்கங் களைந்தான்' என்றது - பாண்டவர்கட்குத் தூதுசென்றும், அருசனனுக்குத்தேரூர்த்தம், சக்கரத்தாற் சூரியனை மறைத்தும், துரியோதனதுயரை அழிப்பதற்குத் துணையாய் நின்றதனால். முன் இரண்டடியில் இருவகையாகப் பிரிப்பட்டு இருபொருள்படுத்தலால், பிரிமொழிக்கீழேடையணி. பஞ்சவர் - தொகைக்குறிப்பு. பன்னிரண்டடியில் 'பங்கங்களைந்தான்' என்பதவரையில் எழுத்து ஒற்றுமைப்பட்டிக் கிடந்தது, 'பங்கம்' என்னுஞ் சொல்லின். இனி, மூன்றாம் அடியில், பஞ்சவர்தம் பங்கு அங்கு அனைந்தான் எனப் பிரித்த - பாண்டவர்கள்பக்கத்தில் அப்பொழுது [பாரதயுத்தகாலத்தில்] சேர்ந்தவன் என்று உரைத்து, நான்காம் அடியில், பங்கம் களைந்தான் எனச் கொண்டு - சுப்பிரமணியனது குறையைத் தீர்த்தருளியவ னென்ற பொருள்கொள்ளலுமாம்.

இது, மலர் என்னும் வாய்பாட்டால் முடிந்த இந்நவிகர்பநேரிகை வேண்டா.

க. பதிக்கின்றகற்பகப்பூஞ்சோலையெட்டிப்பார்த்துமந்தி

குதிக்கின்றமாலிருஞ்சோலைவெற்பாரின்குளர்வதன
முதிக்கின்றதிங்கண்மெய்யுற்பலக்காடங்கொழுதுபந்தேன்
மதிக்கின்றகட்டழகெங்கள் கண்முழ்குமதுகரமே.

(இ - ன்) பதிக்கின்ற - மேன்மேல் வளர்கின்ற, கற்பகம் - கல்பகவிரு
கூங்கலையுடைய, பூ சோலையை - அழகிய தேவலோகத்து நந்தனவன
த்தை, எட்டி பார்த்து - தலையெடுத்தப்பார்த்து, மந்தி - பெண்குரங்குகள்,
குதிக்கின்ற - குதித்தற்கிடமான, மாலிருஞ்சோலைவெற்பா - திருமாலிருஞ்
சோலைமலையில் எழுந்தருளியிருப்பானே!—நின் - உனது, குளிர் வதனம்-
குளிர்ந்த திருமகமண்டலம். உதிக்கின்ற தின்கள் - உதயமாகி விளங்குகி
ன்ற பூர்ணசந்திரனாகும்; மெய் - (உனது) கிருமேனி. உற்பலம் காடு - (அச்
சந்திரனொளியால் மலர்கின்ற) நீலோற்பலமலர்த் தொகுதியாகும்; மதிக்கி
ன்ற - (யாவதாவது) கொண்டாடப்படுகிற, கட்டழகு - (உனது) தளராத
சௌந்தரியம், அங்கு ஒழுகு பைந் தேன் - அஸ்வர்ப்பலக்காட்டினின்றும்
பெருகுகின்ற பசிய [புதிய] தேனாகும்; எங்கள் கண் - (அக்கட்டழகிலே மீள
வொண்ணாதபடி அழுந்துகிற) எங்கள் கண்கள், மூழ்கும் மதகரமே - (அத்
தேனில்) மூழ்கிக்கிடக்கின்ற உண்கெளகும்; (எ - று.)

தேவலோகத்திலுள்ள கற்பகச்சோலைக்கும் நிலவுலகத்திலுள்ள திரு
மாலிருஞ்சோலைக்குஞ் சம்பந்தரில்லாமலிருக்கச் சம்பந்தத்தைக் கற்பித்த
லால் தோடாபுயர்வுநவ்யீசியணி; உடனாலார் ஸம்பந்தாதிசயோக்தி என்
பர். மந்தி-பெண்பெயர்; “குரங்கு முசுவு மூகமு மந்து”. கற்பகம், உற்பலம்-
கல்பகம், உற்பலம் பூற்றுநவகவணி. மதுகரம் - தேனைச்சேர்ப்பது. மால்
என்றும் இருமை என்றும் இரண்டும் பெருமையைக்குறித்ததாய்ச் சோலை
யினுடைய உயர்ச்சியையும் பரப்பையுஞ் சொல்லுகிறது.

இது, நிராயண முதலதாயவந்த கட்டளைக்கலித்துறை.

(க)

[பு ய வ து ப்பு]

(முதலடி.)

க0. மதுகயிடவன்சடலமெழுகுபடவெங்குருதி
மதுவினிவழிந்தொழுகவிறுக்கிநிமிழிந்தன
வடிதயிர்முகந்தரலின்வரியவுமிசைந்துபய
மருதையுமிடந்துபினுமடுக்குறிநெய்கவரந்தன
மகளிர்நகசந்த்ரகலைதிபிடர்தழும்புபட-
மணிகணிரெனுஞ்சரபிதிருப்புகுணிலசுமந்தன
வயிறுகுழையும்பொழுதுசிறுகுமுதமொன்றிறை
மடிமுலைவிரைந்துருவிநுரைத்தசுரைகறந்தன

(இரண்டாமடி.)

புதுவையின்மடந்தைகவிபதின்மர் தமிழ்கொண்டினிது
புளகிதமெறிந்துமரகதக்கிரியினிமிர்ந்தன
பொதுவர்தருபெண்கண்முலைதிமிர்மிருகமதங்ககொடு
புதியபசுமஞ்சள் குழுமுதுக்கவிமிவளர்ந்தன
புகிடுகெடென்றதிரவெதிர் தொடையறைந்துசுமர்
பொருமலர்கலங்கமுதமிடிததுமிகதுழைந்தன
புகையுமொருகஞ்சன் விழமுரனடுங்குகயம
புரநெளியவும்பர்மலரிறைக்கவமர்புரிந்தன

(மூன்றாமடி.)

மிதிமையிலின்புருவநிகரலதிதென்றரனும்
வெருவிடவவன்சிலையைமுறித்தவையிலெறிந்தன

விசையினொடுகொம்பினினை திருகமணிசுந்தரண
 வெறிகொள்கெசகும்பமதுதகர்த்துவிருதணிந்தன
 விசயன்ரதவெண்புரவிகருவிகொடுரிஞ்சிமிக
 மெழுகுசெய்துதண்புனலின்மினுக்கியுளவகிரந்தன
 விரனுனிசிவந்தபடியுலவைகள் கொழுந்துவிட
 வெணையின்மலையுங்கரையவிசைத்தகுழல்பயின் றன
 (நான்காமடி.)

வதிர்கனகனெஞ்சமிருபிளவுசெய்துறிஞ்சமுத
 வருகுதிரமொண்டுதவிநிணத்தகுடர்பிடுங்கின
 வைவதொடைபுனைந்துரகம்வளைமலையைவென்றுதொழு
 மரசிளமகன்குடுமிதிருத்தியலர்புனைந்தன
 வணிமகரகுண்டலந்விசயமகளுஞ்சலென
 வசையவவன்செம்பொனையிலெனத்தொடிகள்செறிந்தன
 வழமதவிவந்துதவழிடபகிரிநின்றவடி
 வழகர்துளவுந்தளவுமணத்ததிரள்புயங்களே.

(இ - ள்.) மது கயிடவன் - மது கைடபன் என்கிற அசுரர்களது, சட
 லம் - உடம்பு, மெழுகு பட - தேன்மெழுக்குப்போலாகவும், வெம் குருதி-
 கொடியஇரத்தநீர், மதுவினில் - தேன்போல, வழிந்து ஒழுக-(அதிலின்று)
 பெருகிவழியவும், இறுக்கிநனிபிழிந்தன - (அந்தஉடம்பை) அழுத்தப்பிடி
 த்து நன்றாய்ப் பிழிந்துவிட்டன; வடி தயிர் முகந்த - சிறந்ததயிரை மொ
 ண்டுகுடித்த, (அதற்காக), உரலின் வரியவும் - (இடைச்சியர்) உரலிற் பிடித்
 துக் கட்டவும், இசைந்த - (அதற்கு) இணங்கியிருந்து, உபயம் மருதை
 யும் இடந்த - இரட்டைமருதமரங்களையும் முறித்துத்தள்ளி, பினும் - பின்
 னும், அடுக்கு உறி நெய்-உறிகளில் (ஒன்றன்மேலொன்றாகக் கலசங்களில்)
 அடுக்கிவைக்கப்பட்டுள்ள நெய்யை, கவர்ந்தன - களவுசெய்து உண்டன;
 மகளிர் - பெண்களது, நக சந்த்ரகலை - சந்திரன் பங்குபோன்ற நகங்களின்
 குறிகள், பதி - (ஆலங்களைஞ்செய்யும்போது) அழுத்தப்பெற்றுள்ள, பிடர் -
 பிடரியானது, தழும்பு பட - கூட்டடையும்படி, (அப் புறக்கழுத்தில்), மணி
 கணிர் எனும் சுரபி திருப்பு குணில்-(அழகுந்காகக்கட்டிய அடிக்கும்) மணி
 கன் கணிர்கணிர் என்று ஒலிக்கப்பெற்ற பசக்களைத் (தன்விருப்பத்தின்படி
 யே) திருப்பி யோட்டித்தருக் கருவியான குறுந்தடியை, சுமந்தன-தரித்தன;
 வயிறு குழையும்பொழுது - வயிறு (பசியினால்) சிறிதுநெகிழும்பொழுது,
 சிறு குமுதம் ஒன்ற - சிறிய செவ்வாம்பல்மலர்போன்ற தன்வாய் கிரம்பும்
 படி, நிரை மடி முலை-பசக்களின் மடியிலுள்ள தனக்களை, விரைந்து உருவி-
 விரைவோடு (கையினாற்பிடித்த) உருவி, நுரைத்த சுரை-நுரைகளையுடைய
 பாலு, கறந்தன -;

புதுவையின் மடங்கை - ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் திருவவதரித்த ஆண்டா
 ளுடைய, கவி - பாடலையும், பதின்மர் - (ஆழ்வார்கள்) பத்துப்பேருடைய,
 தமிழ் - தமிழ்ப்பிரபந்தங்களையும், கொண்டு - ஏற்றுக்கொண்டு, (மகிழ்ச்சி
 யினால்), இனிது புளிகிதம் எறிந்து - இனிமையாக மயிர்ச்சிவிர்ப்புப்பொருந்
 தப்பெற்று, மரகதம் கிரியின் - நீலமணம்மயமான மலைகள்போல, கிமிர்ந்
 தன - உயர்ந்து வளர்ந்தன; பொதுவர் தரு பெண்கள் - இடையர்கள்
 பெற்ற பெண்களது, முலை - கொங்கைகளில், திமிர் - பூசப்பட்டுள்ள, மிருக
 மதங்களோடு - கஸ்தூரிப்புழுகுடனே, புதிய பசு மஞ்சள் - புதுமையான

பசிய மஞ்சளும், குழுகுழுக்க - குழுகுழுவென்று பரிமளிக்கும்படி, விமி வளர்ந்தன - (களிப்பினால்) பருத்துப் பூரித்தன; புவி கிடுகிடுகென்று அதிர - தரை கிடுகிடுகென்று அதிரும்படி, எதிர் தொடை அறைந்து - எதிரே தொடைகளைத் தட்டிக்கொண்டு, சமர் பொரும் - போர்செய்துவருகின்ற, மலர் - (சாணூரன் முஷ்டிகன் முதலிய) மற்போர்வீரர்கள், கலங்க - கலக்கமடையும்படி, முகம் இடித்து - (அவர்களது) முகத்தைக் குத்தி, மிக நுழைந்தன - (போருக்கு) விசையாகப் பாய்ந்தன; புகையும் - கோபிக்கின்ற, ஒரு - ஒப்பற்ற, கஞ்சன் - கம்சன், விழ - விழுந்து அழியவும், முரன் - முரனென்னும் அகரன், நடுநடுங்க - (அச்சத்தால்) மிகவும் (உடல்) நடுக்கமடையவும், யம புரம் நெளிய - யமபட்டணமும் (அச்சத்தாற்) கலங்கவும், உம்பர் மலர் இறைக்க - தேவர்கள் பூமழைபொழியவும், அமர் புரிந்தன - போர்செய்தன;

‘இது - இவ் வில், மிதிலை மயில் - மிதிலாநகரத்தில்தோன்றிய மயில் போலுஞ்சாயலையுடைய சீதாபிராட்டியினது, இன் புருவம் - காணுதற் றினிய புருவத்துக்கு, நிகர் அலது - ஒப்பாகாதது,’ என்று - என்றுஎண்ணி, அரணும் வெருவிட - (அவ்விலுக்கு உடையவளுள்) சிவனும் அஞ்சும்படி, அவன் சிலையை முறித்து - அச்சிவபிரானது தனுசை ஒடித்து, அவையில் - (ஐநகராஜனது) சபையில், எறிந்தன - (அவ்வொடிந்தவில்லின் துண்டுகளை) வீசின; விசையினொடு - வேகத்தோடு, கொம்பின் இளை - இரண்டு தந்தங் களையும், திருகி - சுற்றிப்பிடுங்கி, (அவற்றால்), மணி சிந்த - கட்டியமணிகள் சிதறும்படி, ரணம் வெறி கொள் கெச கும்பமது - போரில் மயக்கத்தைக் கொண்ட (குலையாபீடமென்னும்) யானையினது குடம்போன்ற மஸ்தகத் தை, தகர்த்து - உடைத்து, விருது அணிந்தன - வெற்றியை மேற்கொண்டன; விசயன் - அருச்சுனனது, ரதம் - தேரீற் பூட்டிய, வெள் புரவி - வெள்ளைக்குதிரைகளை, கருவிகொடு - ஒட்டிக்கருவியாகிய உளவுகோலால், உரிஞ்சி - தட்டியோட்டி, மிக மெழுகு செய்து - மிகவும் நெய்ப்புண்டாம்படி தேய்த்து, தண் புனலின் - குளிர்த நீரினால், மினுக்கி - பளபளப்புண்டாம் படி கழுவி, உளை - (அக்குதிரைகளின்) பிடரிமயிர்களை, வகிர்ந்தன - வாரி விட்டு ஒழுங்குசெய்தன; விரல் நுனி சிவந்த படி - கைவிரலின் நுனி (பிடித்து வாசித்தலாற்) சிவப்படையவும், (அதுபோல), உலையைகள் - உலர்ந்தமரங் கள், கொழுந்துவிட - தளிர்விடும்படியாகவும், மலையும் - மலைகளும், வெண்ணெயின் - வெண்ணெயைப்போல, கரைய - நெகிழ்ந்து உருகும்படியாகவும், இசைத்த குழல் - ஏழிசைகளும்பொருந்திய வேயங்குழலை, பயின்றன - ஊதின;

அதிர் கனகன் - பேரொலிசெய்த இரணியனது, நெஞ்சம் - மார்பை, இரு பிளவு செய்து - இரண்டுபிளப்பாகப் பிளந்து, உதிரம் - (அவனது) ரக் தத்தை, உறிஞ்ச - உறிஞ்சிக்குடிக்கும்படி, முக அருகு - (தனது) வாயினி டத்தே, மொண்டு உதவி - மொண்டுமொண்டு கொடுத்தி, கிணத்த குடர் - தசைப்பசையையுடைய குடல்களை, பிடுங்கின - அவை - அக்குடல்களை, தொடை புனைந்து - மாலையாகத் தரித்து, உரகம் வளை மலையை வென்று - (அவ்விரணியனுக்குப்பரிந்து சரபவுருக்கொண்டுவந்த) சர்ப்பாபரணங்கள் (தனது அவயவத்தில்) சூழ்ந்திருக்கப்பெற்ற மலைபோன்ற சிவனை வெற்றி கொண்டு, தொழும் அரசு இள மகன் - (தன்னை) வணங்கிக்கொண்டு அருகிலே நின்ற இளைய (அவ்விரணிய) ராஜனது குமாரனாகிய ப்ரஹ்மதனது, குடியி - முடியை, திருத்தி - (பட்டக்கட்டிக் கிரீடஞ்ஞுட்டுவதனால்) அலங்கரித்து, அவர் புனைந்தன - மலர்மாலைகளைச் சூடின; அணி மகர குண்டலம் - அழகிய மகரமீன்வடிவாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ள குண்டலங்கள், நல் விசயமகள் உஞ்சல் என - நல்ல ஜயலக்ஷ்மியினது ஊஞ்சல்போல, அசைய - மேலே அசையாநிற்க, அவன் செம் பொன் எயில் என - அவளுடைய சிவந்த பொன் மயமான மதின்போல, தொடிகள் - தோள்வளைகள், செறிந்தன - நெருங்கப்

பெற்றன; அமுதம் மதி வந்து தவழ் - அமிருதமயமான (கிரணங்களை யுடைய) சந்திரன் வந்து தவழப்பெற்ற, இடபகிரி - திருமாலிருஞ்சோலை மலையின்மேல், சிந்த - எழுந்தருளிரின்ற, வடிவுஅழகர் - வடிவமழகிய எம் பெருமானது, துளவும் தளவும் மணத்த-திருத்துழாயும் முல்லைமலர்களும் வாசனைவீசப்பெற்ற, திரள்-திரண்டென்ன, புயங்கள் - திருத்தோள்கள்; (எ - று.)

புயவகுப்பு - பிரபந்தத்தலைவனது தோள்களின் சிறப்பைக் கூறுவது.

கயிடவன் - வடமொழிலிகாரம். மெழுகுபட என்பதற்கு - (பூமி முழுதையும்) மெழுகுதல்செய்ய என்றும், எழு கு பட எனப்பிரித்து, எழு தீவுகளிலும் [பூமிமுழுவதும்] பொருந்தும்படி என்றும் உரைக்கலாம்; மது கைடபர்களின் மேதஸ்வினால் [நிணத்தால்] நனைந்த பூமி 'மேதிரி' என்னும்பெயர் பெற்றிருத்தலால். குமுதம் - வாய்க்கு உவமவாகுபெயர். மடி - முலையின் மேல்திரள்.

புதுவையின் மடந்தை என முதலில் தனியே எடுத்தது - ஆண்டாள் பதின்மர்களுள் சேராதவ ளாதலாலும், திருமாலிருஞ்சோலை யெம்பெருமானிடத்து அளவிற்ற நடுபாடு கொண்டவ ளாதலாலும், பொதுவந்தருபெண்கள் - கோபஸ்திரீகள். பொதுவர்-குறிஞ்சிரிலத்துக்கும் மருதநிலத்துக்கும் நடுவிடமான முல்லைநிலத்தில் உள்ளவர்; இடையர் என்னும் பெயர்க்குங் காரணம் இது. மிருகமதம் - கஸ்தூரி யென்னும் மானினது மதம். விமி - விம்மி. அமர் - ஸமரம். கஞ்சன் - கம்ஸன் என்றவடமொழியின் திரிபு. இவன், கண்ணனது தாயான தேவகிக்குத் தமையனாதலால், கண்ணனுக்கு மாமனாவன்.

சீதைக்குக் கர்யாகஸ்கமாகவைக்கப்பட்டுள்ள சிவதனுசைமுறித்ததற்கு, அவன்புருவத்துக்கு ஒப்பாகாதென்கிற எண்ணம் காரணமாகாதிருக்கவும், அதைக் காரணமாகக்கற்பித்தலால், ஏதுத்தீர்த்துறிப்பேற்றவன். மணிசிந்த-முத்துக்கள்கிதற என்றமாம்; உத்தமகஜத்தினது மத்தகத்தில் முத்துக்கள் உண்டென்று கற்றவர் கூறுதலால். விஜயன் - மிக்க ஜயமுடையவன். ஸ்வேதவாகனனாதலால், 'வெண்புரவி' என்றார். குழலுதுகிறபொழுது அக் குழலின் துளைகளை அடைத்தும் விட்டும் பயிலுதலாற் கைவிரல்கள் சிவந்தன வென, அவற்றின் மென்மை கூறியபடி. உலவை - உலர்த்திருப்பது: உல - பகுதி, ஐ - வினைமுதற்பொருள்விருதி. உரகம் - மார்பால் நகர்வது. 'மதி வந்துதவழிடபகிரி' எனச் சந்திரமண்டலத்தினும் உயர்ந்ததென்று மலையின் உயர்வு கூறியவாறு. கருவிகொடுஞ்சி - தேய்க்குங்கருவியால் தேய்த்தென் றுமாம்.

மல்லரையழித்த கதை:—கம்சனால்கலிய அழைக்கப்பட்டுக் கிருஷ்ண பலராமர்கள் அவனதுசபையிற் செல்லுகையில், அவர்களை எதிர்த்துப் பொருதுகொல்லும்படி கம்சனால் ஏவப்பட்ட சாணூரன் முஷ்டிகன் முதலிய பெருமல்லர்கள்கிலர் வந்துஎதிர்த்து உக்கிரமாகப்பெரும்போர்செய்ய, அவர்களுையெல்லாம் அவ்யாதவவீரரிருவரும் மற்போரினாலேயே கொன்று வென்றிட்டனர் என்பதாம்.

கஞ்சனையழித்த கதை:—தன்னைக்கொல்லப்பிறந்த தேவகீபுத்திரன் யசோதையினிடம் ஒளித்துவளர்தல் முதலிய வரலாறுகளை நாரதர்சொல்லக்கேட்டுக் கம்சன் அதிககோபங்கொண்டு கிருஷ்ணனைக் கொல்ல நிச்சயித்து, வில்விழா வென்றவியாஜம்வைத்துக் கண்ணனை மதுரைக்குவரவழைத்துப் பலவகையில்கைக்க வழிதேடுகையில், கம்சசபையிலே கிருஷ்ணபகவான் வேகமாகஎழும்பிக் கஞ்சனது மஞ்சத்தின்மே லேறி அவனதுகிரீடம் கழன்றுகீழேவிழும்படி அவனைத் தலையிப்பிடித்துத் தரையில் தள்ளி அவன் மேல் தான்விழுந்து அவனைக் கொன்றிட்டனென்பதாம்.

இது - பெரும்பாலும் முதல் மூன்று ஐந்து ஏழாஞ்சீர்கள் கருவிளங்காய்ச்சீர்களும்; இரண்டு நான்கு ஆறாஞ்சீர்கள் கூவிளங்காய்ச்சீர்களும், எட்டாஞ்சீர்கருவிளச்சீருமாக வந்தது-காலடியாகவும்; அஃதுநான்குபெற்றது- ஓரடியாகவும் வந்த கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட முப்பத்தீநூசிரிய வண்ணவிருத்தம். (க0).

கக. புயங்க சயனா புயல்வண்ண பூமின்
முயங்குமணி மார்பா முகுந்தா—மயங்குங்
கருப்பழகா தன்பரையாள் கண்ணுதென் சோலைப்
பொருப்பழகா நீயே புகல்.

(இ - ள்.) புயங்க சயனா - ஆதிசேஷனைத் திருப்பள்ளிமெத்தையாக வுடையவனே!—புயல் வண்ண - காளமேகம்போன்ற கருநிறமுடையவனே!—பூ மின் முயங்கும் - தாமரைமலரில்தோன்றிய மின்னற்கொடிபோன்றவளான திருமகள் வீற்றிருக்கப்பெற்ற, மணி - கௌஸ்தபமணியை யணிந்த, மார்பா - திருமார்பையுடையவனே!—முகுந்தா - முகுந்தனே!— அன்பரை - அன்புள்ள அடியார்களை, மயங்கும் - மாறிமாறிவருகின்ற, கரு - கருப்பங்களில், பழகாது - பழகி மீண்டும்பிறப்படையாதபடி, ஆள் - அடிமைகொள்ளுகின்ற, கண்ணு - கிருஷ்ணனே!—தென் சோலை பொருப்பு அழகா - தென் திருமாலிருஞ்சோலைமலை யழகனே!—நீயே புகல் - நீயே (எனக்குச்) சரணம்; (எ - று.)

புயங்கம் - பழங்கம்; வளைந்த வளைந்து செல்வது, அல்லது மார்பால் நகர்வது என்று காரணப்பொருள்படும். மயங்கும் - அறியாமைக்குக் காரணமான என்றமாம். கரு - வடசொற்றிறிபு. கண்ணு - கண்ணோட்டம்[கருணை] உடையவனே யென்றுமாம். ஏ - பிரிவிலையோடு தேற்றம். பூமின் - பூமிப்பிராட்டியாகவுமாம்; பூ - பூமி: வடசொல். மின் - உவமவாகுபெயர்.

இது, மலரென்னும்வாப்பாட்டால்முடிந்தஇருவிகற்பநீரிகைவேண்பா.

[வண்ணவிருது.]

கஉ. நீயாகிலுஞ்சொல்லொணுதோ பிரிந்தேகுநிடீரருக்கந்தநெட்டாவினிலையோர், பாயாகவிழிதுஞ்சு முகில்சோலைவெற்பிற்பசந்தேன்விருந்துண்கருந்தேனினரசே, மீயாகும்வெளிநாகம்வெண்பாலெனுந்தண்மேகங்களுரிபுள்ளிமீனஞ்செவ்வானம், வாயாகும்ரவிகான்ற மாணிக்கமெயிரேமதியாலமறுமூச்சுவாடைக்கொழுந்தே.

(இ - ள்.) அந்தம் - அழகிய, நெடு - நீண்ட, ஆலின் இலை - ஆலமரத்தின் இலை, ஓர் பாய் ஆக - ஒப்பற்ற திருப்பள்ளிமெத்தையாம்படி, விழிதுஞ்சு - (அதில்) திருக்கண்ணவளர்த்தருளுகின்ற, முகில் - காளமேகம்போன்ற கண்ணனது, சோலை வெற்பில் - திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலே, பசந்தேன் - குளிர்ந்த மதுவை, விருந்து உண் - விருந்துணவாகக் கொண்டு பருகுகின்ற, கருந்தேனின் அரசே - ஈரிய வண்டிகளுக்குத் தலைமையான உயர்ச்சாதிப்பெருவண்டே! மீ ஆகும் வெளி-மீலே பரவியிருக்கின்ற ஆகாய வெளி, நாகம் - சர்ப்பமாகும்; வெள் பால் எனும் - வெண்மைநிறமமைந்தன என்னப்படுகிற, தண்மேகங்கள் - குளிர்ந்த மேகங்கள், உரி - (அப்பாம்பு) உரிக்கின்ற தோல்களாம்; மீனம்-நகர்த்திரங்கள், புள்ளி - (அப்பாம்பின்) பொறிகளாம்; செம் வானம் - செந்நிறமமைந்த வானம், வாய் ஆகும் - அதன்வாயாம்; ரவி - சூரியன், கான்ற மாணிக்கம் - (அந்நாகம்) வெளிவிடுகின்ற மாணிக்கமென்னும் இரத்தினமாம்; மதியோ - சந்திரனே, எயிறு - (அதன்) பல்லாம்; மறு - (அச்சந்திரனது நடுவிலுள்ள) களங்கம், ஆலம் -

(அப்பல்லின்பொருந்திய) விஷமாம்; வாடை கொழுந்து - வடக்கிவிருந்து வருகிற இளங்காற்று, மூச்சு - (அந்நாகத்தின்) மூச்சாகும்; (இதனை),—பிரிந்து ஏகம் ரிட்டுருக்கு - (என்னை)பிரிந்து சென்ற கொடுத்தன்மையுடையரான கணவர்க்கு, நீ ஆகிலும் - நீயாவது, சொல் ஒன்தோ - சொல்லலாகாதோ? (எ - று.)

இது, தலைவனைப்பிரிந்த தலைவி தன்காதல்நோயைத் தலைமகனுக்குச் சொல்லும்பொருட்டுத் தூதுபோய்வருமாறு வண்டை விடுத்தது.

கீழ்ப் பலவற்றைத் தூதுவிடுத்து அவையெல்லாம் தன் துன்பத்தைச் சொல்லாமல் வாளா சென்றமை தோன்ற, 'நீயாகிலுஞ்சொல்லொன்தோ' என்றாள். மாணிக்கம் - மாணிக்யம். ஒ - உயர்வுசிறப்பு. வாடை - வடக்கிற் செல்வதெனத் தென்றலாகவுமாம். தலைவனைப்பிரிந்த தனக்கு இளஞ்சந்திரனும் மந்தமாருதமும் மென்மேலுந் துன்பத்தை மூட்டுவதனால், இங்ஙனங் கூறினாள். அந்த எனப் பிரித்துச் சுட்டாகவுமாம். பின்னிரண்டடியில் முந்நுநுவகவணி காண்க.

இது - பெரும்பாலும் நான்காஞ்சீரும் எட்டாஞ்சீரும் மாச்சீர்களும்; மற்றையாறுங் காச்சீர்களும்மாகிய எண்கீராசிரியவிர்த்தம். (கஉ.)

[இரங்கல்.]

கி.கொழுநனைவிட்டாய்ப்பூவைவிரைக்கின்றாய் வண்டிசையைக் குறித்தாய்கண்ணீர், விழுவதறையொன்றுமருந்தாதுகைப்பாயிதழ் புலர்த்தாய்வினையேன்போன்று, பெழுவிடையுந்தழுவியொருவிடை மலையில்வாழுகுநீர்த்நீலச், செழுமலையொப்பாரநாட்டில் வெண்டளவேகண்டளவேதேறினேனே.

(இ - ள்.) எழு விடையும் தழுவி - எழு ஏறுதகளைபுந் தழுவி, ஒரு விடைமலையில் - ஒப்பற்ற விருஷபகிரியில், வாழ் - வாழ்கின்ற, இந்நீரிலம் செழு மலை ஒப்பார் - இந்நீர்நீலரத்தினமயமாகிய செழுமையான மலை போன்றவராகிய, அழகர் - அழகரது, நாட்டில் - நாட்டிலேயுள்ள, வெள் தளவே - வெண்மையான முல்லைக்கொடியே!—(கீ), கொழுநனை விட்டாய் - கணவனைப் பிரிந்தாய் [கொழுநனை விட்டாய்-செழுமையான அரும்புகளை அரும்பினாய்]; பூவை நிரைக்கின்றாய் - பொலிவை இழக்கிறாய் [மலர்களை அணியணியாகப் பூக்கிறாய்]; வள் திசையை குறித்தாய் - அழகிய திக்கை நோக்குகிறாய் [வண்டு இசையை குறித்தாய் - வண்டுகளின் இசைப்பாட்டைப் பொருந்துகிறாய்]; கண் நீர் விழுவது அறாய் - கண்களினின்றும் நீர் தாரைதாரையாகப் பெருகுவது நீங்காய் [கண் நீர் விழுவது அறாய் - தேன் பெருக்கு இடைவிடாமல் ஒழுகுவது நீங்காய்]; ஒன்றும் அருந்தாது கைப்பாய் - சிறிதும் உண்ணாமல் (எல்லாவுணவையும்) வெறுப்பாய் [ஒன்றும் அருந்தாது உகைப்பாய் - பொருந்திய அரிய பூந்தாதுகளை உதிர்ப்பாய்]; இதழ் புலர்த்தாய் - உதடு உலர்ப்பெற்றாய் [பூவிதழ்கள் வாடப்பெற்றாய்]; (ஆதலால்), வினையேன் போன்றாய் - தீவினையையுடைய என்னைஒத்திருக்கின்றாய்; கண்டஅளவே - (உன்னை)பார்த்தமாத்நிரத்திலே, தேறினேன் - (யான்) சிறிது துன்பத்திந்தேன்; (எ - று.)

என்னையொத்தவருந்தபவர் வருமில்லையென்று கணவனைப்பிரிந்ததனால் மிகவும் வருந்தியிருந்த யான், என்னைப்போன்றவன் நீ ஒருத்தி உளளாகக்கண்டு சிறிதுதேறினேனென்ற, முல்லைக்கொடியையேநோக்கித் தலைவி இரங்கினாள். இங்கு, கேளாதது கேட்பதுபோலச் சொல்லப்பட்டது, மரபு வழுவமைதி. முன் இரண்டடி-செம்மொழியும் பிரிமொழியுமாக வந்த சிலைடைப்பற்றிய உவரையணி. அன்புள்ள கணவன் வருகிற திக்காதலால், வண்

திசை யென்றான். பூவை நிரைக்கின்றாய் - மலர்மாலையினை வாங்கியெறிகிரு யென்றுமாம். கணவனைப் பிரிந்த வருத்தத்தால், 'வினையேன்' எனத் தன்னை வெறுத்துக் கூறினான்.

எழுவியை தழுவிய கதை:—கண்ணன், நப்பின்னைப்பிராட்டியைத் திருமணஞ் செய்துகொள்வதற்காக, அவளதுதந்தை கந்யாசுக்மமாகக் குறித்தபடி, யாவர்க்கும்அடங்காத அசுராவீஷ்டமான ஏழெழுதகனையும் ஏழு திருவருக்கொண்டு சென்று வலியடக்கித் தழுவின் னென்பது.

இது - முதல்நான்குசீரும் காய்ச்சீர்களும், மற்றைஇரண்டும் மாச்சீர் களு மாகிய அறுசீராசிரியவீரத்தம். (கூட.)

[த வ ம்.]

கசு. தேறதுவனம்போயெளவனமும்போனீர் சிறுகிழங்கைக் கொண்டுபெருங்கிழங்கைக்கொண்டி, ரேறதுபலஞ்சவைத்தோர்பல முங்காணி நிலமேய்ந்தும்பேறிலையேயிதுவோயோக, மாறதுசருகு தின்றுசருகுபட்டிர் வாயுதுகர்ந்தீர்வாயுமெளனமானீ, ராறதுதீயி னிற்பீர்தீயரேறும் மருந்தவமேதவமழகர்க்காட்படரே.

(இ - ள்.) (நீங்கள்), தேறது - (நந்தி பெறும் உபாயத்தை நன்றாய்) ஆராய்ந்தறியாமல், வனம்போய் - காட்டிற்குச்சென்று வசித்து, யெளவன மும் போனீர் - இளமைப்பருவமும் கழிந்தீர்கள்; சிறு கிழங்கை கொண்டு - சிறிய கிழங்குகளையே (உணவுகளாகக்) கொண்டு, பெருங் கிழங் கைக்கொண்டிர் - பெரிய முதுமைப்பருவத்தை ஏற்றுக்கொண்டீர்கள்; ஏறது பலம் சுவைத்து - அதிகப்படாத [சிலவாகிய] பழங்களைப் புசித்து, ஓர் பலமும் காணீர் - ஒருபயனையும் கண்டிரில்லை; இலை மேய்ந்தும் - (விலங்குகள்போல) இலையைத் தின்றும், பேறு இலையே - நந்திபெறுத வில்லையாயிற்றே; இதுவோ யோகம் - இதுதானோ (உ.ம.து) யோகத்தின் தன்மை? மாறது - விடாமல், சருகு தின்று - சருகுகளையே புசித்து, சருகு பட்டிர் - (உடம்பு) சருகானீர்கள்; வாயு துகர்ந்தீர் - காற்றையே உணவாகக்கொண்டீர்கள்; வாயும் மெளனம் ஆனீர் - வாயிறுந் பேசாத விரதத்தையுங் கைக்கொண்டீர்கள்; ஆறது - தணியாத, தீயில்-பஞ்சாக்ரிமத்தியில், நிற்பீர் - நிற்பீர்கள்; தீயரே - கொடியவர்களே! நம்-உமது, அருந் தவமே தவம் - அருமையான தவமே தவமாம்! அழகர்க்கு ஆட்படரே - அழகர்க்குத் தொண்டிபுண்டொழுங்குகள்.

பகவத்பிராப்திக்கு விரோதியான சரீரசம்பந்தாதிகளை அறுத்துக் கழித்து எம்பெருமானைப்பெறவேண்டுமென்று, "தொன்னெறியைவேண்டுவார் வீழ்கனியு முழிலையு, மென்னு மிவையே நுகர்ந் துடலந் தாம்வருந்தித், தன்னு மிலைக்குரம்பைத் தஞ்சியும் - வெஞ்சுடரோன், மன்னு மழல்நுகர்ந்தும் வண்டடத்தி னுட்கிடந்து, மின்னதோர் தன்மையராய்" என்கிறபடியே, மனம் பொறிவழிபோகாமல் நிறற்பொருட்டு, வனத்திற்கென்று, நீர்பருகியுங் கரற்றுகுந்ந்தம் கனி கிழங்கு சருகு வருக்கங்களை யுண்டும் விரதங்களால் உண்டிசருக்கலும், கோடைக்காலத்தில் வெயில்நிலையிலும் அக்கினி மத்தியிலும் நிறறலும், மாரிக்காலத்தும் பனிக்காலத்தும் நீர்நிலையிற் பாசியேற நிறறலும் முதலிய செயல்களை மேற்கொண்டு, அவற்றால் வருந் துன்பங்களைப் பொறுத்து, இவ்வாறு சரீரத்தை ஒறுத்து வருந்தல்வேண்டா; அடியார்கன்பக்கல் மிக்க அருளுடையவராகிய எமது அழகரைச் சென்று சேர்ந்து சகலவிரோதிகளும் போகப்பெறுவீர்க னென்று பரோபதேசம் பண்ணுகிறார்; "காயோடு நீடுகனியுண்டு வீச கடுங்கால் நுகர்ந்து நெடுங்கால மைந்து, தீயோடு நின்று தவஞ்செய்ய வேண்டா திருமார்பனைச் சிந்தையுள் வைத்து மென்பீர், * * * தில்லைத் திருச்சித்திர கூடஞ் சென்று சேர்மின்க

ளே” என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். இனி, ஏறாத பலம் - மாமேறிப் பறிக்
காத [தானே உதிர்ந்த] பழ மென்றுமாம். இகழ்ச்சிதோன்ற, ‘மேய்ந்து’ என்
றார். இலையே, ஆட்படரே—எகாரங்கள் - இரக்கம். ஓகாரம் - இகழ்ச்சி
பற்றிய வினா. உபாயமறியாமையால் வீணாக உடம்பை அன்பில்லாமல் வரு
த்துவதுபற்றி, ‘தியரே’ என்றார். ‘நும் அருந்தவமே தவம்’ என்றது, இகழ்ச்
சிக்குறிப்பு; இனி, தவம் ஏது அவம் எனப் பிரித்து, உமது தவம் என்னபயன்
படும்? வீணையாம் என்றுமாம். வந்த எழுத்துக்களுக்குச் சொற்களும் மீண்டும்
வந்தது - மடக்கு என்னுஞ் சொல்லணி.

இது - முதல் இரண்டு ஐந்து ஆறஞ் சீர்கள் காய்ச்சீர்களும், மற்றை
காண்கும் மாச்சீர்களு மாகிய எண்கீராசிரியவிருத்தம். (கச)

கரு. படவரவ்ப்பள்ளிமாலலங்காரர்பழமறையுந்

தடவரவச்சிரத்தண்டையுமார்ப்பச்சகடுதைத்த

திடவரவச்சுதரெல்லாவிடுக்கணுந்தீர்த்தருளக்

கடவரவற்றைக்கருதுமவரைக்கருதுமினே.

(இ - ள்.) படம் அரவம் பள்ளி - படத்தைபுடைய திருவனந்தாழ்வா
ரைப் பிக்கையாசுபுடைய, மால் - திருமாலும்,—பழ. மறையும் தடவர -
பழைய வேதங்களும் விடாமற் பிள்தொடரவும், வச்சிரம் தண்டையும் ஆர்
ப்ப - வைரக்கற்கள் இழைத்துச்செய்த தண்டையென்னுங் காலணிகளும்
ஒலிக்கவும், சகடு உதைத்த-சகடாசுரனை (த் திருவடிகளால்) உதைத்து அழி
த்த, திடம் வரவு - வலிமையின் வருகையையுடைய, அச்சுதர் - அச்சுதரொ
ன்னுந் திருநாமமுடையவருமாகிய, அலங்காரர் - அழகர், எல்லா இடிக்
கணும் - பிறவித்துன்பங்க ளெல்லாவற்றையும், தீர்த்து - போக்கி, அருள
க்கடவர்-(நற்கதியைக் கொடுத்து) அருள்செய்யக்கடவர்; (ஆதலால்), அவற்
றை கருதுமவரை - அவ்வெம்பெருமானது திருவடிகளையே தியானிக்கிற
அடியார்களுையே, கருதுமின் - தியானியுங்கள்; (எ - மு.)

பழமறை தடவர என்றது - அனாதியான வேதங்கள் இடைவிடாமல்
துதிக்க வென்றபடி. சகடு-சகடம். இனி, திடவர் அ அச்சுதர் எனப்பிரித்து-
வலிமையையுடையவராகிய அந்தஅச்சுதரென்றும், அவற்றைக்கருதுமவரை
என்பதற்கு-அவ்விடுக்கண்களை (த் தீர்த்தருள)க் கருதுகின்ற அவ்வெம்பெரு
மானே யென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். அச்சுதர்என்ற வடசொல்லுக்கு-
அழிவில்லாதவரென்றும், தன்னைச் சரணமாகப் பற்றினவரை நமுவலிடாமற்
காப்பவரென்றும் பொருள்; இனி, அ சதர் எனப்பிரித்து, அவ் (யசோதை)
குமாரனென்றும்பொருள்கொள்ளலாம். ‘கடவரவரை’ என்றும் பாடமுண்டு.

சகடுஉதைத்த வரலாறு:— வண்டியின் கீழ்ப் பள்ளிகொண்டிருந்த
பூநீருஷணன், ஒருகால் அச்சகடத்தில் கம்ஸனால்வவப்பட்ட அசுரனொரு
வன் வந்து ஆவேசித்து மேலேவீழுந்து கொல்ல முயன்றதை யறிந்து,
பாலுக்குஅழுகிற பாவனையிலே தன்சிறியதிருவடிகளை மேலேனக்கியருள,
அவ்வடிகளால்உதைப்பட்ட மாத்திரத்தில், அச்சகடு திருப்பப்பட்டிக் கீழே
வீழுந்து அழிந்த தென்பதாம்.

இது, கிரையசை முதலதாகி வந்த கட்டளைக்கலத்துறை. (கடு)

[மேகவீதோது.]

கசு. மின்னுமுகி லேசோலை வெற்பழகர் வந்திலா
ருன்னையெதிர் கண்டே னுயிர்தரித்தே—னென்னார்
வெருவனிரு தூதுமவர் மேனிநிற முற்றும்
மருவனிரு தூதுபோய் வா.

(இ - ள்.) மின்னும் - மின்னுகின்ற, முகிலே - காளமேகமே! சோலை வெற்பு அழகர் - திருமாலிருஞ்சோலைமலை யழகர், வந்திலார் - (இன்னும்) [நீ வந்தபின்னும்] வந்தா ரில்லை; உன்னை எதிர் கண்டேன் - (யான்) உன்னை எதிரிலே கண்டு, உயிர் தரித்தேன் - (நீங்குந்தன்மையதாயிருந்த) உயிரை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்; (நீ), ஒன்றர் வெருவ - பகைவர் கள் அஞ்சம்படி, விருது ஊதும் அவர் - வெற்றிக்குஅடையாளமாகத் (தமது பாஞ்சஜந்யமென்னுஞ் சங்கத்தை) ஊதுகின்ற அக்கண்ணபிரானது, மேனி நிறம் முற்றும் - திருமேனியின் திருநிறம் முழுவதும், மருவ-பொருந் தும்படி, இரு - தங்கியிரு; தூது போய் வா - (அவர்பக்கல்) தூதாகச் சென்று (என்வருத்தத்தைச் சொல்லி மீண்டு) வா; (எ - று.)

இது - கார்காலத்தில் மீண்டு வருவதாகக் காலங்குறித்துச்சென்ற தலைமகள் அக்காலம்வந்தவளவிலுந் தான்வாரானாக, அதுவரையிலும் அவன் குறித்தநாளை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு சற்றேஆறியிருந்த தலைமகள், காலங் கடந்ததனால் அவ்வாற்றாமை. மேன்மேலும் விஞ்சிப் பொறுதவளாய், இன்னது செய்வதென்று அறியாது திகைத்து அண்ணாந்து வானத்தைநோக்கு மளவிலே, அங்குச்செல்கின்ற மேகங்கள் கட்டிலாக, அவற்றைப்பார்க்கு மிடத்து அவை நிறம்முதலியவற்றால் எம்பெருமானுக்குப்போலியாய்விளங்கக்கண்டு இவை நமக்கும்நமதுதலைவர்க்கும் இனியனவா மென்றுகொண்டு அவற்றைநோக்கி 'எனதுநிலைமைகளை எனதுதலைவரான திருமாலிருஞ் சோலைமலையழகர்பக்கல் சொல்லி அதற்கு அவர் அருளிச்செய்கிற மறுமொழிகளைக் கேட்டு மீண்டெவந்து எனக்குச்சொல்லுமாறு நீங்கள் தூதாகவேண்டும்' என்று அம்மேகங்களை விடுத்தது.

‘உன்னை யெதிர்கண்டே னுயிர் தரித்தேன்’ என்றது, மேகந்தான் திருமாலினது திருமேனிநிறத்தை ஒத்தலாலும், தூதுபோய்த் தன் துயரைத் தெரிவித்து வருதற்குஎன்ற துணையாயிருத்தலாலும், ‘மின்னு முகில்’ என்றதனால், திருமாலினது திருமார்பில் வீற்றிருக்குந் திருமகளுக்கு மின்னலை உவமையாக் குறித்தபடி.

இது, நாளொன்றும் வாய்பாட்டால்முடிந்த இந்நவகற்பநேரிசைவேண்பா.

[இரங்கல்.]

௧௭. வாளுந் திகிரிப்படையுங்கதையும்வளையும்வளையுஞ்சிலையும்புனைவா ராளுந்குலபூதரனார்மலர்மானன் னாள் பிரியாரெந்நாள் வருவார் நீளுங்குழலீர்காமம்படுதீநெய்விட்டதுகாணீர்பெய்ப்பனிநீர் வேளைங்கணையும்விருகாமவர்தாம்வெயுதுவதுநீயுதுவதே.

(இ - ள்.) வாளும் - (நார்த்தகமென்னும்) வாளையும், திகிரி படையும் - (சுதர்சகமென்கிற) சக்கராயுதத்தையும், கதையும் - (கௌமோதகி யென்கிற) கதையையும், வளையும் வளையும் - (வலம்புரியாக) வளைந்துள்ள (பாஞ்சஜந்ய மென்கிற) சங்கத்தையும், சிலையும் - (சார்ங்கமென்னும்) வில்லையும், புனைவார் - (திருக்கைகளில்) தரிப்பவரும், —மலர் மான் அண்ணா-தாமரை மலரில்வீற்றிருக்கின்ற (பார்வையில்) மான் பேடுபோன்ற திருமகளை, பிரியார் - (திருமார்பிலேயேபொருந்தி எப்பொழுதும்) பிரியாதிருக்கப்பெற்றவரும், ஆளும் குலபூதரனார் - (தாம் திருவுள்ளமுகந்து வசிக்குமிடமாகக்கொண்டு) ஆளுகின்ற சிறந்த திருமாலிருஞ்சோலைமலையை யுடையவருமாகிய நாயகர் [என்னைப் பிரிந்து சென்றவர்], ஈ-நாள் வருவார் - எப்பொழுது வருவாரோ? நீரும் குழலீர் - நீண்ட கூந்தலையுடைய தோழிமார்களே! நீர் - நீங்கள், பெய் - (என்றாபத்தைப் போக்கும்படி என்மேலே) சொரிகின்ற, பனிநீர் - குளிரந்த வாசனைநீர், காமம் படுதீ - காமவேதனையாகிய கொடிய நெருப்பில், நெய்

விட்டது காண் - (மேன்மேல் வளருமாறு நிரம்ப) நெய்யைச் சொரிந்தது போலும்; வேள் ஐங்கணையும் - மன்மதனது பஞ்சபாணங்களும் [புவம்புகள்], விறகு ஆம்-(அக்காமத்தியை எரிப்பதற்கு இட்ட) விறகுகள்போலும்; அவர்தாம்வேய் ஊதுவதும்-அந்நாயகர் வேய்நகுழலைப் பிடித்து ஊதுவதும், தீ ஊதுவதே - இத்தீயை(த் துருத்தியிட்டு)ஊதுவதுபோலும்; (எ - று.)

தலைவியது தாபத்தைத் தணிப்பதற்குத் தோழிமார்கள் சீதளஉபசாரமாகப் பணிநீர்பெய்தல் மலர்சொரிதல் முதலிய பரிகாரங்களையெல்லாஞ் செய்ய, அவை பயன்படாமல் தலைமகன்பிரிந்துவாராததுவுண்டான நோயை மேன்மேல் வளர்த்து வருத்துதலால், இவ்வாறு தலைமகன் தோழிமாரை நோக்கி இரங்கினான். மலர்மானன்னுளைப் பிரியாதவ ராசலால், அவர் எந்நான்வருவாரோ வென்று கவன்றான். பஞ்சாயுதங்களுள்ளும் பகைவரையழித்து அடியரைக் காப்பதற்குப் பெரிதும் பயன்படுவது திருவாழியே யாதலால், அதனைப் படை' என்று சிறப்பித்துக் கூறினார்; இனி, படையென்பதை மற்றை வான் முதலிய நான்களுடிக் கூட்டுதலும் ஒன்று. உலையும் என வந்த இரண்டனுள், முன்னது - எதிர்காலப்பெயரெச்சம். புனைவார் என்கிற சொல்லாற்றலால், அவ்வைம்படைகளும் அசுரர்முதலியோரை அழிக்குங்காலத்தில் ஆயுதகோடியிலேயாய் மற்றைக்காலங்களில் ஆபரணகோடியிலேயாய்த் திருமெனாக்கு அழகுசெய்துநிற்கு மென்றபடி. பூதரம் - பூமியைத்தாருவது என மலைக்குக் காரணப்பெயர். வேள் - ஆண் பெண்களுக்கு உட்கையை [காமத்தை] யுண்டாக்குங் கட்டிழகுடைய கடவுள்; மன்மதன். அவனது ஐங்கணை-மாமலர் அசோகமலர் தாமரைமலர் முல்லை மலர் நீலோற்பலமலர் என்பன.

இது, எல்லாச்சீரும் மாச்சீர்களாகிய எண்கீராசிரியவண்ணவிநீத்தம்.

கடி. வேயினுனிரையழைத்துக்களிறழைக்கவோடி மென்பிடிக்காய்மான் பின்போய்விடைமலைமேலிருப்பீர், பேயின்மாழலைபருகு மாச்சுதரேகேளீர் பின்னைக்குமுன்னுளைபின்னைக்கென்னுமற், போய்வாசவன்றருவை வேரினெடுங்கொணர்ந்தீர் புதல்வனாந்தமக்குமுந் திப்பூவிருப்பென்றளித்தீர், தூயகோவியர்க்குமெல்லவிதழ்கொடுத்தீர் நம்புந்தொண்டன்முடிமேற்றுனைச்சூட்டுவதுங்கடனே.

(இ - ள்.) வேயினால் - வேய்நகுழலின் ஒலியால், நிரை அழைத்து - (அங்கங்குப் பரவியிருந்த) பசுக்கூட்டங்களை (ஒருங்கு திரளும்படி) அழைத்து, -களிறு அழைக்க-கஜேந்திராழ்வான் (ஆதிமூலமேயென்று) கூப்பிட, ஓடி-(மடுக்கரைக்கே)விரைந்துசென்று, -மெல் பிடிக்கு ஆய்-மென்மையான பெண்யானைபோன்ற நடையழகையுடைய ஜானகிப்பிராட்டிக்காக, மான் பின் போய்-மாயமானின் [மாரீசனின்] பின்னேசென்று, -விடைமலைமேல் இருப்பீர் - விருஷபகிரியில் எழுந்தருளியிருப்பவரே! பேயின் மா முலைபருகும் - (பூதனையென்னும்) பேய்மகனது பெரிய முலையை யுண்ட, அச்சுதரே-அச்சுதனென்னுந் திருநாமமுடையவரே! கேளீர்-(யான் சொல்லும் விண்ணப்பத்தைச் செவிதாழ்த்துக்) கேட்டருள்வீராக; (நீர்), முன் நானை - முற்காலத்தில் [கிருஷ்ணவதாரத்தில்], பின்னைக்கு - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, பின்னைக்கு என்னுமல்-பின்னால் ஆகட்டுமென்று சொல்லிக் காலவிளம்பந் செய்யாமல், போய் - உடனே விரைந்து சென்று, வாசவன் தருவை - இந்நிரை (நந்தனவனத்திலுள்ள) கற்பகவிருஷத்தை, வேரினெடுங் - வேரோடு, கொணர்ந்தீர் - கொண்டுவந்துகொடுத்தீர்; புதல்வனாந்தமக்கும் - புத்திரராகிய பிரமதேவர்க்கும், உந்தி பூ - நாபீகமலத்தை, இருப்பு என்று - இருப்பிடமாக, அளித்தீர் - கொடுத்தருளினீர்; தூய கோவியர்க்கு-பரிசுத்தி

யையுடைய இடைப்பெண்களுக்கு, மெல்ல - மென்று சுவைக்கும்படி; இதழ் கொடுத்தீர் - அதரத்தைத் தந்தருளினீர்; நம்பும் தொண்டன் முடிமேல் - (உம்மையே சரணமாக) நம்பியிருக்கின்ற அடியவனாகிய எனது சிரசின்மேலே, தானே - (உமது) திருவடிமலர்களை, சூட்டுவதும் - வைத்திடுவதும், கடனே - (உமது) கடமையேயாம்; (எ - ௩.)

‘மலைமேலிருப்பீர்’ என்பதற்கு ஏற்ப, வேயும், நிரைகளிற்று பிடி மான் விடை என்னும் விலங்குகளுங் கூறினார். அசுதரே என்றும் பிரிக்கலாம். இங்குப் பின்னையெனக் குறித்தது - சத்தியபாமையை.

முந்தி பூ விருப்பென்று அளித்தீர் எனப் பிரிப்பீடு - முன்னே பூவை விருப்பமென்று கொடுத்தீர் என்றும், மெல்ல இதழ் கொடுத்தீர் என்பது - மென்மையாகப் பூவிதழைக் கொடுத்தீரென்றும் பொருள்படுதலால், மனைவிக்கு மலர்மரத்தை வேரோடும் கொணர்ந்துகொடுத்து மகனுக்கு மலரை அளித்து மந்தைத்தேவிமார்க்கு மலரிதழைத் தந்தருளின நீர், அடியனாகிய எனக்கு அதன் தானே [நாளத்தையாயினும்] கொடுத்தல் கடனன்றோ? என்று சமத்தகாரந்தோன்றப் பிரார்த்தித்தபடி. முன் நானே பின்னைக்கு என்னெடுத்து, முன்னே நானேக்காகட்டும் பின்னாலாகட்டும் என்றசொல்லாமல் என்றமாம். வாசவன் - (அஷ்ட)வசக்களுக்குத் தலைவன். கோவியர்க்குத் தாய்மை - கண்ணன்பக்கவிலேயே கருத்தை யிருத்துதல். சூட்டுவது உம் கடன் [உமது கடமை] என்றும் பிரித்து உரைக்கலாம்.

பேயின்மாழலைபருகிய கதை:—கம்சனால் எவப்பட்ட பூதனையென்னும் ராகுசி நல்லபெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்த கண்ணனாகிய குழந்தையை யெடுத்து நஞ்சு தீற்றிய முலையைக் கொடுத்துக் கொல்ல முயல், பகவானான அக்குழந்தை அவ்வரக்கியின் முலைகளைக் கைகளால்இறுசப்பிடித்து அவளையோடு உயிஞ்சிப் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி விழுந்து இறக்கும்படி செய்தது என்பதாம்.

தேவதருவைக் கொணர்ந்து வைத்த வரலாறு:—கண்ணன் நரகாசுரனைச் சங்கரித்தபின்பு அவனால் முன்னே கவர்ந்துபோகப்பட்ட இந்திரன்தாயான அதிதியினது குண்டலங்களை அவளுக்குக் கொடுப்பதற்காகப் பெரியதிருவடியின்மேல் சத்தியபாமையை உட்காருவித்துத் தாமும்உட்கார்ந்துகொண்டு தேவலோகத்திற்குச் செல்ல, அங்கு இந்திராணி சத்தியபாமைக்குப் பலஉபசாரங்களைச் செய்தும், தேவர்க்கே உரிய பாரிஜாதபூஷ்பம் மானிடப்பெண்ணாகிய இவளுக்குத் தகாதென்று சமர்ப்பிக்கவில்லையாதலின், அவள் அதனைக்கண்டு விருப்புற்றவளாய்ச் சுவாயியைப்பார்த்து ‘பிராணநாயகனே! இந்தப்பாரிஜாததருவைத் தவாரகைக்குக் கொண்டு போகவேண்டும்’ என்றதைக் கண்ணன் திருச்செவியார்த்தி ‘உடனே அந்த விருஷத்தை வேரோடுபெயர்த்துப் பெரியதிருவடியின் திருத்தோளின்மேல் வைத்தருளி, இந்திராணி தூண்டிவிட்டதனால் வந்து மறித்துப் போர்செய்த இந்திரனைச் சகலதேவசைந்யங்களுடன் சக்கராத்தத்தினாலே பகரப்படுத்திப் பின்பு வணங்கின அவன்பிரார்த்தனைப்படியே திருத்துவாரகைக்குக் கொண்டுவந்து புறங்கடைத்தோட்டத்தில் நாட்டியருளினுரென்பதாம்.

இது - நான்கு எட்டாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும், மந்தை ஆறுங் காய்ச்சீர்களு மாகிய எண்கீராசிரியவிரும்பம். (கௌ)

கக. கடதாரைகுன்றாதவிபராசன்முன்றலுவுககராசனுந்தாழு நொடியூடேவடமேருவுஞ்சோனைமழைமேகமும்போலவருமாலலங் காரர்பதிகேளீர், சடகோபர்தம்பாடலெனவேபசுந்தேறல்தவழ்சா

ரல்சங்கீனுமணியாலே, திடராகமஞ்சீரந்தியோலிடுந் தூயதிருமா
லிருஞ்சோலைமலைதானே.

(இ - ள்.) கடம் தாரை குன்றாத - மதநீர்ப்பெருக்குக் குறையாத;
இபராசன் முன் - கஜேந்திராழ்வான்முன்னே, தாவு ககராசனும் தாமும் -
தாவிப்பாய்கின்ற பெரியதிருவடியுந் தாமமாக, ஞாடியுடே - கைந்நொடிப்
பொழுதிருள்ளே, வடமேருவும் சோனை மழை மேகமும் போல - வடக்கி
லுள்ள மகாமேருகிரியும் அதன்மேற் பொருந்திய விடாப் பெருமழைபொழி
யுங் காளமேகமும்போல, வரும்-எழுந்தருளியிருக்கின்ற, மால் அலங்காரர் -
பேரழகரது, பதி - (கிருவுள்ளமுங்ந்து எழுந்தருளியிருக்குந்) திருப்பதி,
கேளீர் - (இன்னதென்று) கேட்பீராக; (அது), சடகோபர்தம் பாடல் என
வே - நம்மாழ்வாருடைய பாசாரம்போலவே (மிகவும் இனிமையாக), பசந்
தேறல் தவழ் - பசிய தேன்பெருக்குப் பாய்கின்ற, சாரல்-மலைச்சாரலிலே,
சங்கு ஈனும் மணியாலே - சங்குகள் பெறுகின்ற முத்துக்களின் திரளால்,
கிடர் ஆக - (இடையிடையே) மேடுபெடும்படி, மஞ்சீரந்தி - சிலம்பாறு, ஒலி
டும் - பேராரவாரஞ் செய்துவருகின்ற, தூய - பரிசுத்தியையுடைய, திரு
மாலிருஞ்சோலைமலை தானே—; (எ - று.)

இச்செய்யுள் - ஊரீளன்னுந் துறை யமைந்தது. இபராஜன் - யானே
க்கு அரசன்; சிறந்ததை அரசு நென்றல் மாபு. பொன்மயமான மேரு
மலை - சுவர்ணவர்ணமான கருடாழ்வானுக்கும், விடாமழை முகில் -
எம்பெருமானுக்கும் உவமை; “கருமுகில் தாமரைக்காடு பூத்து நீ, திரு
சுட ரிருபுறத் தேந்தி யேடவிழ், திருவொடும் பொலிய வேர்ச்செம்பொற்
குன்றின்மேல், வருவபோற் கலுழன்மேல் வந்து தோ ன் றி னுன்”,
“பொன்வரை யிழிவதோர் புயலின் பொற்புற, என்னையா ளுடையவன்
தோள்நின் றெம்பிரான்” என்றார் சும்பரும். சோனைமழைமேகம்என்றது-
கைம்மாறு கருதாமல் பெருநகருணைமழையை இடைவிடாமற் பொழிபவ
ரென்றற்கு. கடம் - வடசொல்; யானைக்கன்னத்தின் பெயர்; அதிலிருந்து
வழிகிற மதநீர்க்கு ஆகுபெயராயிற்று.

இது - முதல் மூன்று ஐந்து ஏழாஞ்சீர்கள் புளிமாங்காய்ச்சீர்களும்,
மற்றைமூன்றுத் தேமாங்காய்ச்சீர்களு மாகிய எழுச்சீராசிரியச்சீர்நீதவநீத்தம்.

[வண்ணுவோது.]

உ. மலையழகர் வண்டினமே வண்டுவரை யார்கா
ணிலைகொள் பொறியளியை நீங்கார்—தலைவரவ
ராழியுடை யாருமக்குண் டாறுகால் பேர்சுமந்தீர்
வாழிசெல லாஞ்சொல்லா மால்.

(இ - ள்.) வண்டு இனமே - வண்டுக்கூட்டங்களே! மலை அழகர்-திரு
மாலிருஞ்சோலைமலை யழகர், வண்டு வரையார் காண் - வண்டுகளை நீங்கார்
[வன் துவரையார் காண் - பலவளமுமுள்ள துவாரகையில் எழுந்தருளியிருப்
பவர்காண்]; நிலை கொள் பொறி அளியை நீங்கார் - நிலைபொருந்திய புள்
ளிகளையுடைய வண்டை நீங்கார் [(மார்பை) நிலைத்திருக்கும் இடமாகக்
கொண்ட இலக்குமியிடத்து அன்பை நீங்கார்]; தலைவர் அவர் - அந்நாயகர்,
ஆழி உடையார் - சக்கரமுடையவர்; உமக்கு - உங்களுக்கும், ஆறு கால்
உண்டு - ஆறுஅரங்களையுடைய சக்கரமுண்டு [ஆறுகால்கள் உண்டு]; பேர்
சுமந்தீர் - (அரிஎன்கிற அவ்வெம்பெருமானது) பேரைத் தரித்தீர்கள்; (ஆத
லால், அவ்வெம்பெருமானோடு ஒற்றுமைப்பட்டநீங்கள்), வாழி-வாழ்வீராக;
செவல் ஆம்-(நீங்கள் தடையில்லாமல் அவரிடத்துத்) தூதுபோகலாம்; மால்
சொல்ல ஆம் - (எனது) காமமயக்கத்தைச் சொல்லக்கூடும்; (எ - று.)

இது, தலைவி தன்னைத்தனந்த தலைவனிடம் வண்டுகளைத் தூதுவிடுத்தது. சீலேடைபற்றிவந்த உவமையணி. துவரை - த்வாரகா என்ற வடமொழியின் சிதைவு. அழகர்விஷயமாகப் பொருள்கொள்ளும்பொழுதும், வண்டு வரையார் எனவே பிரித்து - சங்கத்தை நீக்கா ரென்றுமாம். இனி, ஆழியுடையார் - அவர் கடலை (இருப்பிடமாக) உடையவர்; ஆறு கால் உண்டு - (உமக்கு அக்கடலிற்போய்ச்சேருகின்ற)நதிகளும் வாய்க்கால்களும் உண்டு என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

இது, கீழ்க்கூறியது போன்ற இந்நவிகற்பநேரிசைவேண்டி. (உ0)

உக. மாலாகும்வேளையினீ லாசலமொத்துமாப்பறவை
மேலாகவந்தருள்வாயெங்கள் கோசலைமெய்வயிறெ
னான திளைஞ்சேயாயுறங்கியசோதைகண்போற்
சேலாயெழுமழகாகுலபூதரச்சீதரனே.

(இ - ன்.) எங்கள் - எங்களுடைய, கோசலை - கௌசல்யைப்பிராட்டியினது, மெய் - திருமேனியிலுள்ள, வயிறு என் - திருவயிருகிய, ஆல்ஆன தில் - ஆலிலையிலே, இளஞ் சேய் ஆய்-சிறிய குழந்தையாய், உறங்கி-(ஸ்ரீராமாவதாரத்திற்) பள்ளிகொண்டிருந்து,யசோதை கண்போல் - (கிருஷ்ணை தாரத்தில்) யசோதைப்பிராட்டியினது கண்போலே யிருந்து, சேல் ஆய் எழும் - (முன்னே) மீனமாய்த் திருவவதரித்த, அழகா-அழகனே! குல பூதரம் - சிறந்த திருமாலிருஞ்சோலைமலையி லெழுந்தருளிய, சீதரனே - திருமகளைத் (கிருமாப்பில்) தரித்தவனே!—மால் ஆகும் வேளையில் - (யான்அந் திமதசையில்) திகைப்படையுங்காலத்தில், நீல அசலம் ஒத்து - இந்திரநீல மலைபோல, மா பறவை மேல் ஆக - சிறந்த கருடப்புள்ளின்மே லேறி, வந்து அருள்வாய் - வந்து தரிசனந்தந்து பரமபதவ கொடுத்தருள்வாயாக.

“சரணமாகுந் தன்தா னடைந்தார்க்கெல்லாம், மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்” ஆதலால், இவ்வாறு கூறினார்; “அப்பொழுதைக் கப்பொழுதே சொல்லிவைத்தேன்” என்றார் பெரியாழ்வாரும். கோசலை - வடசொற்றிரிபு;(உத்தர)கோசலதேசத்தரசன்மகனென்று பொருள்: இவன், தசாதசக்கரவர்த்தியின் பட்டமகிஷிகளுள் மூத்தவன். மகளிர்க்கு வயிறு ஆலிலைபோலிருத்தல், உத்தமலக்ஷணம்; இனி, ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவுக்கு வாழிடமாயிருத்தலால். வடபத்திரசமமான வயிறு என்றுமாம்: “தன்காதலன், வைகு மாலிலையன்ன வயிற்றினை” என்றார் கம்பரும்;இவ்வாறு வடமொழியுள் சாமுத்திரிகநூலாரும் போஜராஜனுங் கூறுவர். யசோதை-நந்த கோபன்மனைவி; கிருஷ்ணனை வளர்த்தவன். வயிறுபோன்ற ஆலிலை யென்றும், கண்போன்ற சேலா யென்றும் பொருள்படுதல் காண்க. சீதரன் - ஸ்ரீநரன். வேலை - வேலாஎன வடமொழியின் லகரத்துக்கு ளகரம்போலி.

இது, நேரசை முதலதாகிய கட்டளைக்கலித்துறை. (உச)

[அம் மானை.]

உஉ. சீதரராஞ் சோலைமலைச் செல்வரைமுன் சந்ததியா
மாத ரசோதை வளர்த்தனள்கா ணம்மாளை
மாத ரசோதை வளர்த்தனளே யாமாதி
லாதர வில்லார்போ லடித்ததே ணம்மாளை

யடித்ததொரு வன்மத்தா லல்லவோ வம்மாளை.

(இ - ன்.) சீதரர் ஆம் - ஸ்ரீநரரென்னுந் திருநாமமுடைய,சோலைமலை செல்வரை-திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலுள்ள எல்லாச்செல்வர்களுமுடைய அழகரை, முன் - முன்னே [கிருஷ்ணைவதாரத்தில்], மாதர் அசோதை - அன்புள்ள யசோதைப்பிராட்டி, சந்ததி ஆ-திருமகனாக வைத்துக்கொண்டு,

வளர்த்தனன் காண் - வளர்த்தான்; அம்மானை—; மாதர் அசோதை வளர்த்தனனே ஆம் ஆகில் - அவன் அவ்வாறு வளர்த்தானானால், ஆதரவு இல்லார் போல் - அன்பில்லாதவர்கள் (அடிப்பது)போல, அடித்தது - (அக்குழந்தையை) அடித்தது, ஏன் - எதனால்? அம்மானை—; அடித்தது - (அவ்வாறு அவன்) அடித்தது, ஒரு வன்மத்தால் அல்லவோ - ஒரு கோபங்காரணமாக வன்றோ? அம்மானை—; (எ - று.)

மூன்றுமன்கையர் அம்மானையாடும்பொழுது பிரபந்தத்தலைவனது தன்மையைப்பற்றி வார்த்தையாடுவது, அம்மானையென்னும் உறுப்பின் இலக்கணமாகும்.

வல் மத்தால் எனப் பிரித்து - வலியதொரு மத்தினு லன்றோ என்றும் பொருள் சொள்க.

இது - மாச்சீருங் காய்ச்சீரும் விரலிய நான்கடிகளால் தனித்தவந்து, ஈற்றடி எண்சீராய் மிக்கு, எணையடிகள் நாற்சீராய் சின்ற கலித்தாழிகை.

உரு. மானமாலழகர்பதிகனுற்றெட்டே மற்றவையாவுநாற்றெட்டே வளரகநந்தனந்தமாமனையே வதைத்ததுமந்தமாமனையே, யேனமாயெடுத்ததெட்டுமாதரையே யிணங்கியதெட்டுமாதரையே யேற்றதுகயவர்க்குடையுமைவரையே யேந்தியகுடையுமைவரையே, யானைகூப்பிடுமுன்புகுமிடங்கரையே யன்றுகொன்றதுமிடங்கரையே யன்னையுங்கனகன்கைபொருந்தானே யண்டகோடிகள் பொருந்தானே, பானமுங்கரும்பேய்வனமுலைப்பாலே பயிற்சியும்வனமுலைப்பாலே பாயலுமரவுக்கரசனாலிலையே பரஞ்சுடரவனலாலிலையே.

(இ - ள்.) மானம் - பெருமையையுடைய, மால் அழகர் - மாலலங்காரரது, பதிகள் - திருப்பதிகள், தூற்று எட்டே - (திருவரங்கம் முதல் பரம்பதம் ஈறாக) தூற்றெட்டேயாம்; மற்றவையாவும் - மற்றைத்தேவர்களின் தலங்களெல்லாம், தூல் தெட்டே - அந்தந்தச்சமயநூல்களின் கூறிய வஞ்சனையேயாம்; வளர் அகம் - (அழகர் கண்ணனாய்) வளர்ந்த இடம், நந்தன் - நந்தகோபனது, அந்தம் - அழகிய, மா - பெரிய, மனையே - திருமாளிகையேயாம்; வதைத்ததும் - கொன்றதும், அந்த மாமனையே - தன்மாமனையே அந்தக்கம்சனையே; எனம் ஆய் - வராகாவதாரமாய், எடுத்தது - (கோட்டாற் குத்தி) எடுத்தது, எட்டும் மா தரையே - அசுப்பட்ட பெரிய பூமியையேயாம்; இணங்கியது - (சுருஷ்ணவதாரத்திற்)கூடிக்கலந்தது, எட்டு மாதரையே - (ருக்மிணி முதலிய) அஷ்டமகிஷிகளையே; ஏற்றது - (அவ்வவதாரத்திற்) காப்பாற்றினது, கயவர்க்கு உடையும் - அற்பர்களாகிய துரியோதனாதியர்க்கு இடைந்துவருந்தின. ஐவரையே - பஞ்சபாண்டவர்களையே; எந்திய குடையும் - எடுத்துப் பிடித்த குடையும், மை வரையே - கறுத்த கோலர்த்தனமலையேயாம்; ஆனை கூப்பிடும் முன் - கஜேந்திரன் அழைத்தற்குமுன்னமே, புகும் இடம்-விரைந்து சென்ற இடம், கரையே - மடுக்கரையேயாம்; அன்று கொன்றதும் - அப்பொழுது (சக்கரத்தால்)துணித்ததும், இடங்கரையே - முதலையையே; அன்னையும் - தாயும் [பிறந்த இடமும்], கனகன் கை பொருளும் தானே - இரணியனது கையினால் தட்டப்பட்ட ஸ்தம்பமே; அண்டகோடிகள் - எல்லாஅண்டகோளங்களின் திரளும், பொருந்து ஊனே - தகுந்த உணவேயாம்; பானமும் - குடித்ததும், கரும் பேய் வனம் முலை பாலே - சரிய [பெரிய] பூதனையென்னும் பேய்மகளது அழகிய முலையின் பாலையே; பயிற்சியும் - பயின்றுவிளையாடினதும், வனம் முலை பால் ஏ - காடுங் காசொர்ந்த இடமுமாகிய முல்லைநிலத்தினிடத்தேயாம்; பாயலும் - படுக்கையும், அரவுக்கு அரசன் - நாகராஜனாகிய ஆதிசேஷனும், ஆல் இலையே - வடபத்திரமுமேயாம்; பரஞ்சுடர் - மேம்பட்ட

ஒளிவடிவமான கடவுள், அவன் அலால் - அவ்வழகரையேயல்லாமல், இலையே - வேறு இல்லையே; (எ - று.)—ஈற்றேகாரம் - தேற்றம்.

நந்தன் அந்தனப்பிரித்து-சுட்டாக்கியும், மந்த மாமனை எனக்கொண்டு-மந்தபுத்தியையுடைய மாமனென்றுமாம். கம்சன் - தேவகிக்கு உடன்பிறந்தவளுதலால், கண்ணனுக்கு மாமனாயினான். முல்லை - முலை என இடைக்குறைவிகாரமாயிற்று; “முலையணிந்தமுறுவலாள் முற்பாணி தருவாளோ” எனக் கலித்தொகைக் கடவுள்வாழ்த்திற்போல, முல்லைநிலம் - ஆயர்பாடி.

ஏனாமாள் வரலாறு:—இரணியனது உடன்பிறந்தவளுள் இரணியாக்கனென்னும் கொடிய அசுரராசன் தன்வலிமையாற் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டியெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிச் சென்றபோது, தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மகாவராகரூபமாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனை நாடிக்கண்டு பெருந்து கொன்று பாதாளலோகத்தைச் சார்ந்திருந்த பூமியை அங்குநின்று கோட்டாற் குத்தியெடுத்துக்கொண்டுவந்து பழையபடி விரித்தருளினனென்பதாம்.

‘ஏந்தியதுடையும் மைவரையே’ என்றதன் விவரம்:—கிருஷ்ணவதாரத்தில் திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர்கனெல்லாருங்கூடி மழையின்பொருட்டாக இந்திரனை ஆராதித்தற்கென்று சமைத்த சோற்றை அவனுக்கிடாதபடி விலக்கிக் கோவர்த்தனமலைக்கு இடச்சொல்லித் தானே ஒருதேவதாரூபமாய் அமுதசெய்தருள, அவ்விந்திரன் பசிக்கோபத்தாலே புஷ்கலாவர்த்தகம் முதலிய மேகங்களை எவித்தான் விரும்பிமேய்த்துக்கொண்டுபோகின்ற கன்றுகளுக்கும் பசுக்களுக்கும் தனக்கு இஷ்டமான ஆயர்க்கும் ஆய்ச்சிமார்க்குந் தீங்குதரும்படி கல்மழையை ஏழுநாள் விடாது பெய்வித்தபொழுது, கண்ணன் கோவர்த்தனகிரியைக் குடையாகப்பிடித்துக் காத்தனனென்பதாம்.

இஃது, அடிதோறந் தனித்தனியே வந்த இறுதிமுற்றுமடக்கீது.

இது - முதல் மூன்று ஐந்து ஆறுஞ்சீர்கள் விளச்சீர்களும், இரண்டு நான்கு ஏழாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களுமாய் வந்தது அரையடியாகவும், அஃதி ரட்டிகொண்டது ஓரடியாகவும் வந்த பதினாஞ்சீராசிரியவிரும்பும். (உங்)

உச. இலையும் பசும் புல்லுஞ்செஞ்சுட்டரவுமிடைச்சிமடித் தலையுஞ்சயனங்கொண்டரடியேன் மனத்தாமரையி லையுஞ்செயலொழித்திங்கிருந்தாலென்னவஞ்சனமா மலையுங்கடலும்பொருந்தமிழ்ச்சோலைமலையரசே.

(இ - ள்.) அஞ்சனம் மா மலையும்-பெரிய மைம்மயமான மலையையும், கடலும் - கருங்கடலையும், பொரும் - ஒத்திருக்கின்ற, தமிழ் சோலைமலை அரசே - செந்தமிழ்வழங்கும் நாட்டிலுள்ள திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்குத் தலைவரான அழகரே!—இலையும் - ஆலையையும், பசும் புல்லும் - பசிய புல்லையும், செம் சூட்டு அரசும் - சிவந்த உச்சியையுடைய நாகத்தையும், இடைச்சி மடித்தலையும் - யசோதையின் மடியிடத்தையும், சயனம் கொண்டிர் - பள்ளிகொள்ளுமிடமாகக் கொண்டிர்; (இவ்வாறு கொண்ட நீர்), அடியேன் மனம் தாமரையில் - அடியேனது உள்ளக்கமலத்திலும், அலையும் செயல் ஒழித்து - அலைகிறதொழிலைப் பேசுக்கி, இருந்தால்-வீற்றிருந்தால், என்ன - (உமக்கு) என்ன குறை உண்டாம்? (எ - று.)—இங்கு - அசை.

பசும்புல்லைச் சயனமாகக் கொண்டி ரென்றது, ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் இலங்கைக்குச் செல்லுதற்குக் கடலைக் கடக்கும்பொருட்டு வருணனை வழி வேண்டியபொழுது சமுத்திரக்கரையில் தர்ப்பசயனத்திற்படுத்திப் பராயோ பவேசம்பண்ணினதை யுட்கொண்டு, இலையும் புல்லும் முதலியவற்றில்

சயனித்த நீர் அன்புள்ள எனது மனமாகிய மலரில் வந்து வீற்றிருக்கலாகா தோ? என்று இரங்கினபடி.

இது - நிவரணசை முதலதாகிய கட்டளைக்கலித்துறை. (உச)

[மறு ம்.]

உரு. அரசர் தூதகவிஞர் தூதரயனெடுத்து திக்கவே யைவர்தூத ராயனித்தவழகர்நாட்டின்மறவர்பாம், பரசிகாலதூதரும்பறப்பெரங் கள்பேர்சொலிற் பயமிலாதுசெல்லுமென்றுபயமிலோலைவைத்தனை, சரசம்வாசியென்றுசொல்வைசரணிதேடுகாவலர் தளமிணக்கமென் கிறாய்சரந்தொடுக்கவேணுமோ, சிரமிருக்கவேண்டி.லுங்கடிருமுகங் கிழித்தெறி சேரர்பெண்ணையீவர்போசிறுமினிப்பொருர்களுே.

(இ - ள்.) அரசர் தூத - (எங்கள் பெண்ணை மணம்பேசுவந்த) அரச ரது தூதனே!—யாம் - நாங்கள், கவிஞர் தூதர் - சுந்தரமூர்த்திராயனரது தூதராகிய பரமசிவனும், அயனெழும் - பிரமதேவனும், துதிக்கவே-இடை விடாமல் துதிக்கும்படி, ஐவர் தூதர் ஆய் - பஞ்சபாண்டவர்களுக்குத் தூத ராகி(த் தாரியோதனனிடஞ் சென்றுவந்து), அளித்த - (அவ்வைவரையுங்) காத்தருளின, அழகர் - அழகரது, நாட்டில் - நாட்டிலுள்ள, மறவர் - மற வர்களாவேம்; எங்கள் பேர் சொலில் - எங்கள்பேரைச் சொன்னமாத்திரத் தில், கால தூதரும் - யமதூதர்களும், (பயந்து), பரசி - துதித்தவிட்டு, பறப் பர் - விரைந்தோடிப்போய்வீடுவார்கள்; (அங்கனமிருக்க நீ), பயம் இலாது - சிறிதும் அசசமில்லாமல், செல்லும் என்று - காரியசித்தியாமென்று, பயம் இல் ஒலை - பயனில்லாத ஒலைச்சீட்டை, வைத்தனை - கொண்டுவந்துவைத் தாய்; சரசம் வாசி என்று - இனிமையாக வாசிப்பா யென்று, சொல்வை - சொல்லுகிறாய்; சரணி தேடு-நல்வழியைத் தேடுகிற, காவலர்-அரசர்களது, தளம் - ஒலை, ஆணக்கம் என்கிறாய் - பொருந்தியுளதென்று (நீ) சொல்லு கிறாய்; சரம் தொடுக்க வேணுமோ - அம்பைப் பிரயோகிக்கவேண்டுமோ? சிரம் இருக்க வேண்டில் - உன் தலை அறுபடாதிருக்க விரும்புபாயானல், உங்கள் திருமுகம் கிழித்து எறி - (நீ கொண்டுவந்த) உங்கள் அரசனது திரு முகத்தை [ஒலையை] கிழித்து எறிந்துவிடு; சேரர் - சேரநாட்டரசர்கள், பெண்ணை ஈவர் - பெண்ணைக் கொடுப்பார்கள் [பனையோலையைக் கொடுப் பர்]; (ஆகலால்), போ - (அங்கே) செல்வாய்; இனி-இனிமேல் இங்கு இருப் பாயானல், சிரார் - (எமது) சிறுவர்கள், பொருர்கள் - பொறுக்கமாட்டார் கள் [உன்னை அழித்தேவிடுவார்கள்]; (எ - று.)

தமதுமகளை மணம்பேசும்படி ஓரசரனால் அனுப்பப்பட்ட தூதனை நோக்கி மறவர்கள் மணம்மறுத்து அவ்வரசனை இகழ்ந்துபேசியதாகச் செய் யுள்செய்வது, மறம் என்னும் உறுப்புக்கு இலக்கணமாம்; மறவர் - வேடர்.

சந்திதன்பம் நோக்கி பரசிக்கால என வலி மிகவில்லை. 'பரசிகாலதூ தர்' என்பது படைக்கொண்டு - யாவராலும் கொண்டாடப்படுகின்ற யமதூத ரென்றமாம். கா அவர் தளம் - சோலையின்பொருந்தியஒலையும்ஆம். மறவர் என்பதில் - படைவீர ரென்றும், வாசி என்பதில் - அம்பென்றும், தளம் என்பதில் - சேனையென்றும், சிரமிருக்கவேண்டில் என்பதில் - இன்னும்பல நாள்வாழவேண்டுமான லென்றும் பொருள்படுதல் காண்க. ஒலையைத் திரு முகம் என்பது-மங்கலவழக்கு. சேரர் பெண்ணை யீவர் என்றது, சேரநாட் டில் பனை அதிகமாதலால்.

தமதுஆத்மாவைத் தேவாதிதேவனாகிய திருமாலுக்கே அடிமையாகச் சமர்ப்பிக்கவிரும்ந்த பாகவதர்களை நோக்கி மதார்தரஸ்தர் 'தேவதார்தரங்க ட்கு அடிமையாக வைப்பீர்' என்று தருபதேசஞ்செய்ய, அப்பாகவதர் அவர் களை இகழ்ந்துகூறியது, இச்செய்யுளின் உன்னுறைபொருள் [ஸ்வாபதேஸம்].

சிவனை 'கவிஞர் தூதர்' என்றது - சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திருவொற்றி யூரிலே சங்கிலியாரை விவாகஞ் செய்துகொண்ட சங்கதியைக் கேள்வி யுற்று அதிகங்கோபங்கொண்டிருந்த அவரது முத்தல்மனையாகிய பர வையார், நாயனார் தம்மிடம் வருதற்கு உடன்படாமல், 'உந்தால் பிராணத் தியாகம் பண்ணுவேன்' என்று சொல்ல, அதனை யறிந்த சுந்தரமூர்த்தி பரம சிவனைத் தியானித்து, 'பரவையாருடைய ஊடலைத் தீர்க்கத் தூதுசென் றருளவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் சிவார்ச்சனைசெய்கி ன் ஒரு ஆதிசைவரது வடிவங்கொண்டும் தாமர்த்தன்மையை அறிதற்கு ஏற்ற திருக்கோலத்தோடும் அர்த்தராத்திரியில் நிருமுறை தூதுநடந்து சென்று சமாதானஞ்சொல்லி அவன்கொண்டகோபத்தைத் தணிவித்த நாய னாரை அவளிடத்துப் போம்படி அருள்செய்த வரலாற்றை உட்கொண்டு; "நாதனே கவிருளேயவள்ளிருட்போதிற்சென்ற, தூதனே" என்றார் பிறரும்.

இது - ஏழாஞ்சீரும் சுற்றுச்சீரும் விளச்சீர்களும், மற்றவையெல்லாம் மாச்சீர்களுமாய் வந்த பதினாதிதீராசிரியவிருத்தம். (உரு)

[இதுவும் அது.]

உக. பொறுபொறு தூதபசிபொறாய் முந்திப்புனைசுருட்டோலை யைத்தின்னு புரவலர்காதிற்சொருகுசந்திரிகைபுயனிமத்தழகர்சீர்ப தியின், மறவரென்றறிந்துங்காரிகைகேட்டாய் மதமலோ வதுபுலவ ரைக்கேள் வயலிலேயரிவை சிலையிலேநாரி மரத்தினுமண்ணினும்பா வை, குறிதிகழ்தையல்பாணர்பால் வஞ்சி குடக்கினிற்கோதையுமாங் கே குன்றின்மேற்குன்றவிளம்பிடிநல்லகுமரியுண்டடவியிலுடனே, நறுமணங்கூடுஞ்சோறுமுண்டோடு நங்கையைப்பார்வினைமுகத்தின் ஞாலமேனீங்கள்வாலையேபடைத்தானரியொடுந்திரிவது திரமே.

(இ - ள்.) தூத - தூதனே! பொறு பொறு - விரையாமலிரு விரை யாமலிரு; பசி பொறாய் - பசியைப் பொறுக்கமாட்டாயாகில், முந்தி-முன் னே, புனை சுருட்டு ஓலையை - புதிதாகத்தோன்றிய சுருட்டப்படுகிற குருத் தோலையை [புனைசுருட்டு ஓலையை - பொருந்தாதயோசனையைச் செய்து கொண்டுவந்த சீட்டை], தின்னு - புசி; (அன்றியும்), சந்திரிகை - (நீ கொ ண்டுவந்த) ஓலையை, புரவலர் காதில் - (உனது) அரசர்களது காதிலே, சொருகு - கொண்டிபோய் அணிவாய்; (நாங்கள்), புயல் நிறத்து அழகர் - காளமேகம்போன்ற நீலநிறமுடைய அழகரது, சீர் பதியில் - சிறந்த திரு மாலிருஞ்சோலைத்திருப்பதியிலேயுள்ள, மறவர் - மறவர்கள், என்றுஅறிந் தும் - என்று தெரிந்திருந்தும், (சிறிதும் அஞ்சாமல்), காரிகை கேட்டாய் - (எங்களைப்) பெண்கேட்டாய்; மதம் அலோ - (அவ்வாறுகேட்டது) செருக் கல்லவா? அது - அக்காரிகையை, புலவரை கேள் - தமிழ்ப்பண்டிதர்களைக் கேட்பாயாக; [அவர்களைக் கேட்டால் கிடைக்கு மென்றபடி]; அரிவை - அரியப்பட்ட நெல் முதலிய பயிர்க்கதிர்கள், வயலிலே-கழனிஎன்பதிலே(உண்டு); நாரி-நாணி, சிலையிலே - வில்லிலே(உண்டு); பாவை - சித்திரப்பதுமை, மரத் தினும் மண்ணினும்-மரத்தினும் மண்ணினாலுஞ் செய்யப்பட்டது கிடைக் கும்; குறி திகழ்தையல் - முறைப்படி பொருந்திய தைத்தல்தொழில், பாணர்பால் - தையற்காரரிடத்தில் (ஆகும்); வஞ்சி - கருவூர், குடக்கினில் - மேற்கே (பொருந்தியது); கோதையும் - சேரராஜனும், ஆங்கே - மேற்கில் அக்கருவூரிலேயே(உள்ள); குன்றா இளம்பிடி-குறைவில்லாத இளைய பெண் யானே, குன்றின்மேல் - மலையிலே (அகப்படும்); நல்ல குமரி - நல்ல பனை மரம், அடவியில் - காட்டில், உண்டு—; உடனே - அப்பனைமரத்துடனே, நறு மணம் கூடும் - நல்லவாசனைபொருந்திய, சோறும்—, உண்டு—; ஒடி -

(அங்கே)விரைந்துசெல்வாய்; நம் கையை-நமது கையின் திறமையை, வினை முகத்தில் - போர்த்தொழிலிடத்தே, பார் - காண்பாய்; ஞாலமேல் - உலகத்தில்; நீங்கள்—, வாலையே படைத்தால் - இளம்பெண்ணையே பெறவிரும்பினால் [வால் பொருத்தப்பெற்றால்], நரியொடும் - நரிகளுடனே, திரிவது - (நாடுவிட்டுக் காட்டிந்போய்த்)திரிவது, திரமே - உறுதியானகாரியமாகும்.

பொறுபொறு-வெகுளியால் அடுக்கிற்று. புனைசுருட்டு-சதியாலோசனை. 'ஓலை' என்று காதணிக்கும், திருமுகச்சீட்டுக்கும் பெயராதலால், 'புரவலர்' காதிற் சொருகு சந்திரிகை' எனப்பட்டது. காரிகை; அரிவை, நாரி, பாவை, தையல், வஞ்சி, கோதை, பிடி, குமரி, நங்கை, வாலே என்பன - மகளிரது பெயராதலால், சிலேடைபற்றி, இவ்வாறு சமத்காரந்தோன்றக் கூறினார். 'காரிகையைப் புலவரைக் கேள்' என்றது-யாப்பருங்கலக்காரிகையென்னுஞ் செய்யுளிலக்கணநூலைக் கருதி. நாரி - பெண்ணைக் குறிக்கும்போது வட சொல். பாவை, கோதை, பிடி இவை - பெண்ணை உணர்த்தும்போது உவம வாகுபெயர். வஞ்சி - சேரனது ராஜதானி. சோறு என்றது, வைரமற்ற தான பனைமரத்திலுள்ள சோற்றியை. உடனே நறுமணங்கூட்டுஞ் சோறு முண்டு என்றதில் - காரிகைமுதலியன உள்ள புலவர் முதலிய இடங்களிற் சென்றால் உடனே நல்லகலியாணங் கைகூடும் ஆதலால், சோற்றைப் புசித்த ஓடி என்றும் பொருள்படும். வாலே - பன்னிரண்டுவதுப்பெண்; பாலா என்னும் உடசொல்லின் திரிபு. உண்டு என்னும் வினைமுற்றை அரிவையமுதலியவற்றுக்கும் பயனிலையாக ஆங்காங்குக் கூட்டிக்கொள்க. அலோ - அல்லவோ.

இத - இருபத்துமூன்றாங்கவிபோன்ற பதினாறாசிரியவிரந்தம்.()

உஎ. திரவிருப்பணிதாமத்திகிரியே செங்கைமேலணிதாமத்திகிரியே; வரதர்மொயம்புகுலவரவிரந்தமே வாய்கண்கால்கைகுலவரவிரந்தமே, யுரமிசைக்கரும்பன்னகமலையே யுறையுளுங்கரும்பன்னகமலையே, யரசருக்கிடமுத்தமர்சங்கமேயமுதர்சேரிடமுத்தமர்சங்கமே.

(இ - ள்.) திரம் இருப்பு - நிலையாக இருக்குமிடமாவது, அணிதா ஆம் அத்தி கிரியே - அழகிதாகிய ஹஸ்திகிரியென்னும் பெருமாள்கோயிலாம்; செம் கைமேல் அணி - சிவந்த (வலது) திருக்கையில் வைத்துக்கொண்டிருப்பது, தாமம் திகிரியே - ஒளியையுடைய சக்கரத்தையே; வரதர் மொயம்பு - வரங்களைக் கொடுத்தருளுகிற எம்பெருமானது தோள்கள், குலம் வரம் விரந்தமே - குலபருவதங்களுட் சிறந்தோங்கிய விர்தியமலையைப் போலும்; (அப்பெருமானது), வாய்கண் கால்கை - திருவாய் திருக்கண்கள் திருவடிகள் திருக்கைகள் என்கிற திருவவயவங்கள், குலவு அரவிரந்தமே - விளங்குகின்ற செந்தாமரைமலர்களையே போலும்; உரமிசை - (அவரது) திருமார்பில் (வீற்றிருப்பவன்), கரும்பு அன்ன கமலையே-கருப்பஞ்சாறு போன்ற (இன்சொற்களையுடைய) திருமகளேயாவள்; உறையுளும் - (அவர்திருவுள்ளமுவந்து) எழுந்தருளியிருக்கும்படிமும், கரும் பன்னகம் மலையே - பெரிய ஸேஷிகிரியென்னப்படுகிற திருவேங்கடமலையேயாம்; அரசருக்கு - அத்தலைவர்க்கு, இடம் - இடத்திருக்கையிற் பொருந்துவது, முத்த அமர் சங்கம் - முத்துப்பொருந்துமிடமாகிய சங்கமேயாம்; அழகர் சேர் இடம் - அவ்வழகர் எழுந்தருளியிருக்குமிடம், உத்தமர் சங்கமே - சிறந்த புலவர்களது தமிழ்ச்சங்கமேயாம்; (எ - று.)

விரந்தம் - வடசொற்றிரிபு. பன்னகமலை - சேஷகிரி; பரமபதநாதனது கட்டளையின்படி அவனுக்குப் பலவகைக்கைக்கரியங்களைச் செய்யும் ஆதிசேஷனே அப்பெருமான் இனிதுஎழுந்தருளியிருத்தற்கு மலைவடிவமானது

கண்டு - ஆகாயத்தின் மேல்முகட்டை யடைந்த, ஆறு நீர் - கங்காநதியின் தீர்த்தத்தை, தந்தது - கொடுத்தது; இங்கு - இவ்விடத்தில், ஒரு கால் - மற்றொரு திருவடி, உலகு அளந்து - நிலவுலகத்தை அளவிட்டு, போகம் அளைத்தும் - சகல பாக்கியங்களையும், கொடுத்தது—; (எ - று.)

மாவலி - வடசொற்றிரிபு. திருமால் உலகமளந்தகாலத்துச் சத்திய லோகத்தை அளவிச்சென்ற அவரது வலத்திருவடியைக் கண்டு பிரமதே வன் தன்னைக்கமண்டலதீர்த்தத்தைக்கொண்டு திருவடிவிளக்கின நீர், கங் காநதியாய்ப் பெருகியதாதலால், 'அங்கொருகால் வின்னுச்சிகண் டாற்று நீர் தந்தது' என்றார். இக்கவியில், தோன்றிய பொய்கையை [தடாகத்தை] விடாதவரும், அருவியைத் துலங்கவிட்டவரும், சோலையையுடைய வெற்பி லுள்ளவரும், அழகிய சேற்றின்வலியையுடையவரு மாகிய துவர்க்கு நம்மு டைய திருக்குளத்தின் குறையைத் தீர்ப்பது அரிதாமோ? ஊற்றின் நீர் இனியதென்று குடத்தைக்கையிற்கொண்டு சென்ற பொழுதில் அவருடைய இருவாய்க்கால்களுள் ஒருகால் வெகுதூரம்பரவி ஆற்றநீரைப் பாயும்படி கொணர்ந்தது; மற்றொருகால் உலகமுழுதும்பரவிப் பலவிளைவுகளையும் பூர்ணமாகக்கொடுத்தது என்னும் பொருளுந் தோன்ற வைத்தது, கவிசா து ரியம். நம என்பதில், அ - சாரியையென்றாயினும், ஆறனுருபென்றாயி னுங் கொள்க.

இது, கட்டளைக்கலிப்பா; இலக்கணம் ஏழாங்கவியிற் காண்க. (நக)

நக. கொடுக்கின்றசெங்கையழகனைன்றோதுங்குழகன்வெய்யோ
னெடுக்கின்றசக்கரத்தேரோடிலங்குமிடபவெற்பி
லடுக்கின்றவாயிரம்பேரோகிரணமஞ்ஞானவிறு
டடுக்கின்றவருமுண்டோபனிகாண்புன்சமயங்களே.

(இ - ள்.) கொடுக்கின்ற - (வரங்களை) அருள்செய்கின்ற, செம் கை - சிவந்திருக்கையையுடைய, அழகன் என்று ஒதும் - அழகென்றுசொல்ல ப்படுகிற, குழகன் வெய்யோன் - இளஞ்சூரியன், இடப வெற்பில்-வீருஷப கிரியிலே, எடுக்கின்ற சக்கரம் தேரோடு - (தன்னைத்)தாங்குகின்ற ஒற்றைச் சக்கரத்தையுடைய தேருடனே[எடுக்கின்ற சக்கரத்து ஏரோடு - கையிலே ந்திய சக்கராயுதத்தின் அழகுடனே], இலங்கும்-விளங்குவான்; அடுக்கின்ற- பொருந்திய, ஆயிரம் பேரோ - (அவனது)ஸஹஸ்ரராமங்களோ, கிரணம்- ஆயிரங் கிரணங்களாம்; அஞ்ஞானம் இருள் தடுக்கின்றவரும் உண்டோ- அஞ்ஞானமாகிய அந்தகாரத்தை அழிக்கிறவர்(அவ்வழகனையேயன்றி)வேறே யாராவது உண்டோ? [இல்லை]; புல் சமயங்கள் - மற்றை அற்பமதங்களெல் லாம், பனி காண் - (சூரியகிரணத்தின்முன்) பனிபோல (அவன்திருநாமத் தின் மகிமைக்கு முன்னே இருந்தஇடந் தெரியாமல்) அழியும்; (எ - று.)

முற்றநவகவணி; சக்கரத்தேரோடுஎன்கிற பிரிமொழிக்கீசிலேயையனி யை அங்கமாகப் பெற்றுவந்தது. அழகர் கையிலுள்ள இயற்கைச்சிவப்பை அடியார்க்கு எடுத்துஎடுத்துத் தானஞ்செய்வதனால் வந்ததாகக் குறிப்பார் போல, 'கொடுக்கின்றசெங்கை' என்றார். வெய்யோன்-வெப்பமுடையவன்.

இது, நிரையசை முதலதாகிய கட்டளைக்கலித்துறை. (நஉ)

நந. சமையமெனமுதுகடவுகடவிபுயிர்குறுவிவரு சமனுமொ ருதிரணமிவனே, யமையுமெனவுழலும் யமபடருமொ ருமசகமெழு தயனுமவரளவுநமர்காள், கமையுரககிரியிறைவர் கரிகிரியில்வரதர் வளர்கமலைதனகிரியையகலா, ரிமையகிரி ரசதகிரி கனககிரி பரவுநம திடபகிரியழகர் துணையே.

(இ - ள்.) நமர்காள் - நம்மவர்களே! கமை - (நிலத்தைப்) பொறுக்குந் தன்மையையுடைய, உரக கிரி - சேஷாசலமென்கிற திருவேங்கடமலைக்கு, இறைவர்-தலைவரும்,— கரிகிரியில் - ஹஸ்திகிரியென்கிற கச்சித்திருப்பதியி லெழுந்தருளிய, வரதர் - வரதரென்னுந் திருநாமமுடையவரும்,—வளர் - மேன்மேற் பூரித்துவளர்கிற,கமலை தனம் கிரியை - திருமகளது ஸ்தனங்க ளாகிய மலைகளை, அகலார் - விட்டுநீங்காதவரும்,— இமையகிரி - பனிமலை யான ஹிமவத்ப்பர்வதமும், ரசதகிரி-வெள்ளிமலையான கைலாசபர்வதமும், கணக்கிரி-பொன்மலையான மேருபர்வதமும், பரவும்-புகழும்படியான,இடப கிரி - விருஷபகிரியென்கிற சோலைமலையி லெழுந்தருளியிருக்கிற, நமது அழகர் - நம்முடைய அழகப்பிரானே,துணை-நல்ல துணையாவர்; (அவரைத் துணையாகப்பற்றினவர்கட்கு),—சமையம் என-(இதான)தக்ககாலம் [அந் திமகாலம்] என்று, முது கடவு கடவி - பழமையாகவுள்ள (தன்வாகனமா கிய) எருமைக்கடாவை ஏறிச்செலுத்திக்கொண்டு, உயிர் கறுவி வரும் - உயி ரின்மேல் கறுவைவைத்து வருகிற, சமனும் - யமனும், ஒரு திரணம் - ஒரு தாரும்புக்கு ஒப்பாவன்; இவனே அமையும் என - இவன்தான் கொண்டு போதற்குஏற்றவன் என்று, உழலும் - (ஆங்காங்குத்) திரிகிற, யம படரும் - யமதூதர்களும், ஒரு மசகம் - ஒரு கொசுப்போல்வர்; எழுது அயனும் - விதி த்து எழுதுகிற பிரமனும், அவர் அளவு - அய்யமனும் யமதூதரும் போல அலக்யமாக எண்ணத்தக்கவனே; (எ - று.)

ஸமயம் - சமையமென விகாரம். கடா என்னுங் குறியதன்கீழ் ஆக் குறுகி உகரமேற்று, கடவுஎன நின்றது. மலையரையதொலால் ஸ்ரீமயகிரியை யும்,உருத்திரமூர்த்திக்கு இருப்பிடமாதலால் ரஜதகிரியையும்,மற்றைத்தேவர் களெல்லாம் பொருந்தமிடமாதலால் கணக்கிரியையும் எடுத்துக்கூறினார்.

இதில் ஒவ்வொருஅடியிலும் சுற்றெட்டெழுத்து ஒன்றுஒழிய மற்றை உயிர்மெய்யெழுத்துக்களெல்லாம் குற்றெழுத்தாகவே வந்தது,சொல்லென்; இடயிடையேவந்த ஐகரங்கள் நெட்டெழுத்தாயினும் மாத்திரைகுறைந்து நின்றஐகரக்குறுக்கமாதலால், குற்றெழுத்தோடொப்பவே எண்ணப்படும்.

இது - பெரும்பாலும் முதலெந்தும் கருவிளங்காய்ச் சீர்களும், மற்றிர ண்டும் புளிமாச்சீர்களுமாகிய எழுகீராசிரியவண்ணவ்ருத்தம். (நாட)

நாசு. துணையென்றுவந்தேமெம்மைத்தொடர்ந்துமாலாக்கிக்கொண் யணையென்றுநாகமீந்தாயாங்கருடனைவிடேமா [டா

விணையொன்றுமில்லாய்நல்லாய்ச்சர்வேசபுல்லுஞ்

சுணையென்றவழகாவெண்ணெய்க்களவனேதுளவினானே.

(இ - ள்.) இணை ஒன்றும் இல்லாய் - ஒப்புமை சிறிதும்இல்லாதவனே! நல்லாய் - நற்குணமுடையவனே! ஈச - கடவுளே! சர்வ ஈச - எல்லாவற் றுக்குந் தலைவனே! புல்லும் சுணை என்ற - பொருந்திய ஊற்று என்னும்படி மேன்மேற் சுரக்கின்ற, அழகா - அழகனே! வெண்ணெய் களவனே - (கிரு ஷ்ணவதாரத்தில்) வெண்ணெயைக் களவுசெய்து உண்டவனே! துளவினா னே - திருத்தழாய்மாலையையுடையவனே!— துணை என்று - (ரீயே எங் கட்குத்) துணையென்று, வந்தேம் - (நாங்கள்)வந்து(உன்னை)அடைந்தோம்; எம்மை - எங்களை, (ரீ), தொடர்ந்து - பின்தொடர்ந்து, மால் ஆக்கிக்கொ ண்டாய் - (உன்னைப்போலவே) திருமாலாகும்படி செய்து ஸாரூப்ய மளித் தாய்[உன்னிடத்தில் பேரன்பு வைக்கும்படி செய்தாய்]; அணை என்று நா கம் ஈந்தாய் - சேரென்று சொல்லி மேலுலகத்தைக் கொடுத்தருளினாய் [சயனமென்று சொல்லி ஆதிசேஷனைக் கொடுத்தாய்]; ஆங்கு அருள்தனை விடேம் - அம்முத்தியுலகத்துக்குக் காரணமான (உனது) திருவருளே நான்

கள் கைவிடோம் [யாம் கருடனை விடேம் - காங்கள் (உணக்குவாகனமான) கருடனை விடமாட்டோம்]; (எ - று.)

சுனை - சுனையென எதுகைநோக்கி விகாரமாயிற்று.

இது, நான்காங் கவி போன்ற அறுசீராசிரியவிருந்தம். (௩௪)

[காந்.]

௩௫. துளவழகர்கலக்கவரவஞ்சலிக்குங்காலந்தொனித்திடுகள் கலக்கவரவஞ்சலிக்குங்காலம்; வளமலிவெற்பருகுருமஞ்சாருங்காலம்வாடையுயிர்பருகுருமஞ்சாருங்காலம்; களிற்றுளச்சிலையருவியம்புதைக்குங்காலம் காயமுறுஞ் சிலையருவியம்புதைக்குங்காலம்; தளவமளிபாடரப்பூச்செறியுங்காலம் தளவமளிபாடரப்பூச்செறியுங்காலம்.

(இ - ள்.) துளவு - திருத்தழாய்மாலையையுடைய; அழகர்—, கலக்க வர - (என்னேத்) தழுவவரும்படி, அஞ்சலிக்கும் - (யான் அவரைந்)கைகூப்பித் தொழுகின்ற, காலம்—; இடிகள்—, தொனித்து - பேரொலிசெய்து, கலக்க - கலக்கச்செய்வதனால், அரவம் - சர்ப்பங்கள், சலிக்கும் - அஞ்சி நடுங்குகின்ற, காலம்—; வளம் - மலி - பலவளப்பங்களும் ரிரம்பிய, வெற்பு அருகு - மலைப்பக்கத்திலே, கரு மஞ்ச - கரிய நீர்கொண்ட மேகங்கள், ஆரும் - வந்தபொருந்துகிற, காலம்—; வாடை - வடகாற்று, உயிர் பருகு - (எனது) உயிரை உண்ணுகிற [மரணவேதனைப்படுத்துகிற], கருமம் - தொழில், சாரும் - பொருந்துகிற, காலம்—; களிற்று உருள - யானைகள்உருளும் படி, சிலை அருவி-மலையினின்றும்பெருருகிற அருவி, அம்பு உதைக்கும்-சுவத்தை(மிகுதியாகவும் வேகமாகவும்)பெருக்குகின்ற, காலம்—; உறும்-பொருந்திய, சிலை-(மன்மதனது) கருப்புவில்லினால், அருவி-எய்து விடப்பட்டு, அம்பு-புஷ்பபாணங்கள், காயம் - (என்) உடம்பு முழுவதிலும், தைக்கும் - தைக்கிற, காலம்—; தளவம்-(முல்லைச்செடி, அளி பாடு ஈரம் பூ-வண்டிகள்பாடப் பெற்ற குளிரந்த மலர்கள், செறியும் - பூத்துநிரம்பப்பெறுகின்ற, காலம்—; (யான்), தளம் அமளி - பூவிதழ்களாலாகிய படுக்கையையும், பாடரம் பூச்சு-சந்தனம் பூசுதலையும், எறியும் - விலக்கிவிடுகிற, காலம்—; (எ - று.)

இது - கால்காலத்தில் வருவதாகக் காலங்குறித்துப் பிரிந்துசென்ற தலைமகன் அக்காலம் வந்தவளவிலும் வாரானாக, அதுவரையிலும் ஆறியிருந்த தலைவி ஆற்றாமையேற்பட்டு அக்காலத்தின் நிலைமையையும் தனது நிலைமையையும் கூறி இரங்கியது. இதில் அடிகள் தோறும் அரையடியால் காலத்தின் நிலையும், அரையடியால் தனது நிலையுங் கூறப்பட்டுள்ளன.

அருவி என்னுஞ்சொல் இரண்டனுள்—பின்னதில், அருவு-பருதி. கார் காலத்தில் முல்லை பூத்தலும், இடியோசைக்கு நாகங்கள் அஞ்சுதலும் இயல்பு.

இது - அடிதோறும் தனித்தனிவந்த இறுதிமுற்றுமடக்கீது. ஈற்றடி-முற்றம் மடக்கீது.

இது - பதினெட்டாங்கவிபோன்ற எண்சீராசிரியவிருந்தம். (௩௫)

௩௬. காலமுதந்தானுமோலமுதந்தானும் காமனைவாய்த்தானுமாமனைமாய்த்தானுஞ்ஞாலமடுத்தானுஞ்ஞாலமடுத்தானு நளினவிருப்பானும்புளினவிருப்பானு, நீலமதித்தானுஞ்சீலம்விதித்தானு நீதி பொழிந்தானுஞ்சோதிவழிந்தானுஞ், சாலநிறைந்தானுமாலமுறைந்தானுஞ் சலமலவென்றானுஞ்ஞாலமலையினின்றானே.

(இ - ள்.) காலம் - காலத்தை, முதந்தானும்-தன்வடிவமாகக்கொண்ட ளனும்,—ஓலம் - கடலை, உகந்தானும் - (தான் பள்ளிகொள்ளுமிடமாகத்)

திருவுள்ளமுகந்தவனும்,—காமனை - மன்மதனை, வாய்த்தானும் - மகனாகப் பெற்றவனும்,—மாமனை - (கிருஷ்ணாவதாரத்தில் தனக்கு) மாமனாகக் கம்சனை, மாய்த்தானும் - கொன்றவனும்,—ஞாலம் - உலகங்களையெல்லாம், மடித்தானும்—(புகார்த்தகாலத்தில்) உண்டருளியவனும்,—சூலம் எடுத்தானும்—சூலாயுதத்தைக் கையிலேந்திய உருத்திரனது வடிவமானவனும்,—நளினம் இருப்பானும் - தாமரைமலரில் தங்குதலையுடைய பிரமனது சுவரூபியானவனும்,—புளினம் விருப்பானும் - (கிருஷ்ணாவதாரத்தில் யமுனாநதிக்கரையில் உள்ள) மணற்குன்றுகளில் விருப்பமுடையவனும்,—நீலம் மதித்தானும் - கரியகடலைக் கலக்கியவனும்,—சீலம் விதித்தானும் - நல்லொழுக்கங்களை(சங்குதிஸ்மிருதிமுதலிய தூல்களைக்கொண்டு)கட்டியிட்டவனும்,—நீதி பொழிந்தானும்—முறைமையான நியாயங்களை மிகுதியாக(தூல்களால்) தந்தவனும்,—சோதி வழிந்தானும்—பேரொளி வெளிப்பட்டு மிக்குவிளங்கப் பெற்றவனும்,—சாலம் நிறைந்தானும்—மாயை நிரம்பியவனும்,—ஆலம் உறைந்தானும் - ஆலிலையில் வாசஞ்செய்பவனும்,—சலம் மலை வென்றானும் - அசைகின்ற மலைபோன்ற (சுவலயர்பீடமென்னும்) யானையைக் கொன்று வென்றவனும்,—சூலம் மலை நின்றானே - சிறந்தசோலைமலையில் நின்ற அழகனேயாவன்; (எ - று.)

காமனைவாய்த்தான் என்றது - கண்ணபிரானுக்கு ருக்மிணிப்பிராட்டியின் திருவுதரத்தில் மன்மதாம்சமாய்ப் பிரத்யுநனென்னுங் குமாரன்தோன்றினைதையுட்கொண்டு, நீலம்-நீலநிறமுடைய கடலுக்குப் பண்பாகு பெயர். நீலம் மதித்தல் - ஸ்ரீராமாவதாரத்தில் இலங்கைக்குச் செல்ல வருணனைவழிவேண்டியபொழுது சுடுசாமெய்து கடலைக் கலக்கிய தென்றாயினும், கூர்மாவதாரத்தில் கூர்ராப்தியை மதனஞ்செய்த தென்றாயினுங்கொள்க. இரண்டாம்வகையில் திருப்பாற்கடல் வெளுத்தநிறத்ததாயினும், திருமாலினது திருமேனியினது நிறுவிட்டாலே கறத்த நிறத்த தாதலால், 'நீலம்' என்ற ரொங்க; "நீலக்கடல்கடைந்தாய்" என்றார் நம்மாழ்வாரும். சாலம்-ஜாலம். சால நிறைந்தானெனப் பிரித்து,(உலகமெங்கும்) மிகுதியாக நிரம்பியிருப்பவ னென்றுமாம். ஆலம், அம்-சாரியை. அசலமாகிய மலையை விலக்குதற்கு, 'சலமலை' என்றார்.

இது - ஒன்று மூன்று ஐந்து எழு மாச்சீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆறு எட்டு புளிமாங்காய்ச்சீர்களும்மாகிய எண்கீராசிரியவிரந்தம். (ந.சு)

[கைக்கீளை.]

நள. மலைதாங்குமாயர்வனகிரிக்கேமழைதாங்கிச்சந்தர
கலைதாங்கியிந்தரகிலைதாங்கிக்கஞ்சமுந்தாங்கியங்கே
கொலைதாங்குநிலங்குமிழாம்பறாங்கிக்கொடியொன்றின்மே
னிலைதாங்குகோங்கமுந்தாங்கியொர்பூங்கொம்புநிற்கின்றதே.

(இ - ள்.) மலை தாங்கும் - கோவர்த்தனகிரியைந் குடையாக எடுத்துப்பிடித்த, மாயர் - மாயையுடைய அழகரது, வன கிரிக்கே - சோலைமலையிலே, மழை தாங்கி - காளமேகத்தைத் தாங்கி, சந்தர கலை தாங்கி - சந்திரன்பங்கை [பிறைச்சந்திரனை]த் தாங்கி, இந்தர கிலை தாங்கி - இந்திரனது வில்லைத் தாங்கி, கஞ்சமும் தாங்கி - தாமரைமலரையுந் தாங்கி, அங்கே - அத்தாமரைமலரினிடத்தே, கொலை தாங்கும் - கொல்லுதற்றொழிவைப் பயின்ற, நீலம் - நீலோற்பலமலரையும், குமிழ் - குமிழ்ப்பூவையும், ஆம்பல் - செவ்வாம்பல்மலரையும், தாங்கி—, கொடி ஒன்றின்மேல் - ஒரு கொடியின்மேலே, நிலை தாங்கு கோங்கமும் - சாயாமல் நிறற்பொருந்திய கோங்கமும்புகளையும், தாங்கி—,ஒர் பூ கொம்பு - பூக்களையுடைய ஒருமாத்தின் கொம்பு, நிற்கின்றதே - நிற்கின்றது (என்ன வியப்போ)! (எ - று.)

இது - பொழில்விளையாட்டுவருப்பால் தோழிமார்கூட்டம் நீங்க, அப்பொழிலினிடத்துத் தனித்துநின்ற தலைமகளை. வேட்டைவருப்பால் தோழர்நீங்கத் தனியளைய வந்த தலைமகன் கண்ணுற்று 'இஃது ஒருவியப்பு என்?' என்றது; காட்சி என்னும் அகப்பொருட்டெழை: "திருவளர் தாமரை சீர்வளர் சாவிசர் தில்லைக், குருவளர் பூங்குமிழ் கோங்குபைங் காந்தள் கொண் டோங்குதெய்வ, மருவளர் மாலை யோர்வல்லியி னெல்கி யன நடைவாய்ந், துருவளர் காமன்மன் வென்றிக் கொடிபோன் றொளிர்கின் றதே" என்றார் திருக்கோவையாரிலும். மலையினிடத்தே, கருங்குழலைத் தாங்கி, வளைந்த நெற்றியைத் தாங்கி, வளைந்த புருவங்களைத் தாங்கி, அழகிய முகத்தைத் தாங்கி, அம்முகத்தினிடத்தே கொல்லுதற்றொழில்பயின்ற கண் களையும் மூக்கையும் அதரத்தையுந் தாங்கி, நுண்ணியஇடையின்மேற் பருத்த படாமுலைகளையுந் தாங்கிப் பூங்கொம்புபோல ஒல்கி ஒசிகின்ற லொருத்தி நிமிர்ந்தன ளென்பது தோன்ற நின்றமையின்; "மழை" முதலியன- உவமையாகுபெயர்கள். இவ்வாறுவருவதனை அவல்காரதூலார் உருவகவியர்வுநவீய்சிபணி யென்பர்.

ஆயர் எனப்பிரித்து - ஆய்ப்பாடியில் வளர்ந்தவ ரென்றமாம். கிரிக்கு- உருபுமயங்கம். கொலைதாக்குநீலம் என்றது - கண்கள் காமரோயை உண்டாக்கி மிக வருத்துதலால்.

இது - நிரையசை முதலதாகிய கட்டளைக்கல் தீதுறை. (உஎ)

நாடி. தேனைப்பழித்தவிசைக்குயில்காள் செம்மாந்தழைக்கப்புறப் பட்டார், சோனைப்பயல்போலனங்கனம்புதொடுத்தானினிமேற்றொடர்ப்போமோ, வாணக்கரசனிடுக்கணிருட்கருணேதயம்போலிமைத்த செம்பொற், றுனைத்திருமாலலங்காரர்தந்தாரிந்தாதந்தாரே.

(இ - ள்.) தேனை பழித்த - தேனையும் (இனியதன்றென்று) வெறுக்கும் படி மிகவும் இனிமையான, இசை - கூவுகிற ஒலியையுடைய, குயில்காள் - குயில்களே! செம்மாந்து - களித்து, அழைக்க - கூவுதற்கு. புறப்பட்டார் - வெளிப்பட்டிடுவதீர்கள்! [செம் மா தழைக்கு அப்புறப்பட்டார் - சிவந்த மா மரத்தின் தளிருக்கு அப்பாலானீர்கள்]; அனங்கன் - மன்மதன், சோனை பயல் போல் - விடாமழைபெய்கின்ற மேகம்போல, அம்பு - (மாமலர் முதலிய) தன் அம்புகளை, தொடுத்தான் - (முன்பு) எய்தான்; இனிமேல் - (தொடர்ப்போமோ - ?) ஆனைக்கு அரசன் - சுஜேந்திரனது, இடுக்கண் - (முதலையால் வந்த) துன்பமாகிய, இருட்டு - இருளைத் தீர்ப்பதற்கு, அருண் உதயம் போல் - (சூரியன்பாகனாகிய) அருண்ணது உதயம்போல, இமைத்த-விளங்குகின்ற, செம் பொன் தாளை - சிவந்த பொன்மயமான பீதாம்பரத்தையுடைய, திருமால் அவல்காரர் - ஸ்ரீயப்பதியான அழகர், தம் தார்-தமது மாலை, இந்தா - இது தாப் பெற்றுக்கொள் (என்று), தந்தார்-கொடுத்தார்.

இது, தலைவனதுதார்பெற்ற தலைவி மகிழ்ந்துகூறியது.

அருணேதயம்வடமொழிப்புணர்ச்சி; குணசந்தி. இந்தா-மருஉமொழி.

இது - மூன்றஞ்சீரும் ஆறஞ்சீருங் காய்ச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் மாச்சீர்களுமாகிய அறுசீராசிரியவிரூத்தம். (நஅ)

[இரங்கல் - மடக்து.]

நக. தாரமருங்காமனப்புள்ளைதைக்குமருங்காமனப்புள்ளை சரக்கோடங்கன்குலைபடவேதகுமோவங்கன்குலைபடவே, வேரோடின்பவளவனமேவிடமோவிற்பவளவனமே மேகம்பாவிவருந்திடரே விதிகாண்பாவிவருந்திடரே, மாரனுடைவாட்கேதகையேமயல்கொ

ண்டுடைவாட்கேதகையே மணந்தவிராவம்போருகமேவந்தவிராவம் போருகமே, யாரங்குக்குமென்னுரையே யாருக்ககுக்குமென்னுரையே யலைவராவெண்ணந்தினமேயழகர்வராவெண்ணந்தினமே.

(இ - ள்.) தாரம் மருங்கு ஆம் - பெடையன்னத்தின் அருகிலே பொருந்திய, அனம் புள்ளே - அன்னப்பறவையே! அரு - (பொறுத்தற்கு) அரிய, காமன் அம்பு - மன்மதனது பாணம், உள்ளே - மனத்திலே, தைக்கும் - தைத்துவருத்தாநின்றது; சர்க்கோடு-பலவகைப்பண்டங்களுடனே, அங்கு அங்கு உலை - அங்கங்குவிடங்களில் திரிகின்ற, படவே - படகே! அங்கம் - எனது உடம்பு, குலைபட - (காமநோயால்) வருத்தப்பட. தருமோ - தக்கதோ? யோர் ஓடு - வேருன்றிப்பரவியிருக்கின்ற, இன் - இனிய, பவளம் வனமே - பவழக்காடே! இன்பம் - இனிமையாக ஊட்டப்படுகிற, வளம் அனம்-வளப்பத்தையுடைய சோறு, விடமோ - விஷந்தானோ? மேகம் பாவி வரும் - மேகத்தை யளாவி உயர்ந்த, திடரோ - மணற்குன்றமே! பாவி - தீவினையை யுடைய யான், வருந்த-வருத்தப்படுகிற, இடர் - துன்பம், விதிகாண் - ஊழ்வினையின் பயனேகாண்; மாரன் உடை யான் - மன்மதனது உடைவாளாகிய, கேதகையே - தாழையே! மயல் கொண்டு உடைவாட்டு - காமமயக்கங்கொண்டு வருந்துகிற எனக்கு, அகை - (துன்பத்தைத் தீர்க்கும்) பரிகாரம், ஏது - என்ன இருக்கிறது? மணம் தவிரா-வாசனேநிற்காத [புதிதாகமலர்ந்த], அம்போருகமே - தாமரையே! வந்த இரா - வந்த இராத்திரி, வம்பு ஓர் உகமே - கொடியதொரு யுகத்துக்கு ஒப்பானதேயாம்; ஆரம் நடுக்கும் - முத்துக்களெருங்கிய, மெல் துரையே - மெல்லிய கடல் துரையே! என் உரை - எனது வார்த்தை, ஆருக்கு அடிக்கும் - யாருக்குப் பொருந்தும்? அலை நவரா - அலைகளால் வாரப்பட்டாத [அலைகளின் புறத்தே யுள்ள], வெள் நந்து இனமே - வெள்ளிய சங்குகளின் கூட்டமே! தினம் நான் தோறும், அழகர் வரா எண்ணம் - அழகர் மீண்டுவாராத நினைப்பே! உள்ளது.)

இது-பிரிந்துஉறைகின்ற நெய்தல்நிலத்துத் தலைமகள் அங்குள்ள பொருள்களை நோக்கித் தான்படம் வருத்தங் கூறி இரங்கியது.

‘தாரமருங்காம் அனப்புள்ளே’ என விரித்தது, நீ உனதுணையை விட்டுச் சற்றும் பிரியாத கூடியவாழ்வதுபோல, யானும் என் துணைவரோடு கூடிய வாழவேண்டாவோ? என்ற குறிப்பு. அனப்புள் என்பதில், அனம் - ஸம்ஸமென்னும் வடமொழியின் திரிபு. அம்பு-அப்பு என மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று. ‘வளவனம்’ என்பதில், அனம் - அந்ந மென்னும் வடமொழியின் திரிபு. உடைவாட்டு-தன்னைப் படர்க்கையாக வைத்துக் கூறிய இடவழுவுமைதி. அகை - மாற்று, உடைவாட்கே தகையே எனப்பிரித்து-வருந்துகிற எனக்கு (இது) தருகியோ? என்றாயினும், வருந்துகிற எனக்கு (அவ் வருத்தத்தைத்) தகைவா யென்றாயினும் பொருள்கொள்ளலாம். அம்போருகம் - நீரில் முனைப்பது. துணைவரைப் பிரிந்தவர்க்கு ஒருகணப்பொழுதும் பெரிய யுககாலம்போல நீடித்ததாகக் காணப்படு மாதலாலும், இராத்திரியில் வருத்தம் விஞ்சுதலாலும், ‘வந்தவிரா வம்போ ருகமே’ என்றது; “கங்குற்போது குவாலுகமே” என்றார் முன்னேரும். ஆரங்கடிக்கும் - முத்தைப் போல வெண்மையான என்றமாம். ‘ஆருக்கு அடிக்கும் என்உரையே’ என்றது - யான் வருத்தத்தோடு புலம்புகிற வார்த்தையைக் கேட்டு மனமிரங்கி என்துயரத்தைத் தீர்ப்பவர் ஆரென்றபடி.

இது, கீழ்க்கவிபோன்ற அடிகள் இரட்டித்து வந்த பன்னிருசீராசிரியல்நூத்தம். (ருக)

சு. தினகரனு மப்பால்வெண் டிங்களுங்கா ரென்ன
வனகிரிவாழ் காயாம்பூ வண்ணு—வனகா

வறவேத வித்தேநின் னம்புயத்தாள் காணு
தறவேத வித்தே னருள்.

(இ - ள்.) தினகரனும் - (தன் ஒளியால்) பசுலைச்செய்பவனாகிய சூரியனும், அபால் வெள் திங்களும் - பால்போல் வெள்ளிய அந்தச் சந்திரனும், கார் என்ன - கருநிறமுடையவரென்னும்படி, வனகிரி வாழ் - சோலைமலையில் வாழ்கிற, காயா பூ வண்ண - காயாமலர்போன்ற திருநிறமுடையவனே! அனகா - குற்றமற்றவனே! அறம் வேதம் வித்தே - தருமத்துக்கும் வேதத்துக்கும் முதற்காரணமானவனே! - உன் அம்புயம் தாள் - உனது தாமரைமலர்போலத் திருவடிகளை, காணுது - தரிசிக்கப்பெறாமல், அறவே தவித்தேன் - மிகவும் வருந்தினேன்; அருள் - (அத்திருவடியின் தரிசனத்தைத்) தந்தருள்வாயாக; (எ - று.)

முதல் இரண்டடிக்குக் கருத்து - ஆயிரக் கிரணங்களை யுடைய செந்நிறமமைந்த சூரியனும், பதினாறுகலைகள் நிரம்பிய வெண்ணிறம் பொருந்திய சந்திரனும் எம்பெருமானது திருமேனியின் திவ்வியதேஜசுக்கு முன்னே கரிய இருளோடு ஒப்ப எண்ணப்படுவ ரென்பது. இனி, காரென்ன என்னும்படித் தில் எண்ணுமமை தொக்குநின்றதாக் கொண்டு, சூரிய சந்திரர்களும் காளமேகமும்போலத் (திருவாழ்) திருச்சங்குகளுந் தானுமாய் விளங்கி வாழ்கின்ற என்று உரைப்பினும் அமையும். அற வேத வித்தே - தருமநெறியை ஒதுகின்ற வேதத்தை அறிந்தவனே என்றுமாம்.

இது. மலரென்னும் வாய்பாட்டால் முடிந்த இந்நவீகம்பநேரிசை வெண்பா. (சு0)

[க ள்.]

சுக. அருணன்பரிபோற்பரியிலகவமரில்விசயம் நோக்கடவு மழகரிணையில்குழகரெமையானும்பெருமாள்வாளரக்கர், செருவென்றிறுத்தாரமதுவார்க்குஞ்செயலைமுடித்தார்பின்னுமன்பர் தேனுக்கலையாமற்குணைசெய்தாரவர்தந்திருவடிகள், கருதுங்களியேங்கனமடத்தைக்கமுடியினியவினையடையுங் கஞ்சாக்கருக்குவகைநிறையுங்கற்பத்தயன்விழ்ந்தனனன்று, குருவிசாரமச்சமறுங்குலவாரணங்கண்முன்படியுங்குறும்பாட்டையுமோதிடும்வாருங்குடியும்படையுமவேணடியவே.

(இ - ள்.) (நாங்கள்), அருணன் பரி போல் - அருணனுலோட்டப்படுகிற சூரியனது குதிரைகள்போல, பரி - குதிரைகள், இலக - விரைந்தோடி விளங்கும்படி, அமரில் - பாரதயுத்தத்தில், விசயன் தேர் கடவும் - அருச்சுனனது தேரைச் செலுத்திய, அழகர் - அழகரும். இணை இல் குழகர் - ஒப்பில்லாத இளமையையுடையவரும், எமை ஆளும் பெருமாள் - எங்களை அடியமையாகக்கொண்ட பெருமையையுடையவரும், வான் அரக்கர் - வான் போற் கொடிய ராக்ஷஸர்களது, செரு - யுத்தத்தில், வென்று - (அவர்களை) வெற்றிகொண்டு, இறுத்தார் - அழித்தவரும், மது ஆர்க்கும் செயலை - மது வென்னும் அசுரன் ஆரவாரித்துப் போர்செய்தவருகிற தொழிலை, முடித்தார் - ஒழித்து அவனைக் கொன்றவரும் [மது யார்க்கும் செயலை முடித்தார் - கள்ளை வார்க்கின்ற தொழிலைத் தாம முடித்தவரும்], பின்னும் - மேலும், அன்பர் தேனு கலையாமல் கருணைசெய்தார் - (தமக்கு) அன்பினராகிய ஆயர்களது பசுக்கள் கலைந்துபோகாதபடி (குழலாதிக்க் குவித்து) அருள்செய்தவரும் [அன்பர் தேனுக்கு அலையாமல் கருணைசெய்தார் - அன்பர்கள் மதுவுக்கு அலையாதபடி கொடுத்தருளினவரும்], (ஆகிய), அவர்தம் - அவ்வெம்பெரு

மானது, திரு அழகன் - சீர்பாதங்களை [திரு வடி கள் - மேன்மையான வடித்தெடுத்த கள்ளை], கருதும் - தியானிக்கின்ற [விரும்புகிற], களியேம் - மகிழ்ச்சியுடையவர்களாவோம் [களிப்புடைய கட்டுடியராவோம்]; கணம் மடத்தை கழுவும் - (நீங்கள்) நிறைந்த அஜ்ஞானத்தைப் போக்குங்கள் [கணம் அடத்தை கழுவும் - (குடிக்கக்கூடாதென்கிற) பெரும்பிடிவாதத்தை விடுங்கள்]; இனிய வினை அடையும் - நற்காரியத்தைச் செய்யுங்கள் [சதாசாரத்தை ஒழியுங்கள்]; கஞ்ச அக்கருக்கு உவகை நிறையும் - தாமரைமலர்போலும் திருக்கண்களையுடைய எம்பெருமானுக்கு (உங்கள் திறத்தில்) நிரம்பத் திருவுள்ளவுகப்பு உண்டாம்படி செய்யுங்கள் [கஞ்சா கருக்கு வகை நிறையும் - கஞ்சா முதலிய மயக்கந்தரும் பலவகைப்பொருள்களைக் கொண்டு வந்து நிரப்புகள்]; கற்பத்து அயன் வீழ்ந்தனன் அன்று - பிரமன் (உங்களைக்) கருப்பத்திற் பிறப்பிக்க விரும்பினவனாகான் [கல்பமென்னும் ஆயுள் நாளையுடைய பிரமனும் முன்னே (கள்ளை)விரும்பினான்]; குரு விசாரம் அச்சம் அறும் - மிக்க கவலையையும் அச்சத்தையும் நீக்குங்கள் [குருவிசாரம் மச்சம் அறும் - குருவிகளையும் சாரமான மீன்களையும் அறங்கள்]; குலவு ஆரணங்கள் முன் படியும் - விளங்குகிற வேதங்களை முன்னே படியுங்கள் [குலம் வாரணங்கள் முன்பு அடியும் - கூட்டமான கோழிகளை முன்னே அடியுங்கள்]; குறும்பாட்டையும் மோதியும் - பொல்லாங்கையும் நீக்குங்கள் [குறும்பாடு என்கிற ஆடுகளையும் அழியுங்கள்]; வாரும் - கூடவாருங்கள் [(கள்ளை)வாருங்கள்]; குடியும் படையும் வேண்டியவே - (எம்பெருமானை அடைவதற்கு) உயர்குடிப்பிறப்பும் மற்றை உபகரணங்களும் வேண்டினவோ? (வேண்டினவல்ல) [குடியும்-குடியுங்கள்; வேண்டிய படையும்-வேண்டினவற்றை யெல்லாம் கொண்டுவந்து உண்கலத்திலிடுங்கள்]; (எ - று.)

கட்டுடியர் அக்கள்ளைச் சிறப்பித்துக்கூறுவதாகச் செய்யுள்செய்வது, களியென்னும் உறுப்புக்கு இலக்கணமாம்.

பாகவதர்க்கு கட்டுடியர்க்குஞ் சீலையாகச் சொல்லப்பட்டது, இச்செய்யுள்.

மதுவார்க்குஞ் செயலை முடித்தார் - திருப்பாற்கடல்கடைந்து எடுத்த அமிருதத்தைத் தீவர்க்கு வார்த்துச் செய்கையை முடித்தவ ரென்றும், கேளைப்பெருக்குகின்ற மாலையை அணிந்தா ரென்றமாம். கஞ்சாக்கர் - கஞ்சாக்க ரென்னும் வடமொழியின் விகாரம்; கஞ்ச அக்ஷ எனப்பிரிக்க; தீர்க்க சந்தி. கஞ்சா - சள்ளுமாம். கற்பம் - முறையே கல்பம், கர்ப்பம் என்பவற்றின் விகாரம். குறும்பாட்டையும் ஒதியும் என்றுபிரித்து - சொற்சுருங்கியபாடல்களையும் ஒதுக்க னென்றமாம்; இதற்குப் பிறவாறு பொருள் கூறுவாரு முளர்; அவை பொருள்துமாயிற் கொள்க.

இது, முப்பத்தொன்பதாம் கவிபோன்ற பன்னிருசீராசிரியநீத்தம்.

[பறவைவீடுதூது.]

சஉ. வேண்டலர்நகைக்கவொருபாங்கியும்வெறுக்கவனை வேங்கையின தட்டமதன் வில்லாலே, தூண்டல்படுமச்சமெனநான்பதை பதைக்கும்விதிதூங்கியிரைகுத்திரிமிர்புள்ளீரே, பாண்டலர்துதிக்க மயில்கூந்தல்சொருகத்தவன பாஞ்சசனியத்தொனிசெய்செவ்வாய், ராண்டுதுருவற்குநிழலீந்தவனவெற்பிலெனையாண்டவழகர்க்கினிது சொல்லீரே.

(இ - ள்.) தூங்கி - (தனது இரைக்குத்தக்கமீன் வந்துகிடைக்குமளவும் உயிரில்லாததுபோலத்) தூங்கியிருந்து, இரை குத்தி - இரை அகப்பட்டபொழுது (தப்பிப்போவதற்குமுன்னே விரைந்து) குத்தி, நிமிர் - தலையெடுத்து விளங்குகிற, புள்ளீரே - பறவைகளே! - வேண்டலர் நகைக்க - விருப்பமில்லாத

தில் (கிருஷ்ணவதாரத்தில்) எழுந்தருளினவரும், பூமிசை-(தமது)நாபீகமல மலரில், குழைவுஇருந்த அனத்தனை-மென்மைபொருந்திய அன்னப்பறவையை வாசனமாகவுடைய பிரமணை, தந்த-பெற்ற, சுந்தர ராசர் - அழகப்பிரானும், கேசவர் தம்-கேசவனென்னுந் திருநாமமுடையவருமாகிய எம்பெருமானது, பதங்களில் - திருவடிகளிலேயே, நினைவினார் - நினைப்பையுடையவராகிய, ஒர்பாணர்-ஒருபாடல்பாடுபவர், இழைமருங்கு உடை வாணியும் தொழ-நூலிழைபோன்ற இடையையுடைய (இசைமகளாகிய) ஸரஸ்வதியும் (பாட்டுக்குத் தோற்று) வணங்கும்படி, இங்கு - இவ்விடத்தில், உளார் - இருக்கின்றார்; அவர் இசை புருந்திடு காதில் - அப்பாணருடைய இசைப்பாடல் நுழைந்த காதிலே, மற்றவர் இசை புகாது - மற்றைப் பாணர்களுடைய பாடல் நுழையாது; நீ - மழை தொடும் கொடி மாடம் வீதியில் - மேகமண்டலத்தை அளவுகிற துவசங்களையுடைய மாளிகைகளையுடைய இவ்வீதியிலே, வந்ததே - வந்ததுவே, பிழை - தவறும்: தகாது - தக்கதன்று; இறை - நாயகர், இவண் வரத்தை விட்டனர் - இங்கே வருதலை விட்டுவிட்டார் [இம்மையிற் பெறுகிற வரங்களை விட்டார்]; ஞானம் வந்து பரத்தை நச்சினர் - அறிவுகெட்டு விலைமகளை விரும்பினார் [தத்துவஞானமுண்டாகிப் பரகதியை விரும்பினார்]; வீணையும் பழைய பேச்சு உரையும் தொடுத்தனை - வீணவார்த்தைகளையும் முன்னே பேசிப்பேசியுள்ள பழம்பேச்சுக்களையுமே தொடுத்தாச்சொன்னாய் [வீணையையும் அதிநகட்டியபழமையான பேய்ச்சுரைக்காலையும் பிடித்துவந்தாய்]; அது - இப்பொழுது நீ சொல்லுகிற வார்த்தை, புதிய பேச்சு உரை காண் - புதுமையான வெறும்பேச்சு வார்த்தை; இனிக்குமவட்டு - இனிப்பாகக் கேட்குமவளிடுத்து, பாடு - (உன்கீதத்தைப்) பாடு [என்னிடத்திற் பாடவேண்டா மென்றபடி]; எழுந்தருள் - (இங்கே இராத்திர) அங்கே புறப்பட்டுப்போ; (எ - று.)

தலைமகளை வரைந்து எய்திய தலைமகன், நாள்தோறும் பாலையே உண்ணுபவன் இடையிலே புளிக்காடியையும் உண்டு அப்பாலின் இனிமையை அறிந்தாற்போலத் தலைமகளின் இனிமையை அறியும்பொருட்டு வேசையரிடத்துச்சென்று இன்பநுகர்ந்து மீண்டுவந்து வாயிலில்லின்று உள்ளேபோகப் பெறாறாய், தலைமகனது தனியைத் தீர்த்து வாயில்வேண்டும்படி பாணனொருவனை அனுப்ப, அப்பாணனும் இனியபாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு தலைமகளிடஞ்சென்று 'தலைவர் உன்னிடத்து நீங்காத பேரருளுடையார்' என்று இவ்வாறு புனைந்துரைத்து அவளது ஊடலைத் தணிவிக்கமுயல, அப்பாணனை நோக்கித் தலைமகள் வெகுண்டுகூறியது, இச்செய்யுள்; 'பாணனோடு வெதுளுதல்' என்னுந் துறை.

விருந்தவனம் - வடசொற்றிரிபு. "ஒருபொருளிருசொற்பிரிவில் வரையார்" என்னுந் தொல்காப்பியச்சூத்திரத்து 'வரையார்' என்றதனால், 'பேச்சுரை' என்பது வேறும் ஒர் பொருள் தந்திற்நலால் 'பேய்ச்சுரை' எனவும் நின்றது; இதற்கு யகரவொற்று விகாரத்தால் தொக்கதாம்: "அருங்கழிகாத மகலுமென்றுமென்றலந்துகண்ணீர், வருங்கழிகாதல் வனசங்கன்" என்ற திருக்கோவையாரில், 'அலந்து' என்பது அலந்து என்று விகாரப்பட்டு நின்றாற்போல; இதனை, "பாடுதும் பாவைபொற்பே பற்றிமற் றெமக்குநல்கின்" என்ற சிந்தாமணிச்செய்யுளில் 'பொற்பே' என்பது-பொன்னியிருப்பதொரு பேய் என்று பொருள்பட்டதற்கு நச்சினாக்கினியர் உரைத்த உரையை நோக்கி அறிக. பாடினி - பாடுநென்பதன் பெண்பெயர்.

இது - முதல் மூன்று ஐந்தாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆறு ஏழாஞ்சீர்கள் கூவளச்சீர்களும் ஆகி வந்தது அரையடியாகவும், அஃகி ரட்டிகொண்டது ஓரடியாகவும் வந்த பதினாறு திராசிரியவீர்த்தம். (சசு)

[ஊ ச ல்.]

சுரு. மணங்கமழ்பூவையுமயிலுந்தமாலக்காடும் வண்கிளியுநீல வெற்புமடமாண்கன்று, மிணங்குகடலுந்துகிருங்காருமின்னும்பமு னையெனுந்திருநதியுமெகிணப்பேடுங், கணங்குழையகோசலேதேவகி யசோதைகண்மணியும்பாவையும்போற்கமலவிட்டி, லணங்கரசினுட ன்குலவியாடிஞ்ச லலங்காரமாயவரேயாடிஞ்சல்.

(இ - ள்.) மணம் கமழ் பூவையும் - வாசனை வீசுகின்ற காயாமரமும், மயிலும் - (அதில் ஏறி உட்கார்ந்திருக்கிற) மயிலும்; தமாலம் காடும் - பச்சிலை மரச்சோலையும், வண் கிளியும் - (அதில் பொருந்திய) அழகிய கிளியும்; நீலம் வெ ற்பும் - நீலரத்தமயமான மலையும், மடம் மாண் கன்றும் - (அதில் வாழ்கின்ற) இனையபேடைமாண்கன்றும்; இணங்கு கடலும் - பொருந்திய சமுத்திரமும், துகிரும் - (அதிற்படர்த்த) பவழக்கொடியும்; காடும் - காளமேகமும், மின் னும் - (அதில் விளங்குகிற) மின்னற்கொடியும்; யமுனை எனும் திருநதியும் - யமுனையென்கிற சிறந்த ஆறும், எகினம் பேடும் - (அதில் வசிக்கின்ற) அன் னப்பேடையும்; கணம் குழைய - பலவாய்த்திரண்ட குழையென்னுங் கா தணிகளையுடைய, கோசலை - கொளசல்வைய, தேவகி - யசோதை - (என்ற இவர்களது), கண்மணியும் - கண்ணின் கருமணியும், பாவையும் - (அக்கண் ணின் நெயிலுள்ள) விழிப்பாவையும், போல் - போல, கமலம் வீட்டில் - அணங்கு அரசினுடன் - செந்தாமரைமலராகிய இருப்பிடத்தில் வாழ்கிற தெய்வமக ளிர்க்குத் தலைவியான திருமகளுடனே, குலவி - பொருந்தி, ஊசல் ஆடிர் - ஊசலாடுவீராக; அவன்கார மாயவரே - அழகென்கிற திருநாமமுடைய மாயையையுடைய எம்பெருமானே! ஊசல் ஆடிர் - (எ - று.)

ஊசலாவது - ஆசிரியவிருத்தத்தாலாதல், கலித்தாழிசையாலாதல் "ஆடிரு சல்", "ஆடாமோவூசல்", "ஆடுகவூசல்" என ஒன்றால் முடிவுறக் கூறுவது.

பூவை தமாலக்காடு நீலவெற்பு கடல் கார் யமுனை கண்மணி - மாலுக் கும், மயில் கிளி, மாண் துகிர் மின் எகினம் பாவை - திருவுக்கும் உவமை.

இது: ஆரங்கவிபோன்ற எண்ணீராசிரியவிருத்தம். (சுரு)

[த ல ம்.]

சுகா. ஊசிமுனைநின்றும்மென தாழ்குகைநுழைந்துமென லுமரி லிருந்துமென வளைபோலே, காசினிசுழன்றுமென வானிடைபறந்து மென காயமிதெழுந்துவிழும்வினைபோமோ, நீசரையுமண்டர்செய சோலைமலையின்கண்முழநீலமலையுண்டுதொழுமியலாதேற், கேசவ முகுந்தமதுகுதனவனந்தகக்கேதனவெனுந்தளரினினைவீரே.

(இ - ள்.) தளர் இல் நினைவீரே - சோர்த்தலில்லாத எண்ணத்தை யுடைய வர்களே! - ஊசிமுனைநின்றும் - (தவஞ்செய்தற்பொருட்டு) ஊசியினது நுனியில் (ஒருகாலே ஊன்றிக்கொண்டு) நின்றாலும், என - என்னபயன் உண்டு? [ஒன் றுமில்லை யென்றபடி]; தாழ் குகை - உள்ளேநீண்டுசெல்லுகிற மலைக்குகை யிலே, நுழைந்தும் - பிரவேசித்து வசித்தாலும், என - என்ன பயன்? ஊம ரில் - ஊமைகள்போல; இருந்தும் - பேசாதபடி மெனவிடத்ததைக் கைக்கொண்டிருந்தாலும், என - என்ன பயன்? வளைபோலே - சங்கரம் போல, காசினி சுழன்றும் - பூமிப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்தாலும், என - என்ன பயன்? வானிடை - ஆகாயமார்க்கத்தில், பறந்தும் - (யோகவலிமையாற்) பறந்து சென்றாலும், என - என்ன பயன்? காயம் இது - இவ்வுடம்பு, எழுந்து விழும் - பிறந்து இறத்தற்குக் காரணமான, வினை - முன்னைய ஊழ்வினை, போமோ - (இத்தவவிரதங்கனாற்) போய்விடுமோ? [போகாதன்றோ?]

(பின் எத்தனும் கருமந் திருமென்றால்),—நீசனாயும்-மிகவும் கீழ்மக்களாயும், (தன்னை அடைவாராயின்), அண்டர் செய - சிறந்த தேவர்களாகச் செய்வதற்கு, சோலைமலையின்கண் - சோலைமலையிலே, முழு நீலமலை-உயர்ந்த நீலரத்தினமயமான பருவதம் போன்ற கரியதிருமால், உண்டு-எழுந்தருளியிருக்கின்றார்; தொழும் - (அவரைச் சென்று சேர்ந்து) வணங்குங்கள்; இயலாதேல்-(அந்நன்ம அங்குச் சென்றடைவது உங்கட்குக்)கூடாதாயின்,—‘கேசவ - கேசவனே! முருந்த - முருந்தனே! மதுராதன - மதுராதனே! அனந்த-அனந்தனே! கக கேதன - கருடக்கொடியுடையவனே! எனும் - என்று (அயன் திருநாமங்களை யாயினும்) சொல்லுங்கள்; (அல்லது மணத்தால்நினை யுங்கள்) [இம்மாத் திரமே உமதுபேற்றிற்குப் போது மென்றபடி;] (எ - று.)

தவத்தை விலக்கிப் பகவத்தியானத்தை வற்புறுத்துதல், தவமென்னும் உறுப்பின் இலக்கணமாம்.

காசினி - சாய்மயீ என்னும் வடமொழியின் திரிபு; (பரசுராமனும்) கர்மயப்முனிவர்க்குத் தானஞ்செய்யப்பட்டதென்பது பொருள். சந்தவின்பம் நோக்கி, ‘செயச் சோலைமலை’ என வலி மிகவில்லை. கேசுவன் என்பதற்கு-பிரமணையும் உருத்திரனையும் தன் அங்கத்திற் கொண்டவனென்றும், அழகிய மயிர்களை யுடையவ னென்றும், கேசியென்னும் அசுரனைக் கொன்றவ னென்றும்; மதுஸூதரன் என்பதற்கு - மது என்னும் அசுரனை அழித்தவ னென்றும்; அனந்தன் என்பதற்கு-திருக்கலியாணகுணங்களுக்கு ஒரு எல்லையில்லாதவனென்றும், அழிவில்லாதவ னென்றும் பொருள். ‘எனும் தளரி னினைவீரே’ என்னுமிடத்தில் - என்றுசொல்லித் துதியுங்கள், (அதுவுங் கூடாதபடி) தளர்ச்சிசேர்ந்தால் நினைத்துத் தியானியுங்கள் என்றும் பொருள் கூறலாம்.

இது - பெரும்பாலும் ஈற்றுச்சீர் ஒன்று புளிமாங்காய்ச்சீரும், மற்றை ஆறும் கூவின்சீர்களு மாகிய எழுக்கிராசிரியச்சீர்தவநீந்தம். (சக)

சுஎ. நினையாதவர்தமையாளலங்காரனை நேர்ந்துநந்தன்
நனையாதவரநண்பவென்றிடபாசலச்சாரலிற் போய்
முனையாதவர்தகைதீர்சிலம்பாற்றின்முடையுடலை
நனையாதவரசன்மமுஞ்சன்மமோவிந்தநானிலத்தே.

(இ - ள்.) இடபாசலம்சாரலில்-ருஷபகிரியின் பக்கத்திலே, போய்—, நினை யாதவர்தமை ஆள் அலங்காரனை - (தன்னை) நினைந்த இடையர்களை அடிமையாகக்கொண்டருளிய அழகப்பிரானே, நேர்ந்து - சமீபித்து, ‘நந்தன் தனையா - நந்தகோப குமாரனே! தவர் நண்ப - முனிவர்கட்கு நண்பனே!’ என்ற - என்றசொல்லி, முனையாது - (பிறப்பறுத்தற்கு) முயற்சிசெய்யாமலும்,—அவர் - அவ்வெம்பெருமானுடைய, தகை தீர் - பிறவித் தமொற்றத்தைத் தீர்க்கும்படியான, சிலம்பாற்றில் - தூபுரகங்கையிலே, முடை உடலை - முடைநாற்றமுடைய தமதுஉடம்பை, நனையாதவர் - நனைத்து நீராடாமலும் இருப்பவர்களுடைய, சன்மமும் - பிறப்பும், இந்த நானிலத்தே - இந்தநிலவுலகத்திலே, சன்மமோ - ஒரு பிறப்பாமோ? [ஆகாது].

பலபிறவிகளுள்ளுஞ் சிறந்ததாய்ப் பெறுதற்கரிய மாணுடனன்மத்தைப் பெற்றவர் அப்பிறப்பில் தம்பிறவித்தன்பத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளும்படி எம்பெருமானைச் சரணமடைந்து உபாஸனைசெய்யாராயின், அவர் பிறந்தபயினைப் பெருமையால் பிறவாதவராகவே எண்ணப்படுவ ரென்பதாம்.

யாதவர் என்னுஞ் சொல்லுக்கு - யதுவென்னுஞ் சந்திரவயிச்சத்தரசனது ருலத்தில் தோன்றியவ ரென்பது பொருள்; யதுருலத்தில் திருவவதரித்த கண்ணன் இடையர்வீட்டில் வளர்ந்த சம்பந்தத்தால், இடையர்கள் யாதவரென்பபெவர். நினையாதவர்தமையாளலங்காரனைந்தது - ஒருநாள்

யமுனையில் தீர்த்தமாடுகிற சமயத்தில் ஓர் அசுரனால் வருணலோகத்திற் கொண்டுபோய் ஒளிக்கப்பட்ட நந்தகோபரை ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அங்கெழுந்தருளி மீட்டுவந்தபொழுது, தன்னைப் பூசித்த உத்தமநதியை அடையவிரும்பிய சகலகோபாலர்களுக்கும் ஞானக்கண்ணைக் கொடுத்துத் தமது நிவ்வியதேஜோமயமானஸ்வரூபத்தையும் பரமபதம் முதலிய சகலஉத்தமலோகங்களையுங்காணும்படியருளினரென்கிற ஸ்ரீபாகவதகதையைஉட்கொண்ட தென்னலாம். நானிலம்-நான்காகிய நிலத்தையுடையது: பண்புத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை; நான்குநிலங்களாவன - குறிஞ்சி முல்லை பாலை மருதம் நெய்தல் என்பவைகளில் பாலை நீங்க நன்மக்கள்குடியிருத்தற்குரிய மற்றைநான்குமாம்: பாலைக்கு நிலமில்லை யாதலால், நீக்கப்பட்டது; “நடுவண்ணத்தினை நடுவண தொழியப், படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே” என்றார் தொல்காப்பியரார்: “நானிலம்வாய்க்கொண்டு நன்னீர்தமென்றுகோதுகொண்ட, வேனிலஞ் செல்வன் சுவைத்துமிழ் பாலை” என்பதாவும் இக்கருத்தேபற்றியது.

இது, நிரையசை முதலதாகிய கட்டளைக்கல்நீதுவன. (சஎ)

சமு. நிலங்குலவுநாபர்பணிலங்குலவுமுத்த நிரைக்குமருவிக்குலவரைக்குமருவியகா, நிலங்கையில்வெவ்வாளிகொடிவங்கையிலிருக்குமிராவணவிராவணனிராவணமறுத்தோ, ரலங்கலையளித்தனரலங்கலைகடற்கு மந்தமதனுக்கு மனைசந்தமதனுக்கும், கலங்கலெனெனக்கணிகலங்கலவைதம்மின் கையிலமனைதாருமுலைசையிலமனையாரே.

(இ - ள்.) முலை சையிலம் அனையாரே - தனங்கள் மலைகளையொத்ததொழிமார்களே!—நிலம் குலவும் நாபர் - எல்லாவுலகங்களும் உண்டாகப் பெற்ற திருநாடீசமலத்தையுடையவரும், பணிலம் - சங்குகள், குலவும் முத்தம் - விளங்குகிற முத்துக்களை, நிரைக்கும் - கொழித்துக் குவித்தற்கிடமான, அருவி - நீரருவிகளையுடைய, குலவரைக்கு - சிறந்தசோலைமலையில், மருவிய - எழுந்தருளிய, கார் - ஊளமேகம்போன்றவரும், இலங்கு ஐயில் வெம் வாளி கொடு - விளங்குகின்ற கூர்மையான கொடிய அம்பினால், இலங்கையில் இருக்கும் - வங்காப்பட்டணத்தில் (பலநாளாக) வாசஞ்செய்துகொண்டிருக்கிற, இரா வணம் இராவணன் - இருள்போன்ற கருநிறத்தையுடைய ராவணன், இரா வணம் - உயிரோடு வாழ்ந்திராதபடி, அறுத்தோர் - (அவனது பத்துத்தலைகளையும்) அறுத்தவருமாகிய அழகர், அலங்கலை-பூமாலையை, அளித்தனர் - (எனக்குத்) தந்தருளிவிட்டார்; (இனியான்), அலை அலங்கு கடற்கும்-அலைகள் அசையப்பெற்ற கடலின் ஒலிக்கும், அந்தமதனுக்கும் - அந்த மன்மதனுக்கும், அனை சந்தம்அதனுக்கும் - தாயினது (கொடிய) குணத்துக்கும், கலங்கலென் - மனங்கலங்கமாட்டேன்; எனக்கு—, அணிகலம் - அணிதற்குரிய ஆபரணங்களையும், கலவை-(பலவகைவாசனைப் பண்டங்கள்) கலந்த சந்தனத்தையும், தம்மின் - கொண்டுவந்து கொடுங்கள்; கையில் - கையிலே, அமனை - அம்மானையை, தாரும் - (வினையாடுதற்குக் கொண்டுவந்து) கொடுங்கள்; (எ - று.)—அயில் - ஐயில் எனப் போலி.

இது - தார்பெற்ற தலைவி பாங்கிமார்க்கு மகிழ்ந்து கூறியது.

வணம்-வரணம், மன்மதனது கொடுத்தன்மை உலகமுழுவுதும்பிரசித்தமாயிருப்பதனால், அந்தமதன் என்றான். இனி, அந்தம் மதன் எனப்பிரித்து-இறுதியைச் செய்யும்படியான மன்மத நென்றும், அழகிய மன்மதனென்றுமாழ். தருமின் என்னும் முன்னிலையேவற்பன்மைமுற்று, தம்மின் என விகாரப்பட்டது. அமனை - விகாரம்.

இது, பதினெட்டாம் கவிபோன்ற எண்கீராசிரியவிருத்தம். (சஅ)

சுக. ஆராமவெற்பிலழகர்சுருதிக்குமெட்டா
வேரார்பதந்தீண்டவெத்தவங்கள்செய்தனவோ
சூரானவன்சிலையுந்துந்துபியென்புஞ்சகடுங்
காராயகட்டையும்வெங்காளியப்பேர்நாகமுமே.

(இ - ன்.) சூர் ஆன வல் சிலையும் - தெய்வப்பெண்ணகிய வலிய கல்
லும் [அகலிகையும்]; தந்துபி என்பும் - தந்துபியென்னும் அசுரனது
எலும்பும், சகடம் - வண்டிவடிவமாய்வந்த அசுரனும், கார் ஆய கட்டையும் -
கரிய கட்டையும், வெம் காளியன் பேர் நாகமும் - கொடிய காளியனெ
ன்கிற பெயரையுடைய மகாசர்ப்பமும், —ஆராமம் வெற்பில் - சோலேமலை
யில் எழுந்தருளிய, அழகர் - அழகரது, சுருதிக்கும் எட்டா - வேதங்களுக்
கும் எட்டாத, ஏர் ஆர் பதம் - அழகுபொருந்திய திருவடிகள், தீண்ட- (தம்
மேற்) பரிசிக்கப்பெறுவதற்கு, எ தவங்கள் செய்தனவோ - என்னென்ன
பெருந்தவங்களைச் செய்திருந்தனவோ? (எ - மு.)

யானும்முற்பிறப்பில்நல்லதவஞ்செய்திருந்தால் அவர்திருவடி தீண்டப்
பெற்று, நற்பேறு பெறுவேனே யென்றுஇரங்கியபடி-ஆராமம்-பூஞ்சோலை.

சீலையை மீதித்த வரலாறு:— கௌதமமுனிவனது மனைவியாகிய
அகலிகையினிடத்திற் பலநாளாய்க் காதல்கொண்டிருந்த தேவேந்திரன்
ஒருநாள் நடுராத்திரியில் அம்முனிவனுச்சிரமத்துக்கு அருகே வந்து பொ
ழுதுவிடியுங்காலத்துக்கோழிகூவுவது போலக் கூவ, அதுகேட்ட கௌத
மன் சந்தியாகாலம் சமீபித்தவிட்ட தென்று சுருதி யெழுந்து காலைக்
கடன்கழித்தற்பொருட்டு நீர்நிலைநோக்கிப் புறப்பட்டிச் செல்ல, அப்பொ
ழுது இந்திரன் இதுவேசமயமென்று அம்முனிவனுருக்கொண்டு ஆசசிரம
த்துட்டென்று அவளோடுசேர்கையில், அவளும் 'தன்கணவன்ல்லன், இந்
திரன்' என்றுஉணர்ந்தும் விலக்காமல் உடன்பட்டிருக்க, அதனை ஞானக்
கண்ணினால் அறிந்து உடனே மீண்டுவந்த அம்முனிவன் அவளைக் கருங்கல்
வடிவமாய்படி சபித்து; உடனே அவள் அஞ்சிடுங்கிப் பலவாறுவேண்டிய
தற்கு இரங்கி, 'ஸ்ரீராமனதுதிருவடிப்பொடி படுங்காலத்து இக்கல்வடிவம்
நீங்கி நிகவடிவம் பெறுக' என்று அதுக்கிரகிக்க, அவ்வாறே கல்லுருவமாய்க்
கிடந்த அகலிகை ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர் விசுவாமித்திரனோடு மிதிலைக்குச்செல்
லும்போது இராமமூர்த்தியின் திருவடித்துகள் பட்டமாத்திரத்தீரில் கல்வடி
வம்நீங்கி இயற்கைநல்வடிவம் அடைந்தன னென்பதாம்.

துந்துபியென்பை எற்றிய வரலாறு:—முன்னொருகாலத்தில் ஒருது
வடிவங்கொண்ட தந்துபியென்னும் அசுரன் வாலியை எதிர்க்க, அவன் உக்
கிரமாகப் போர்செய்து தந்துபியைக் குத்திக் குமைத்துக் கொன்று அவ
னுடம்பை ஆகாயத்தில் உயரவிட்டெறிந்தான். அத்திரன், மதங்காச்சிரமத்
தின் அருகே வீழ்ந்துகிடந்தது. அநுமான்மூலமாக இராமலக்ஷ்மணர் சுக்கி
ரீவனிடம் சிறேகங்கொண்டபிறகு 'வாலியைக்கொன்று உன்மனைவியையும்
அரசையும் நான் தருகிறேன்' என்று இராமபிரான் சுக்கிரீவனுக்கு வாக்கு
தத்தஞ்செய்து அங்கிருந்த நடந்தபோகையில் தந்துபியின் உலர்ந்துள்ள
உந்தருவையின் வரலாற்றைச் சுக்கிரீவன்மூலமாகத் தெரிந்துகொண்டு, இரா
மபிரான், சுக்கிரீவன்மனத்தில் ஐயம்நீங்குதற்பொருட்டு, இலக்குமணனைநோ
க்கி 'உன்காலால் இவ்வென்புக்குவையை யெற்றிவிடுக' என்று சொல்லி
யருள, உடனே இளையபெருமான் தனதுஇடப்பாதத்தின் கட்டைவிரலால்
தள்ளுதலும் அது வெகுதூரஞ்சென்று வீழ்ந்தது என்பதாம்.

காராய கட்டை யென்றது - அசுவத்தாமனாற் பிரயோகிக்கப்பட்ட
அபாண்டவாஸ்திரத்தினால் தகிக்கப்பட்டுப்போன அபிமந்யுமனைவியாகிய

இது, மாச்சீர்களுங் காய்ச்சீர்களுமாய் விசுவிலுந்த ஷாசககீகலிப்பா.

௫௦. காளமேகமும்வெளிற்றமின்னிய கண்ணனார்வனகிரியினிற்
 காமதங்கமதங்கமாமெழின்மாமதங்கமடந்தைகேள், தானரின்முலை
 யிடைகுறுந்துடிதவளசங்கதிர்களமுகந் தக்கசந்திரவலயநூபுரசர
 ணமென்பதும்த்தளம், நீளும்யாழினமுன்கைகார்குழுவெயனம்வே
 டனதம்புரு நிறுத்தினன்றொருசற்றுடுக்கைநெகிழ்க்கவேண்டுநிங்
 ற்தையே, நாளுநச்சினநாடகத்தினிநட்டுவாவெனினதிசயம் நாட்ட
 வாளினைசமுதூமுன்பலகட்டவாள்சமுல்கின்றவே.

இரண்டைக்களிலும் வாளையெடுத்த சூழ்நிற்கொண்டு தானுஞ் சூழ்நறுகிவாளொரு இளமங்கையினிடத்துத் தனக்கு உண்டான வேட்கையை ஒருகாமுகன் வெளிப்படுத்திக் கூறுவதாகச் செய்யுள்செய்வது, மத்தியாரோனனும் உறுப்பிற்கு இலக்கணமாம். மத்தங்கமடந்தை - ஆடல் பாடல் வல்ல பதினாறுவயதப்பெண்.

நயனமென்னும் வடமொழி மோனைநோக்கி நெயனமென கின்றது. நடவொ என்பதில், நடனமாட்டுகின்ற நடவொனை அழைத்ததாகவும் பொருள் தோன்றும்.

இது, நாற்பத்தாண்காங் கவிபோன்ற பதினாஞ்சுராகிரியவிறுத்தம்.

ருக. சமுல்காற்றை மாய்த்துஞ் சுடர்நெருப்பை யுண்டு
நிழல்பார்த் திடபகிரி நின்றோன்—குழலூதி
கற்றாக் குவித்த கடவுளவ னேயனைத்தும்
பெற்றாக் குவித்த பிரான்.

(இ - ள்.) சமுல் காற்றை - சுற்றிச்சுற்றியடிக்கிற கடுங்காற்றை, மாய்த்தும் - அழித்தும், சுடர் நெருப்பை - எரிகிற அக்கிரியை, உண்டும் - புசித்தும், நிழல் பார்த்த - குளிர்த்தரிமலுள்ள இடந் தேடி, இடபகிரி - நிஷபகிரியில், நின்றோன் - வந்துவழந்தருளி நின்றவனும், குழல் ஊதி - வேய்ங் குழலை ஊதி, கன்று ஆ - கண்மையுடைய பசுக்களை, குவித்த - (தன்னைச்சுற்றிலும் வந்து) திரளச்செய்த, கடவுள் - கடவுளும் ஆகிய, அவனை - அக்கண்ணனை, —அனைத்தும் - எல்லாவுலகங்களையும், பெற்று - படைத்து, ஆக்குவித்த - காத்தருளின, பிரான் - பெருமையையுடையவனாவன்; (எ - று.)

சமுல்காற்றை மாய்த்த கதை:—கம்சனாலேவப்பட்ட காலியனென்னும் அசுரன் பெருங்கடுஞ் சமுல்காற்றின் வடிவம் கொண்டு வந்து மிகவும் வேகமாய் யுகாந்தகாலத்துக் காற்றுப்போல வீசியடித்துப் புழுதிகளை மேலே பொழிந்து குழந்தைப்பருவமுடைய கண்ணனை ஆகாயமார்க்கத்தில் எடுத்துச்செல்ல, கண்ணபிரான் தனது திருமேனியில் மிக்கபாரத்தை யுண்டாக்கி அவ்வசுரனைக் கீழே சள்ளிக் கழுத்தைவளைத்து நெரித்துக் கொன்றன ரென்பதாம்.

சுடர்நெருப்பை யுண்ட கதை:—பிருந்தாவனத்தில் முஞ்சாரணியத்திற் பிரவேசித்தபோது தெய்விகமாகத் தோன்றித் தங்களைச்சூழ்ந்த பெருங்காட்டுத்தீயில் அகப்பட்டுக்கொண்டு கோபாலர்களும் கோக்களும் முறையிட்டுப் பலவாறு துதிக்கக் கேட்டு, ஸ்ரீகிருஷ்ணன் 'நீங்கள் யாவரும் பயப்படாமல் உங்கள் நேத்திரங்களை மூடிக்கொள்ளுங்கள்' என்று நியமித்தருளித் தமது விராட்ஸ்வரூபத்தை வகித்து அவ்வக்கிரியைச் சுவாலையோடும் பாணஞ்செய்து ஆயர்களையும் ஆரிரையையும் காத்தன ரென்பதாம்.

சோலைமலையாதலால், அவ்விளைப்புத்தீர் 'நிழல்பார்த்து நின்றான்' எனக் கவி குறித்தார்.

இது, மலரென்னும் வாய்பாட்டால் முடிந்த இந்நவகற்பநேரிசைவேண்டாம்.

ருட. வித்தகர் கருத்துட் பத்தி பாய
நீலம் பழுத்த கோல மேனி
கார்க்கடல் முகந்த சூற்புய லென்று
கதிரிளங் கொங்கைச் சதிரிள மங்கைய

ரு. ரியலுறு கலாப மயினட மாடக்
காயா மலர்விரி காயா வனமென
வரையர வல்லி வரையர மகளிர்
குழலிசை வண்டு குழலிசை பாட
வங்கையிற் ருங்குஞ் சங்கமுந் திகிரியும்

௧௦. புதையிருள் சிக்கு மதிகதி ரென்னக்
கவண்கலா லிசைசெய் சிவந்தவாய் மழலைக்

கொடிச்சியர் கண்போ லடிக்கடி சுணைதொறும்
பதுமச் செங்கா டிதழ்குவிந் தலர
விருவகைக் கார்தழும் பெருமுனி வர்க்குப்

௧௫. புனலும் புகையாக் கனலுங் கொடுப்ப
வனந்திரி மேதி யினஞ்சொரி தீம்பால்
கங்கையிற் பரக்கப் பொங்குதேன் வெள்ளஞ்
சாம்புன தம்போன் மேம்படு சாரற்
சோலை மாமலை மேலினி தமர்ந்தோ

௨௦. யதிரந்துவெண் பரிக ளெதிரந்தவெண் றஞ்சிப்
பசும்பரி யேழும் விசம்பிடை மறுக
விரிதிரை கொழிக்கும் பரிபுர நதியோய்
மழுப்படைக் கடவுள் விழிக்குடையாத
சித்தசர் கோடி யொத்தகட் டழக

௨௫. சடைகொடு வேட்ட விடையுடை யவற்காப்
புரஞ்செற் றருளிய பரஞ்சுடர் மூர்த்தி
குருகூர் விளங்க வருசட கோபர்
வழுத்தவிர் நான்மறை விழுப்பொருள் பழுத்த
வாக்கெனு மமுதந் தேக்கிய வொருநீ

௩௦. புவிமேற் சிற்சிலர் கவியுங் கொண்டனை
யாங்கவை தமக்குப் பாங்கெனும் வளைகாய்ப்
புளியென மகிழ்ந்தனை போலு
மெளியேன் புன்கவி யேற்பதெத் திறமே.

(இ - ள்.) வித்தகர் - ஞானிகளுடைய, கருத்தன் - மனத்திலே, பத்தி
பாய - பத்தி மிகப்பெருகும்படி, நீலம் பழுத்த - நீலநிறம் மிகமுதிர்ந்த,
கோலம் மேனி - அழகிய திருமேனியை, கார் கடல் முகந்த - கரிய கடல்
நீரை (நிரம்ப)மொண்டுஉட்கொண்ட, சூல் புயல் என்று-கருமுதிர்ந்த காள
மேகமென்றுஎண்ணி,கதிர் இளங் கொங்கை-ஒளிபொருந்தயினைய தன்
களையுடைய, சதிர் இள மங்கையர் - அழகிய இளம்பருவமுடைய மகளி
ரது, இயல் உறு - சாயல்பொருந்திய, கலாபம் மயில் - தோகையையுடைய
மயில்கள்,நடம் ஆட-(மகிழ்ந்து) நர்த்தனஞ்செய்யவும்,—காயா மலர் விரி-
காயாத [அன்றுமலர்ந்த] மலர்கள் பரவிய, காயா வனம் என - காயாமரக்
காடென்று எண்ணி,அர உல்லி அரை-பாம்பையுங் கொடியையும் போன்ற
இடையையுடைய, வரை அரமகளிர் - மலையில்வாழ்கின்ற தெய்வப்பெண்க
ளது, குழல் - கூந்தலில், இசை - பொருந்திமொய்க்கின்ற, வண்டு - வண்டி
கள், குழல் இசை பாட - வேய்க்குழலின் இசைபோன்ற இசைப்பாட்டைப்
பாடவும்,—அம் கையில் தாங்கும் - அழகிய திருக்கைகளில் தரித்த, சங்க
மும் திகிரியும் - சங்கத்தையுஞ் சக்கரத்தையும், புதை இருள் சீக்கும் - ரெ
ருங்கிய இருளைப் போக்குகின்ற, மதி கதிர் என்ன - சந்திரனுஞ் சூரியனும்
என்று எண்ணி, கவண் கலால் - கயிற்றில்வைத்துவீசி விட்டெறிகிற கற்க
ளால், இசை செய்-ஆரவாரத்தைச் செய்கின்ற, சிவந்த வாய்-சிவந்த வாயை
யும், மழலை - மழலைப்பேச்சையுமுடைய, கொடிச்சியர் - குறிஞ்சிநிலத்துப்
பெண்களது, கண்போல் - கண்போல, அடிக்கடி—, சுணைதொறும் - சுணை
களிலெல்லாம், செம் பதுமம் காடு - செந்தாமரைக்காடு, இதழ் குவிந்து

அலர - இதழ்கள் கூம்பியும் மலர்ந்தும் இருக்கவும்,— இருவகை காந்தமும் - (சந்திரகாந்தம் சூரியகாந்தம் என்கிற) இரண்டுவகைக் காந்தக்கற்களும், பெரு முனிவர்க்கு - பெரிய இருபடிக்கு, புனலும் - தண்ணீரையும், புகையா கனலும் - புகையாத நெருப்பையும், கொடுப்ப - (முறையே) கொடுக்கவும்,—வனம் திரி மேதி இனம்-சாட்டில் திரிகின்ற எருமைகளின் கூட்டம், சொரி - (தானாகவே) சொரிகின்ற, தீம் பால்-இனிய பாலானது, கற்கையின் பரக்க - கங்காநதிபோல வெண்மையாகப் பரவாநிற்க, பொங்கு தேன் வெள்ளம்-பொங்குகிற தேன்பெருக்கு, சாம்புனதம்போல் - (உருக்கி வார்த்த) செம்பொன் ஒழுக்குப்போல,மேம்படு - சிறந்து காணப்படுகின்ற, சாரல்-பக்கங்களை யுடைய, சோலைமாமலைமேல் - திருமாலிருஞ்சோலைமேலேயின்மேல்,இனிது அமர்ந்தோய்-இனிமையாக எழுந்தருளியவனே!—‘வெள்பரிகள் - வெள்ளைக்குதிரைகள் பல, அதிர்ந்து-ஆரவாரித்துக்கொண்டு, எதிர்ந்த - எதிரிட்டன’, என்று-என்றுஎண்ணி, அஞ்சி-பயந்து, பசும் பரி ஏழும்-(சூரியனது) பச்சைக்குதிரைகள் ஏழும், விசும்பிடை - ஆகாயத்திலே, மறுக-கலங்கும்படி, விரி திரை கொழிக்கும்-பரவிய(வெள்ளிய)அலைகளையெறிகிற, புரிபுரநதியோய்-சிலம்பாற்றையுடையவனே!—மழுபடை கடவுள் விழிக்கு-மழுவாயுத்தையுடைய உருத்திரமூர்த்தியினது நெற்றிக்கண்ணுக்கு, உடையாத - தோற்று அங்கமழியாத, சித்தசர் கோடி - ஒருகோடி மன்மதர்களை, ஒத்த - ஒத்திருக்கின்ற, கட்டழக-நிலைகுலையாத அழகுடையவனே!—சடைகொடு - (தவவேஷத்திற்கு உறுப்பாகச்) சடையைத் தரித்துக்கொண்டு, வேட்ட - விரும்பிப்பிரார்த்தித்த, விடை உடையவற்கு ஆ - விருஷபவாகனமுடைய சிவனுக்காக, புரம் - திரிபுரத்தை, செற்றருளிய - அழித்தருளின, பரஞ்சடர் மூர்த்தி-மேம்பட்ட ஒளியையுடைய திருவடிவமுடையவனே!—குருகூர் - திருக்குருகூர், விளங்க - விளக்கமடையும்படி,வரு - (அவ்வூரில்) திருவவதரித்த, சடகோபர் - நம்மாழ்வாரது, வழு தவிர - குற்றமில்லாத, நால் மறை விழு பொருள் பழுத்த - நான்குவேதங்களின் சிறந்தபொருள் நிக்அமைந்த, வாக்கு எனும் - திருவாக்காகிய, அமுதம் - அமிருதத்தை, தேக்கிய - தெவிட்டும்படி பானஞ்செய்த, ஒரு நீ - ஒப்பற்ற நீ, புலமேல் - பூமியில், சிற்சிலர் - வேறுசில பெரியோர்களது, கவியும் - பாடல்களையும், கொண்டனை - ஏற்றுக்கொண்டாய்; ஆங்கு அவைதமக்கு - (அப்பெரியோரது) பாசாங்களாகிய அமுதந் தெவிட்டாமைக்கு, பாங்கு எனும் - உரியது என்கிற, வளைகாய் புளி என - புளிக்காய்க் காடியாக, எளியேன் - எளியவனாகிய எனது, புல் கவி - அற்பமான பாடல்களை, மகிழ்ந்தனை போலும்-திருவுள்ளமுவந்து ஏற்றுக்கொண்டாய்போலும்; (அவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்ளாவிடின்), ஏற்பது - (வேறுவகையாக) ஏற்றுக்கொள்வது, எத் திறமே - எவ்வாறோ? (எ - று.)

மயில் ஆட, வண்டு பாட, பதுமக்காடு குவிந்து அலர,காந்தம் புனலுங்கனலுங் கொடுப்ப, மலைமேல் அமர்ந்தோய்! என்க. எம்பெருமானது நீலமேனியைக் காளமேகமென்று மயங்கி மயில்கள் ஆடியதாகவும், திருக்கை முதலிய அவயவங்கள் விளங்குகின்ற திருவுருவத்தை மலர்களிலிருந்த காயாங்காடென்றுமயங்கி வண்டு பாடியதாகவும், சங்கத்தைச் சந்திரனென்று மயங்கித் தாமரை குவித்ததாகவும் சந்திரகாந்தம் நீர்கொடுத்ததாகவும், சக்கரத்தைச் சூரியனென்றுமயங்கித் தாமரை மலர்ந்ததாகவும் சூரியகாந்தம் அனல்கொடுத்ததாகவும், சிலம்பாற்றில் வெண்மையாக எழுந்த அலைகளை வெள்ளைக்குதிரைகள் எழுந்தன வென்று மயங்கிச் சூரியனது குதிரைகள் அஞ்சியதாகவுங் கூறியதனால், மயக்கவணி. அர - குறியதன்கீழ் ஆ, குறுகிற்று. இசைசெய் கொடிச்சிய ரென இயையும். கண்கள் அடிக்கடி

இமைத்து விழிப்பதுபோலத் தாமரை இதழ்குவந்து அலர வென்க. சந்திர கார்த்தம் - சந்திரன்முன்னே ரீர்காலுடதாதலாலும், சூரியகார்த்தம் - சூரியன் முன்னே தீயை உமிழ்வதாதலாலும் இவ்வனங் கூறியது. ஜாம்பூநதம் - தத்திதாந்தநாமம்: ஜம்பூநதியில் உண்டானதென்று பொருள்; மேருமலை யின்சாரலிலுள்ளதொரு நாவல்மரத்தினின்று கீழ்விழுகிற பெரும்பழங்க ளின் சாற்றினால் ஒடுகிற ஜம்பூஎன்னும் நதியின் இரசத்தில் நனைந்த அவ் வாற்றங்கரையின் மண் உலர்ந்து சிறந்த சுவர்ணமாகிறதனால், 'சாம்பூநதம்' என்று பெயர்: [ஜம்பூ - நாவல்.] "நாவலொடு பெயரிய பொலம்புனை யவி ரிழை" என்றார் திருமுருகாற்றுப்படையிலும். பரிபுரம் - காற்சிலம்பு. சித்த ஜன் - மனத்தில் நினைத்தமாத் திரத்தில் உண்டாகிறவன். மழுப்படைக் கடவுள் விழிக்குடையாத சித்தசர்கோடியொத்த கட்டழகவென்றது - இல் போருளுவநாயன. ஒருத்திரன் திரிபுரசங்காரஞ் செய்ததற்குத் திருமால் கணையாக இருந்து துணையானதனால், 'சடைகொடுவேட்டிவையுடையவர் காப்புரஞ்செற்றருளிய பரஞ்சுடர்மூர்த்தி' என்றார்; "குழல்நிற வண்ணநின் கூறு கொண்ட, தழல்நிற வண்ணன் நண்ணார் நகரம், விழ நளி மலைசிலை வளைவுசெய்தங், கழனிநிற வம்பது வானவனே" என்றார் பெரியாரும். சட கோபர்வாக்கு-திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், திருவந்தாதி, திருவாய்மொழி.

இது - ஈரசைச்சீர்கள் பெற்று, ஈற்றயலடி முச்சீரடியும் மற்றையடிக ளெல்லாம் நாற்சீரடிகளுமாக வந்த நேரிசையாசிரியப்பா. (இஉ)

[த ந ம.]

ருள. ஏற்றபூங்கோதைகேளிடபமால்வரையில்வா ழிநாங்குறப் பாவையான் விளங்குறப்பாவையுஞ், சாற்றுவேன்கண்ணர்முன்வெ ண்ணையாக்குவியவே தானடுக்குறிசொனென்சயிலமாதினைமுதற், போற்றினேனாழியினெல்லையுஞ்சங்கையும் பூரியெட்டக்கரஞ்சீரினி ட்டெடம்பிரான், தோற்றுவார்வாக்குநன்கூழ்பெலங்கஞ்சியச்சுதர்வி டாரம்பரத்துணியையாயினியமே.

(இ - ன்.) ஏற்ற பூ கோதை - பொருந்திய மலர்களைச் சூடிய கூந்தலை யுடையவளே! கேள் - (நான் சொல்வதைக்) கேட்பாயாக: யான்—, இடபம் மால் வரையில் வாழ் - பெரியருஷபகிரியில் வாழ்கிற, இளங் குறப் பாவை - இளைய குறமகளாவேன்; விளங்குற - விளக்கமாக, பாவையும் - (குறி சொல்லுகிற) பாடல்களையும், சாற்றுவேன் - சொல்வேன், கண்ணர் - கிருஷ்ணனுக்கு, முன் - முன்னே, வெண்ணெய் ஆ குவிய - வெண்ணெய்க்குக் காரணமான பசுக்கூட்டந் திரளும்படி, நடு குறி சொனென் - சியாயமான குறியைச் சொன்னேன் [வெண்ணெயா குவிய - வெண்ணெயாகத் திரள, அடுக்கு உறி சொனென்-(ஒன் தன்மேலொன்றாகக் கலசங்களை) அடுக்கிவை த்துள்ள உறியை இடமாகச்சொன்னேன்]; சயிலம் மாதனை-இமயமலையின் மகளாகிய பார்வதியை, முதல் போற்றினேன் - (இவ்வாறுபிறப்பென்று) முன்னமே அறிந்து குறிசொன்னேன் [சயிலம் - மலையிட்டதுஉண்டாகிற, தினை - தினையரிசியினது, மா முதல்-(இடித்த)மா முதலியவற்றை, போற்றி னேன் - விரும்பினேன்]; எம்பிரான் - தலைவர், ஆழியின் எல்லையும்-சக்கரத் தினது ஒளியையும், சங்கையும் - சங்கதையும், பூரி எட்டி அ கரம் - பெரு மைபொருந்திய அப்படிப்பட்ட [சிறந்த] திருக்கைகளிலே, சீரின் - அழகி தாக, இட்டு - தரித்துக்கொண்டு, தோற்றுவார் - (நாளைக்கே)வந்துசேருவர்; நல் கூழ் - நல்ல கூழையும், பெலம் கஞ்சி - பெல்லக்கஞ்சியையும், வாக்கு- (எனக்கு) வாரு; அச்சுதர் இனி விடார் - அச்சுதரென்னுந்திருநாமமுடைய

முகர்முகோபாத்தியாய

1௮௩௧ உ. உ. உ. சாமிநாதையர்

நந்தாயகர் (உன்னை) இனி விட்டுப்பிரிந்திரார்; அமே - அம்மையே! அம்பரம் தணி வையாய் - ஒருவஸ்திரத்தின் துண்டு கொடுப்பாயாக; (எ - று.)

இது, தலைவி தலைமகனைப்பிரிந்துவருந்தி மயங்கித்திறக்கிலையில், குறிகண் - றிந்து கூறவல்ல குறத்தி அவளிடம்வந்து குறிதேர்ந்து நல்வருகூறியது.

இனி, நான்காமடியில், வாக்கு நன்கு - சகுனவார்த்தை நன்றியருக் கிறது; ஊழ் பெலம் - நல்லுழ்வினை வலிமையுடையது; கஞ்சி அச்சகர்-கச் சிப்பதியில்வாழ்கிற அச்சுதர், விடார் என்றும் பொருள்படும். அமே - அம் மையென்பதன் விளியாகிய அம்மே என்பதன் விகாரம்.

இது, பெரும்பாலும் எல்லாச்சீரும் விளச்சீராகிய எண்ணீராசிரியவிருத்தம்.

[க க க கீ.]

ருச. இனியஞ்ச நெஞ்சே யினியவிசை யேழுங்

கனியாறு காலுமிரு காலு—முனிவர்

தொழுதா ளழகர் சுரும்பி

லெழுபூ வாய்ந்த திவளணங் கலளே.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே! இனி - இனிமேல், அஞ்சல் - (ஐயப்ப ட்டு) அஞ்சாதே; இனிய-கேட்பதற்கு இனிமையான, இசை ஏழும்-ஏழிசை களையும், கனி - உருக்கமாகப்பாடுகின்ற, ஆறுகாலும்-ஆறுகால்களையுடைய எல்லாவண்டும், ஏழு பூ-(குட்டப்பட்டி இவளிடத்திற்)பொருந்திய மலர்களை, ஆய்ந்தது-ஆராய்ந்தமொய்த்தது; (ஆதலால்), இரு காலும் - (காலே மாலை என்னும்) இரண்டுகாலங்களிலும், முனிவர் - முனிவர்கள், தொழு - வணங்கு கின்ற, தாள் - திருஷ்டிகளையுடைய, அழகர் - அழகரது, சுரும்பில் - சோலை மலையிடத்திலுள்ள, இவள் - இம்மகள். அணங்கு அவள் - தெய்வமகளல்லள், (மானுடமகளே); (எ - று.)—எ - கேற்றம்.

இத்தனை-தலைமகளைக்கண்டு ‘தெய்வமகளோ, மானுடமாகோ’ என்று ஐயுற்றுநின்ற தலைமகன். மாலையில் வண்டுமொய்த்தலாகிய குறியைக்கண்டு ‘தெய்வமல்லள், மக்களுள்ளாள்’ என்று தெளிந்தது; எனவே, தெய்வமல்ல னாதற்குக் காரணம் இக்குறி ஒன்றே, வேற்றுமை யில்லை யென்று கருத்து. இது, நாயகநாயகிகளுள் ஒருவருள்ளக்கருத்தை ஒருவர் அறியாத ஒருதலைக் காமமாதலால், கைக்கினையாயிற்று. தேவர்கள்மாலையில் வண்டுமொய்த்தல் இல்லை யாதலால், இங்ஙனங்கூறியது: இது, “வண்டே யிழையே வள்ளி பூவே” என்னுஞ் சூத்திரவிதி; “கடியேறு கொண்டையர் கோடிச் சரவெற் பிற் கண்டதொரு, கொடியே யிதனடிக்கொண்டது பூமுகக கொண்டது வேர். முடிமே றியவண் டிருநோக்கி யையறன் முன்னுமிந்தப், படியே யித னிலை யென்று நெஞ்சே யிவைபன்னிடமே” என்பது காண்க.

இது - முதலிரண்டடிகளும் வெண்பாஅடிகளாய், மற்றைய இரண்டும் ஆசிரிய அடிகளாய், அவற்றுள்ளும் சுற்றயலடி முச்சீரதாய் வந்து, தணித லைச்சொன்ன ஒருதலைக்காம முணர்த்தியதனால், கைக்கினைமருட்பா. (ருச)

[சீ த் து.]

ருரு. அலகைமா முலையுண்டகொண்டல்புள்ளலகையன்றுபருந் தமா லழகர்தாடரிசித்தசித்தரனுக்கமப்பெறுசித்தரயாஞ், சலனமே நெருகடகருக்கரிதனையழைப்பிழுன்னுகமாதங்கமாக்குவெ மெய் தராவிசுந்தமிகுயர்பணம்வரு, மிலகிரும்புதனைப்பொன்வெள்ளி யொடேற்றுவேமுனாகுறைபடா தெடுத்ததாம்பிரமாழைமச்சரம் மிரதவாதமிதன்றியும், பலமருநதறிவோஞ்சொல்வோமதிபசியவர்க் குபசரியையாபடியளபபைநமக்குமாவடைபழவனம்பிரியமப்பனே.

(இ - ன்.) அப்பனே - தலைவனே!—யாம் - நான்கள், அலகை - பேய்மகனது, மா முலை - பெரிய தனக்களை, உண்ட - பருகின, கொண்டல்-மேகம் போன்றவரும், புள் - கொக்குவடிவமாய் வந்த பகாசரனது, அலகை - வாயை, அன்று - அந்நாளில் [கிருஷ்ணைதாரத்தில்], பருந்த - பிளந்த, மால் - திருமாலும் ஆகிய, அழகர் - அழகரது, தான் - திருவடிகளை, தரிசித்த - தரிசனஞ்செய்து வணங்கின; சித்தர் - வித்தர்களது, அனுக்ரகம் - அருளை, பெறு - பெற்ற, சித்தர் - சித்தர்களாவோம்; சலனம் ஏன் - சந்தேகமென்ன? ஒரு கடகம் நல்கரிதனை அழைப்பி - ஒருகூடை நிறைய நல்ல கரியைக் கொணரச்செய் [சேனையிலுள்ளதொரு யானையை வரவழை]; மூன் ஆக மா நங்கம் ஆக்குவெம் - எதிரிலேயே மாற்றுயர்ந்த தங்கமாகச் செய்வோம் [முன்னே நாகமென்றும் மாதங்கமென்றும் பெயருடையதாகச் செய்வோம்]; மெய் தரா இடி - உண்மையாகத் தராதென்ற லோஹத்தைக் கொடி; சந்தம் மிக்கு உயர் பணம் வரும் - நிறம்பிக்குச் சிறந்த பணமாக மாறிவிடும் [எய்து அரா விடி - பொருந்திய பாம்பை வெளியில்விடி; சந்தம் மிக்கு உயர் பணம் வரும் - வடிவம் மிக்கு உயர்ந்த படம் பொருந்தும்]; இலகு இரும்புதனை பொன் வெள்ளியொடி ஏற்றுவெம் - விளங்குகிற இருமைப் பொன் வெள்ளிகளுடனே சமானமாகச் செய்வோம் [இரும்பு கரும்பொன் என்றும், பொன் செம்பொன் அல்லது பசும்பொன் என்றும், வெள்ளி வெண்பொன் என்றும் வழங்கப்படுதலால் இரும்பைப் பொன் வெள்ளிகளுடனே ஏற்றுவோம்]; உரை குறைபடாது - மாற்றுக் குறைவு படாது [எங்கள் பேச்சுக் குறையை யடையாது]; எடுத்த தாம்பிரம் - (நான்கள்) கையிலெடுத்த செம்பு, மாழை மசகம் - பொந்துண்டாகும் [எடுத்தது ஆம்பிரம் - உயர்ந்த மாமரம், மாழை மசகம் - மாழையென்னும் பெயருடையதாம்]; நம் இரதவாதம் இது அன்றியில் - நமது ரஸவாதம் இவ் வளவுமாத் திரமேயல்லாமல், பல மருந்து அறிவேம் - அநேகம் ஓஷதங்களைத் தெரியோம்; சொல்வோம் - (அவற்றையெல்லாங்) சொல்லுவோம்; அதி பசியவர்க்கு - மிக்க பசியையுடைய எவர்களுக்கு, உபசரி - (உணவுமுதலிய) தந்தருள்வாயாக; ஐயா—! படி அளப்பை - படிக்கொடுப்பாயாக; நமக்கு - எங்களுக்கு, மா அடை - மாவினாலாகிய அடையும், பழ அனம் - பழஞ்சோறும், பிரியம் - விரும்பமாகும்; (எ - று.)

இரசவாதிகள் தமதுதிரமையை ஒருதலைவனுக்கு எடுத்துக்கூறுவதாகச் செய்யுள்செய்தல், சித்து என்னும் உறுப்பின் இலக்கணமாம்; இரசவாதம் - பொன்செய்தல்.

தரிசித்தல் - கண்டதொழுகல். சித்தர் - வித்திபெற்றவர். தாம்பிரம் - தாம்பரம்; ஆம்பிரம் - ஆம்ரம்: வடசொற்கள். இரசவாதமாவது - கீழ்ப்பட்ட லோஹங்களை மேற்பட்ட லோகமாகச் செய்தல். பசியவர்க்கு - தம்மைப் படர்க்கைபோற் கூறிய இடவழுவமைதி; 'பசியெமக்கு' என்றும் பாடங்கொள்ளலாம். ஐயா, அப்பனே இவை - சித்தர்கள் வழங்குஞ் சொல்வீழ்க்காடுகள். படியளப்பை என்பதில் - பூரியளக்குந் தன்மையுடையவனே யென்னும் பொருளுந் தோன்றும்.

புள்அலகைப் பிளந்த கதை:—பகன்னென்னும் அசுரன் கொக்குவடிவங்கொண்டு தண்ணிரானைக் கொல்லுவதாக நெருங்கிவர, அப்பொழுது தண்ணன் அப்பறையின் வாயலுக்குள் இருகையாலும் பிடித்துக் கிழித்து அதனை அழித்தனன் என்பதாம்.

இது, நாற்பத்துநான்காம் சலிபோன்ற பதினாறுசீராசிரியவிரூத்தம். ரூக. அப்போதகத்துறைசெந்திருமார்பத்தழகர்பனைக் கைப்போதகஞ்சொன்னமாயரெக்காலங்கருணைசெய்வார்

மெய்ப்போதகநமக்கெந்நாள்வரும்வினையென்றொழியு
மெப்போதகமும்மமதையும்போம்புகலேழைநெஞ்சே.

(இ - ள்.) ஏழை நெஞ்சே - அறியாமையையுடைய மனமே! போது அகத்து உறை - தாமரைமலரிடத்தில் தங்குகின்ற, செம் திரு - சிவந்த இலக்குமியைத்தாங்கிய, மார்பத்த - திருமார்பையுடையவரும், பனை கை போதகம் சொன்ன-பனை மரம்போலுந் துதிக்கையையுடைய யானையினம் கூப்பிடப்பட்ட, மாயர் - மாயையையுடையவரும்ஆகிய, அ அழகர் - அந்த அழகர், எக்காலம் - எப்பொழுது, கருணை செய்வார் - அருள்செய்வார்? மெய் போதகம் - உண்மையான ஞானம். நமக்கு—, எந்நாள் வரும்-எப்பொழுது உண்டாகும்? வினை-கருமம், என்று ஒழியும்-எப்பொழுது நீங்கும்? அகமும்- (தானல்லாத உடம்பை யானென்கி-) அகங்காரமும், மமதையும் - (தன தல்லாதபொருளை எனதுஎன்கிற) மமகாரமும், எப்போது - எப்பொழுது, போம் - ஒழியும்? புகல் - சொல்லு; (எ - று.)—அவ்வழகர் என இயையும். அகம் - யானென்னும் அகப்பற்று; மமதை-எனக்கென்னும் புறப்பற்று.

இது, நேரசைமுதலதாகிய கட்டளைக்கலித்துறை (ருக)

[ச ம் பீ ர த ம்.]

ருள. ஏழுலோகமுமிக்கமண்டலத்தாடடைத்திடுவோங்குணக்கு வெய்யோ ரெமதிசைபுகச்செய்வோ முத்தரத்தாடுபன்னிருதிங்க ளெண்ணிவிடுவோம், வாழ்குகையுள ண்டரையரம்பையரைநாரதனை வரவழைப்போம் படர்கொடிமருப்பங்கயங்கள் பல்குதிரைகுடை சுனையிலெழமா தேரையடையரினேவோந், தாழ்வறம்புல்லையடுபுலி செய்வோந் திரணத்தையுந் திருத் தூணக்குவோந்தருமெறும்பிதினை மதகரிசெய்வோந் துவரையைச்சண்பகாடவியாக்குவோ, மாழிநீர் முன்பொருப்பாக்குவோ மெய்பகலுமாவிகள்வரப்பண்ணுவோ மதி ரகசியங்கேளும்ழகர்தாட்காளலாவதிதெய்வமுன்னிவிவமே.

(இ - ள்.) ஏழு லோகமும் - சப்தலோகங்களையும், இ கமண்டலத் தாடு - இச் சிறு கரகத்துக்குள்ளே, அடைத்திடுவோம் - அடைத்துவைப் போம் [மிக்க மண்டலத்தாடு - பெரிய அண்டகோளத்திற்குள், ஏழுலோகங் களை அடையச்செய்வோம்]; குணக்கு - கிழக்கே உதிக்கின்ற, வெய்யோர் - சூரியர்கள் பன்னிருவரும், எம திசை - நாங்கள்செல்லுந் திக்கிலே, புக - செல்லும்படி, செய்வோம்— [குணக்கு வெய்யோர் - மாறுபாட்டையுடைய துஷ்டர்கள், எம திசைபுக - யமலோகத்துக்குச் செல்லும்படி, செய்வோம்]; உத்தரத்தாடு - வடக்கிலே, பன்னிரு திங்கள் - பன்னிரண்டு சந்திரர்களை, எண்ணி விடுவோம் - கணக்கிட்டு அனுப்புவோம் [உத்தரத்தாடு - மறுகூண த்திலே, பன்னிரு திங்கள்-பன்னிரண்டு மாசங்களையும், எண்ணிவிடுவோம்- பெயரெண்ணிச் சொல்லிவிடுவோம்]; கையுள் - (எங்கள்) கைக்குள்ளே, வாழ்கு - வாழ்கின்ற பூமியையும், அண்டரை - தேவர்களையும், அரம்பையரை - தெய்வப்பெண்களையும், நாரதனை - நாரதரையும், வர அழைப் போம் - வரும்படி செய்வோம் [வாழ்கு கையுள் - பொருந்திய மலைக்குகை யுள்ளே, அண்டரை - பகைவர்களையும், அரம்பை அரை - வாழைமரத்தின் அரையிலே, நாரதனை - நாரையும்கூட, வர அழைப்போம் - வந்துபொருந்தச் செய்வோம்]; படர் கொடி - பரவிய துவசங்களும், மருப்பு அம் கயங் கள் - தந்தங்கள் அழகிய யானைகளும், பல குதிரை - பல குதிரைகளும், குடை - குடைகளும், சுன் ஐயில் - வெள்ளேல்களும், எழ - (இங்கே) வரும் படியாகவும், மா தேரை - குதிரைகள்பூட்டிய இரதங்களையும், அடைய-இங்

கே வரும்படியாகவும், நினைவோம் - நினைப்போம்[படர் மரு பங்கயம் கொ
டிகள் - பரவிய வாசனையையுடைய தாமரைக்கொடிகள், பங்கு திரை
குடை சுனையில் - மிக்கஅலைகள் புரளுகின்ற நீர்ச்சுனையிலே,எழ-உண்டாம்
படியாகவும், மா தேரை அடைய-(அதிலே) பெரியதவளைகள் பொருந்தும்
படியாகவும், நினைவோம்—]; தாழ் வறும் புல்லை - நிலத்திலே கிடக்கிற
வெறுமையான புல்லை,அடு புலி செய்வோம் - கொல்லுகின்ற புலியாகச் செ
ய்வோம் [தாழ்வு அறும் புல்லை அடு புலி செய்வோம் - கொல்லுதற்றெழி
லுடையபுலியைக் குறைவில்லாத புல்என்னும்ஒருபெயருடையதாகச் செய்
வோம்]; திரணத்தையும் திரு தூண் ஆக்குவோம் - சிறு தரும்பையுஞ் சிற
ந்த கம்பமாகச் செய்வோம் [பசும்புல்லை, திருத்தூண் ஆக்குவோம் - திரு
த்தமானவிலங்குணவுகளாகச் செய்வோம்]; தரும் ஏறம்புஇதனை மதகரி
செய்வோம் - வருகிற ஏறும்பை மதயானையாகச் செய்வோம் [மதகரிதனை
தரும் ஏறம்பி செய்வோம் - மதயானையைப் பொருந்திய ஏறம்பியென்னும்
பெயருடையதாகச் செய்வோம்]; துவரையை சண்பக அடவி ஆக்குவோம்-
துவரஞ்செடிக்கொல்லையைச் சண்பகக்காடாகச் செய்வோம் [சண்பகஅட
வியை துவரை ஆக்குவோம் - சண்பகமலர்த்தொகுதியைச் சிவந்தகிறமுடை
யதாகச் செய்வோம்]; ஆழி நீர் முன் பொருப்பு ஆக்குவோம் - ஆழமுள்ள
நீரைக் கண்முன்னே மலைகளாகச் செய்வோம்[கடல்நீரிலே முன்னே மலை
களைப் பொருந்தச்செய்வோம்];மெய் அகலும் ஆவிகள் வர பண்ணுவோம்-
உடம்பைவிட்டுநீங்கின உயிர்களை (மீண்டும் அவ்வுடம்பில்)வந்துசேர்ச்செய்
வோம்[சுரீரத்தினின்றும் பெரிய மூசுகள் வாச்செய்வோம்]; அதி ரகசியம்
கேளும்-மிடவும் அந்தரங்கமானதொரு ஜாலஞ் சொல்லுவோம் கேளுங்கள்;
அழகர் தாட்கு ஆள் அலா - அழகர்திருடிகளுக்கு அடிமையல்லாத, அதி
தெய்வம் - கடவுளை, முன் விடுவம் - முன்னே கொண்டுவந்துவிடுவோம்;
(எ-று.)—என்றது-அழகர்க்கு அடிமையல்லாத தேவதார்தாம் எவ்வுலகத்தி
லும் இல்லையாதலால் அதனையும் இனித் தேடி முன்னே கொணர்ந்துவிடு
வோமென அருமை அறிவித்தபடி; இனி, அழகர்பாதத்திற்கு ஆளாகாத
தெய்வத்தை முன்னே விட்டுவிடுவோம் என்னும் பொருளுந் தோன்றும்.

இந்திரஜாலம்முதலிய மாயைவித்தை வல்லவர்த் தமதுசிறப்பைத் தாமே
யெடுத்தக்கூறுவதாகச் செய்யுள்செய்வது, சம்பிரதம் என்னும் உறுப்பின்
இலக்கணமாம்.

குணக்குவெய்யோ ரெமதிசைபுகச்செய்வோம் என்பதற்கு - கிழக்கில்
உதிக்கின்ற துவாதசாதித்யர்களை எமனுடையதிக்காகிய தெற்குந் போகப்
பண்ணுவோமென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். துவரையைச் சண்பகாடவி
யாக்குவோம் என்பதற்கு - சம்பகவனமாகிய ராஜமன்னுர்கோயிலென்
னுந் திருப்பதியைத் துவாரகையாகச் செய்வோ மென்று பொருள்கூறி,அத்
திருப்பதிக்கு 'தக்பிணத்துவாரகை' என்று ஒருபெயர் உண்டென்பர்.

இது - பெரும்பாலும் முதலில்தான் காய்ச்சீர்களும், மற்றை இரண்டும்
மாச்சீர்களுமாய் வந்தது அரையடியாகவும், அஃதிரட்டிக்கொண்டது ஓரடி
யாகவும் கின்ற பதினுள்துச்சிராயவிரந்தம். (இள)

[இரங்கல்.]

ருடி. விடலருமறையினும்விடவரானினு

நடமிமழகரெந்நாளிரங்குவார்

தடமுலையிலொருசரம்விடாமுன

மடன்மதன்விடுசரமனந்தகோடியே.

(இ - ன்.) விடல் அரு - விட்டுநீங்குதற்கரிய, மறையினும் வேதங்களிலும், விடம் அராவினும் - விஷத்தையுடைய (காளியனென்னும்) பாம்பின் முடியிலும், நடம் இடம் - மகிழ்ந்து திருநடனஞ்செய்கின்ற, அழகர்—, எந்நான் - எப்பொழுது, இரங்குவார் - மனமிரங்கி வந்து கூடியருள்வாரோ? கடமூல மயில் - பருத்ததனக்களையுடைய மயில்போன்ற என்மகன், ஒருசரம் விடாமுனம் - ஒருசுவாசம் விடுதற்குமுன்னே, அடல மதன்-கலிமையையுடைய மன்மதன். விடு - பிரயோகிக்கிர, சரம் - அம்புகள். அனந்த கோடியே - அளவில்லாத கோடியென்னுந் கொகையுடையனவேயாம்.

இது, தலைமகனைப்பிரிந்து வருந்துகிற கலைமகள்பொருட்டாக நற்றாய் இரங்கியது.

விடலருமறையில் நடமிடு மழக ரென்றது - எந்நாளும் வேதங்களில் எங்குந் கொண்டாடப்படுவ ரென்றபடி.

இது, மூன்றஞ்சீர் மாசசீரும், மற்றவை விளசசீருமாகிய கலவிநீத்தம்.

நூ. கோடி தவமுயன்முனிவோர்க் கருள்பதத்தாமரையார் குறியவராகமபெரிய நெடியவராகமுமா, பாடிரணசிங்கமுமாமெம் மான் பல்கலையோ டம்புலிதாழ்கோட்டிடபத்தணிவரையைக் கண்டான், மூடிருளைப்பொருதறுகண்மறலிகடாவிடிலே முடுகொருகடாமடங்குமுன்றுகடாமடங்கா, தோடிவரக்குளிறிவெளிறியகளிறுவந்தே யுறப்பிடரினினைத்துலவும் பிறப்பிடர்மற்றிலையே.

(இ ன்.) கோடி தவம் முயல் முனிவோர்க்கு - அநேகத் தவங்களை முயன்றசெய்த முனிவர்கட்கு, அருள் - கிருபைசெய்கிற, பதம் தாமரையார் - கிருவடித்தாமரையையுடையவரும், குறியவர் - உடல்குறுகிய வாமனாவதாரமும், ஆகம் பெரிய - உடம்பு பருத்த, நெடிய-நீண்ட. பன்றியும் - வராகாவதாரமும், ஆய் - ஆகி. ஆடு இரணம் சிங்கமும் ஆம் - போர்த்தொழில்வல்ல நரசிங்கமுமாய்த் திருவவதரித்த, எம்மான் - எம்பெருமானது, பல் கலையோடு அம்புலி தாழ் கோடு-பலகலைகளோடுகூடிய பூரணசந்திரன் தவழப்பெற்ற [மிகஉயர்ந்த] சிகரத்தையுடைய, இடபத்து அணி வரையை-அழகிய ருஷபகிரியை, கண்டால் - (ஒருதாம்) தரிசித்தால், —(பின்பு அந்திம காலத்தில்), மூடு இருளை பொரு - உலகங்களை மூடிக்கவிசிற அந்தகாரத்தைப் போன்ற [கருநிறமுடைய], தறுகண் - அஞ்ஞாமையுடைய, மறலி - யமன், கடாவிடில் - (தன்வாகனத்தை அவர்கள்மீது)செலுத்தினால், முடுகு ஒரு கடா விரைந்துவருகின்ற (அய்யமன்வாகனமாகிய) எருமைக்கடா, மடங்கும் - மேற்செல்லாமற் பின்னிடும்; வெளிறிய களிறு - வெண்ணிற முடைய யானை [இந்திரனது ஜராவதம்], மூன்று கடாம் அடங்காது ஒடிவர - மூவகை மதஜலமும் அடங்காமல் மேன்மேற சார்து ஒழுகும்படி, குளிறி - ஆரவாரஞ் செய்துகொண்டு, வந்து—, பிடரின் - தன்பிடரியிலே, உற - பொருந்தும்படி. இணைத்து-(அவர்களை)வைத்துக்கொண்டு, உலவும்-உலாவரும்; மற்ற - பின்னும் பிறப்பு இடர் இலையே - அவர்கட்குப் பிற வித்துன்பமும் இல்லையாம்; (எ - று.)

அழகரது சோலைமையை ஒருகால் தரிசித்தவர்கள் யமபயம்ஒழிந்து பலரான் இந்திரபோகம் முதலிய இன்பங்களை அனுபவித்து இறுதியிற் பிறப்பற்று முத்திபெறுவ ரென்பதாம்.

பல்கலையோடு அம்புலிதாழ் கோடு என்பதற்கு - (அவ்விடத்துப் பகைமைக்குண் மில்லாமையால்) பல மாண்களும் அழகிய புலிகளும் கூடிவாழ்கின்ற சிகர மென்றும் உரைக்கலாம். கடாவிடில் - எதிர்காலவினையெச்சம்; கடாவு - பகுதி, இடு - துணைவினை. அது, அவ்வணங் கடாவாமை குறித்து

நின்றது: “திறம்பென்மின் கண்டிந்திருவடிதன் னும், மறந்தம் புறந்தொழா மாந்த - நிறைஞ்சியுஞ், சாதுவராய்ப் போது” எனக் கௌன்றான் நமனுந்தன், தூதுவரைக் கூவுச்செவிக்கு” எனப் பெரியார் கூறியது காண்க. பிடர் - புறக்கழுத்து.

இது, பதினெட்டாம் கவிபோன்ற எண்ணிராசீரியநிந்தம். (நிக)

கூ0. இடர்களென்றதிரைகளாலிடிந்துதீரம்வீழுவே யெழுந்த பாவசாகரத்தினிடைமிதந்ததிரணநான், மடமைநெஞ்சநாளிலேமகிழ்ச்சிகூர்ந்ததெம்பிரான் மந்தரமூலசொருபகார்தி யிர்த்ரநீலமல்லவோ,வுடன்மறந்தமறவிராதனுபவிராததறுகணு னெடுங்கவந்தனவி போயொடுங்கவந்தநிருதநூர், திடமலைந்துவிடமலைந்து தென்னிலங்கைவென்றவன் றிங்குகுன்றமுத்திலங்குநங்கள் குன்றமாயனே.

(இ - ள்.) இடர்கள் என்ற - துன்பங்களாகிய, திரைகளால் - அலைகளால் இடிந்து-இடிபட்டு, தீரம்-மனவுறுதியாகிய இருகரைகளும், வீழ்-வழுந்துபோம்படி, எழுந்த - பொங்கிச் சிளிர்த்த. பாவ சாகரத்தினிடை-பாவமாகிய கடலின் நடுவிலே, மிதந்த - விழுந்து மிதந்துகிடந்த, திரணம்-தரும்பு போன்றவனாவேன், நான்—; மடமை நெஞ்சம் - (எனது) அறியாமையை யுடைய மனம், நாளிலே - இத்தனைநாளாக, மகிழ்ச்சிகூர்ந்தது - (அவனைத் துதியாமல் வீணை விஷயாந்தரங்களிற்சென்று) களிப்பு மிகுந்தது; எம்பிரான் - எமது அழகப்பிரானுடைய, மந்த்ரம் மூலம் - எல்லாம்மந்திரங்கட்கும் முதலதாகிய திருமந்திரத்தாற் சொல்லப்படுகின்ற, சொருபம் - திருமேனியினது, காந்தி - ஒளியானது. இந்த்ரநீலம் அல்லவோ-இந்திரநீலரத்தினத்தை ஒத்ததன்றோ? உடல் மறந்த மறம் - தன்உடலையுந் தான்மறந்த வலிமையையுடைய, விராதன் - விராதனும், உறவு இராத தறுகணுநெடும் - ஒப்புமையில்லாத வலிமையையுடைய கரணும், கவந்தன்-கபத்தனும், ஆவி போய் ஒடுங்க - உயிர் ஒடுங்கிப்போகவும் [இறந்தழியவும்], வந்த நிருதரும் - எதிர்த்துவந்த மற்றைராக்ஷஸர்களும், திடம் அலைந்தவிட - நெஞ்சுறுதி ஒழிந்து அழியவும், மலைந்து - போர்செய்து, தென் இலங்கை-தென்கிலுள்ள லங்கையை, வென்றவன் - சயித்தவன்,—திங்கள் குன்ற - சந்திரனும் ஒளி குறையும்படி, முத்து இலங்கும் - முத்துக்கள் விளங்குகின்ற, குன்றம் - சோலைமலையில் எழுந்தருளிய, நங்கள் மாயனே - நமது மாயவனேயாவன்; (எ - று.)

சாகரம் - சகரபுத்திரர்களால் தோண்டப்பட்டது. முதலடி, உருவகவணி. தனக்கும்அளவுதெரியாதமிக்கவலிமையென்பார், ‘உடல்மறந்தமறம்’ என்றார்.

விராதினை வதைத்தது:—விராதன் - ஓர்அரக்கன்; இவன், முன்னே தம்புருவென்னும் பெயருள்ள கந்தருவனுயிருந்து குபேரனதுசாபத்தாற் பின்பு ராக்ஷஸகுதி வனத்தில் திரிந்துருபவன்; விராத நென்னும் வட சொல்லுக்கு - மிகுதியாய் அபராதஞ்செய்பவ னென்று பொருள். இராம லக்ஷ்மணர் சீதையுடனே அயோத்தியைநீங்கித் தண்டகவனம் புகுந்தவுடனே விராதனென்னும்பெயர்பெற்ற அரக்கனொருவன் ஜாநகியைத் தூக்கிக்கொள்ளக் கண்டு ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள் எதிர்க்க, அவன் அவனைவிட்டு இவர்களிருவரையும் தூக்கிக்கொண்டு செல்ல, இவர்கள் அவனதுதோள்களைத் துணித்துத் தள்ளியவுடனே முற்பிறப்புணர்ச்சிவந்துகூடிய அவனது வேண்டுகோளின்படி அவனைப் பள்ளம்வெட்டிப் புதைத்துக் கொன்றவிட்டன ரென்பதாம்.

கரனென்னும் ராக்ஷஸன் எதற்குமஞ்சாத கொடுமையுடையவ னாதலின், அவனை ‘உறவிராததறுகணு’ என்றார். கரன் - இராவணனது சிறிய

தாயாகிய கும்பீரையின் குமாரன்; இராவணனுக்குத் தம்பிமுறையில் நிற் பவன்; தண்டகாரணியத்திலே ஜனஸ்தானத்தில் சூர்ப்பணகைவசித்தற் கென்று ஏற்படுத்திய இராச்சியத்தில் அவனுக்குப் பாதுகாவலாகவும், அவ ளிட்டகட்டளைப்படி நடப்பதற்காகவும் இராவணனால் நியமித்துவைக்கப் பட்ட பெரியஅரக்கர்சேனைக்கு முதல்தலைவன். இலக்குமணனால் மூக்கு முதலிய உறுப்புக்கள் அறுப்புண்ட சூர்ப்பணகை இராமலக்குமணரிடத்துக் கறுக்கொண்டிசென்று கரண்காலில் விழுந்து புலம்பிமுறையிட, அது கேட்டு அவன் சினந்து மிகப்பெரியசேனையோடும் அறுபதுலக்ஷம்படைவீரர்களோ டும் சேனைத்தலைவர் பதினாலவரோடும் தூஷணன் திரிசிராமுதலிய முக்கிய சேனாதிபதிகளோடும் புறப்பட்டுச் சென்று போர்தொடங்குகையில், இரா மன் போர்க்கோலங்கொண்ட லக்ஷ்மணனை விலக்கிச் சீதைக்குக் காவலாக வைத்துவிட்டு, தான் தனியே எதிர்த்துச்சென்று பெரும்போர்செய்து பல ரையும் அழித்த, முடிவில் கரணையும் கொன்றன னென்பதாம்.

கவர்தன் - தருவென்னும் யக்ஷனது மகன்; இவன், ஸ்தூலசிரஸ் என் னும் முனிவரது சாபத்தால் அரக்கனாகிப் பிரமணருளால் தீர்க்காயுசுபெற்றுத் தேவேந்திரனோடு எதிர்த்து அவனது வச்சிராயுதத்தால் புடைபட்டுத் தனது தலை வயிற்றில் அழுகிடும்பதற்கிக் கவர்தம்போலத் தோற்றமுடையனா யிருந்ததனால், இப்பெயர்பெற்றான். கபர்தம் என்ற உடசொல்லுக்கு-தலை யறறதும் தொழிலுடன்கூடியது மான உடலென்பது பொருள். இவன், தண்டகாரணியத்தில் ஒருபக்கத்திலே இருந்து, தனது நீண்டகைகளிரண் டையும் எட்டினமட்டிற் பார்பித் துழால் அதற்குள் அகப்பட்ட சீமராசிக ளையெல்லாம் வாரிவாய்ப்பெய்து விழுங்கிக்கொண்டிருக்க, அங்குச்சென்று இவன் தோள்களினிடையே அகப்பட்டுக்கொண்ட இராமலக்ஷ்மணர் அத் தோள்களை வாளால் வெட்டித் தள்ளினடனாவில், முன்னையசாபமும் முற் பிறப்பின் தீவினையும் தீர்ந்து இராட்சசசரீரத்தைவிட்டுத் திவ்வியசொருபம் பெற்றுப் பெருமானைப் பலவாறுதுதித்த நற்கதிக்குச் சென்றனன் என் பது, கபர்தனைக்கொன்ற வரலாறு.

இது - இருபத்தைந்தாங்கவிபோன்ற பதினென்துசிராசிரியவ்ருத்தம்.

[இரங்கல்.]

கூக. மாய்கின்றதேவர்க்கெலாமணவாளர்வடிவமுதர்
வேய்கின்றகுலையென்றோதருவாரெங்கண்மின்கரும்பு
சாய்கின்றபூவணையாலைபொன்னோலையிற்றவுங்கண்ணீர்
பாய்கின்றசாறுகுறுவேர்பிதுங்கியபான்முத்தமே.

(இ - ன்.) மாய்கின்ற தேவர்க்கு எலாம்-அழிகின்ற நிலைமையையுடைய எல்லாத் தேவர்கட்கும்; மணவாளர் - தலைவராகிய, வடிவு அழகர்—, வேய் கின்ற குலை - (தாம்) சாத்தியருள்கிற திருத்தழாய்மாலையை, என்றோ தருவார்-எப்பொழுது தருவாரோ? எங்கள் மின்-எங்கனது மின்னற்கொடி போலும் மகன், கரும்பு - கரும்பாவன்; சாய்கின்ற பூ அணை - (அவன்) படு த்துக்கொள்கிற மலர்ப்படுக்கை, ஆலை - (அக்கரும்பை ஆட்டும்) ஆலையாம்; பொன் ஓலையின் தாவும் - பொன்னினாலாகிய காதணியை அளாவுகிற, கண் - கண்களினின்று பெருகுகிற, நீர் - நீரானது, பாய்கின்ற-(அக்கரும்பி னின்றும்) பெருகுகிற, சாறு - சாராகும்; குறு வேர்-(அவளுடம்பினின்று அரு ம்புகிற)சிறிய வேர்வைநீர்த்துளி, பிதுங்கிய பால் முத்தமே-(அக்கரும்பினி ன்றும்) வெளிப்பட்ட வெள்ளிய முத்துக்களாம்; (எ - று.)

‘மாய்கின்றதேவர்க்கு’ என்றதனால், இவர் மாய்வு இல்லாதவர் என்ற தாயிற்று. மணவாளர் - நாயகர். உருவகவணி.

இது, நேரசை முதலதாகிய கூட்டளைக்கலித்துறை.

(கூக)

[தூது.]

கூஉ. பாவிருந்தநீர்பிரிப்பிரொருநீருங்குள்பங்கயத்தோன்றன்னு
வைப்பாரானென்கண், போலிருந்தாரையுமெனையும்பிரித்தானிந்தப்
புண்ணியமுங்கனையடையும்போமோசொல்லீர், சேலிருந்தகொடி
யோனைப் பெறுமால்சோலைச் சிலம்பாற்றினிரைதெவிட்டித் திரை
முத்தாஞ்சன், மேலிருந்துவிளையாடிக்கமலவிட்டின் மென்பேட்டி
னுடன்செல்செங்கால்வெண்புள்ளீரே.

(இ - ள்.) சேல் இருந்த - மின்வடிவும் பொருந்திய, கொடியோனை -
துவசத்தையுடைய மன்மதனை, பெறும் - மகனாகப் பெற்ற, மால் - திரு
மாலினது, சோலை - சோலைமலையிலுள்ள, சிலம்பாற்றின் - சிலம்பாற்றிலே,
இரை - (மீன்களாகிய) இரைகளை, தெவிட்டி - வயிறுநிரம்ப உண்டு, திரை -
(அவ்வாற்றின் வெண்மையான) அலைகளாகிய, முத்து ஊஞ்சல்மேல் - முத்
துக்களாலாகிய ஊசலில், இருந்து-தங்கியிருந்த, விளையாடி—,கமலம் வீட்
டில் - தாமரையாகிய தங்குமிடத்திலே, மெல் பேட்டினுடன் - மென்மை
யான பேடைகளுடனே, செல் - சென்றுவாழ்கிற, செம் கால் - சிவந்த
கால்களையுடைய, வெள்-வெண்மையான, புள்ளீரே-அன்னப்பறவைகளே!—
ஒரு நீர் - ஒப்பற்ற நீங்கள், பால் இருந்த நீர் - பாலுடனே கூடியிருந்த
நீரை, பிரிப்பீர் - பிரிக்குந்தன்மையுடையீர்; உங்கள் பங்கயத்தோன் - உங்
கந்தலைவறாகிய பிரமன், தன் நாவை பாரான் - தனது நாக்கின்தன்மை
யை ஆலோசியாமலே, என் கண்போல் இருந்தாரையும் - எனக்குக் கண்
போலிருந்த கணவரையும், எனையும்-என்னையும், பிரித்தான் - (தனித்தனி
யே) பிரித்துவிட்டான்; இந்த புண்ணியம் - (இவ்வாறு பிரித்து வருந்துகிற
என்னைக் கணவனோடு கூடச்செய்கிற)இந்நல்வினை, உங்களை-- அடையும்-
வந்துசேரும்; போமோ - வீணாகப்போய்விடுமோ? [போகாது]; (ஆதலால்),
சொல்லீர்-(என்றிலைமையை என்னாயகர்க்குத் தூதுபோய்ச்)சொல்லுங்கள்.

‘உங்கள்பங்கயத்தோன்’ என்றது - பிரமன் ஹம்ஸவாகன ஞாதலின்.
பங்கயத்தோன் - தாமரையில் வாழ்பவன். பிரமன் தன்மனையாகிய சாச
வதியை அரைக்கணமும் விட்டுப்பிரியாமல் எப்பொழுதும் தன்னாலிலேயே
பொருந்தியிருக்கவைத்து வாழ்வதனால், ‘தன் நாவை பாரான்’ என்றான்.
சேலிருந்த கொடியோனைப் பெறும்-மீன்க்கொடியையுடைய பாண்டியனை
அடிமையாகப்பெற்ற என்றுமாம். இனி, பாலும் நீரும்போல வேறுபாடின
றிக் கூடியிருந்த எங்களைத் தனியேபிரித்த இப்புண்ணியம் உங்களை அடைய
வும், அடையாமற்போய்விடுமோ?சொல்லுங்கள் என்றுங் கருத்துக்கொள்ள
லாம்; இங்கே பாவத்தைப் புண்ணிய மென்றது, குறிப்பினால்.

இது, பதினான்காவியோன்ற எண்ணிராசிரியவிரந்தம். (கூஉ)

[ஔரங்கல்.]

கூங். புள்ளின்வாய்க்கிழித்தார் மருதிடந்தழித்தார் பூதனையா
ருயிர்கழித்தார் புறஞ்சுழல்காற்றுண்டுதிரமொண்டிறைத்தார் புரவி
யோடிரவியைமறைத்தார்,துள்ளிய்குயிலைப்பூத்ததேமாலைத்தூற்று
மன்னையைச்சிறுகாற்றைச் சுடுமதிகோரமதியினைவிடுத்தார் தோன்
றியமதியையென்சொல்வேன், விள்ளரும்பிலத்துப்பணிகளோவெ
ன்றுவிசங்கபூபதியெழக்கன்கள் வெங்குடர்பிடுங்கியெறிந்தரங்கிழி
த்துவிடாய்க்குவெங்குருதிநீருறிஞ்சிப்பிள்ளையைப்புரந்தவெள்ளெ
யிறற்கல்வாய்ப் பெருங்குரற்சிக்க மெங்கணுந்தேன் பெருக்கெறி
சோலைப்பொருப்பலங்காரர் பிறர்க்குபகாரமொன்றிலரே.

(இ - ன்.) புள்ளின் - கொக்குவடிவமாய்வந்த பகாசுரனது, வாய் - வாயை, கிழித்தார் - கிழித்து அழித்தவரும்,—மருது - இரட்டைமருதமரங்களை, இடந்து - முறித்ததத்தள்ளி, அழித்தார் - அழித்தவரும்,—பூதனை-பூதனையினது, அரு உயிர் - அரிய உயிரை, கழித்தார் - போக்கினவரும்,—புறம் சுழல் காற்று - வெளியிலே சுழல்கின்ற பெருங்காற்றின் வடிவமாய் வந்த காலியாசுரனை, உண்டு—, உதிரம்-(அவனது) ரத்தத்தை, மொண்டு இறைத்தார் வாரி இறைத்தவரும்,—புரவியோடு - (தேறிக்கட்டிய) குதிரைகளுடனே, இரவியை - சூரியனை, மறைத்தார் - மறைத்தவருமாகிய அழகர்,—தள்ளிய சூயிலை - களித்துக்கூவுகின்ற சூயிலையும், பூத்த தேமாவை - பூப்பூத்துள்ள தேன்மாமரத்தையும், தூற்றம் அன்னையை - (கண்ட இடமெங்கும் என்னைப்)பழிநூற்றுக்கின்ற தாயையும், சிறு காற்றை-மந்தமாருதத்தையும்,சுடும் அதி கோர மதியினை-சுடுகின்ற மிகவும்பயங்கரமான சந்திரனையும், (அழியாமல்), விடுத்தார்-(என்னவருத்தம்படி) விட்டிட்டார்;தோன்றிய மதியை-(அவருக்கு)உண்டான அறியை.என் சொல்வேன்-என்னவென்று சொல்வேன்; விள்அரு-உட்புகுந்துசெல்லுதற்குஅருமையான, பிலத்துள்-பாதாள லோகத்தில்தவசிக்கிற, பணிகளோ - பாம்புகளோ, என்று - என்று சந்தேகித்து, விகங்க பூபதி - பறவைகட்குஅரசனான கருடன், எழ - எழும்பும்படி, கனகன் வெம் குடர்-இரணியனது கொடிய குடல்களை,பிடுங்கி எறிந்த—, உரம்கிழித்து - மார்பைக் கீண்டு, விடாய்க்கு - அவ்விளைப்புத் தீர்த்தம்பொருட்டு, வெம் குருதி நீர் உறிஞ்சி - கொடிய ரத்தநீரைக் குடித்து, பின்னையை புரந்த-பிரகலாதாழ்வானைக் காத்த,வென் எயிறு-வெள்ளிய கோரப்பற்களையும், அகல் வாய்-அகன்ற பாலையும், பெருங்குரல்-பெரியகுரலையுமுடைய, சிங்கம் - ஈரசிங்கமானவராகிய,—எங்கணும் தேன் பெருக்கு எறி - எல்லா விடத்தாற் தேனெழுக்கைப் பெருக்குகின்ற, சோலை பொருப்பு - சோலை மலையிலுள்ள, அலங்காரர் - அழகர், --பிறர்க்கு - அயலார்க்கு, உபகாரம் ஒன்று இல்லோ - சிறிதும் உதவிசெய்த லில்லாதவரே யாவர்; (எ - று.)

தன்னைக்கொல்லுதற்குக் கம்ஸனாள் எவப்பட்டுவந்த பறவையின் வாயைக் கிழித்தவரும், தன்வழியைத்தடுத்த மருதமரங்களை முறித்தழித்தவரும், தன்னைக்கொல்லவந்த பூதனையினது உயிரை ஒழித்தவரும், தன்னை எடுத்துக்கொண்டுபோக வந்த பெருஞ்சுழல்காற்றை உண்டு ஒழித்தவரும், தன்அன்பராகிய பாண்டவர்பொருட்டுச் சூரியனை மண்டலத்தோடுமறைத்தவரும் ஆகிய நாயகர்க்கு, அவரைப்பிரிந்தகாலத்து என்னை வருத்துகிற சூயிலை வாய்கிழித்து, தேமாவை இடந்தழித்து, அன்னையை ஒழித்து, சிறு காற்றை உண்டு,மதியை மறைப்பது ஒருஅரியபெரியகாரியமன்று; ஆயினும் அவ்வாறு செய்யாததனால், தன்காரியம் பார்த்துக்கொள்பவரே யன்றிப் பிறருக்கு உதவிசெய்பவரன்று என்று தலைமகள் இரங்கினாள். முறைநீர னினைப் பொருள்கோள்.

லிகங்கம் - ஆகாயத்திற் செல்வது. பூபதி - பூமிக்குத்தலைவன்; இங்கு அரசனென்றமாத் திரையாய் நின்றது. இரணியனது உடம்பிலுள் உள்ள குடல்களைப் பிலத்திலுள்ள பாம்புக ளென்று கருடன் மயங்கியதாகக் கூறியதனால், மயக்கவணர்.

இரவியை மறைத்த கதை:—பாரதபுத்தத்திலே பதினமூன்றாநாளில் தன்மகனான அபிமந்யுவைக் கொன்ற ஐயத்திரதனை மறுநாள் சூரியாஸ்த மயத்திற்குமுன்னே கொல் தாகவும், கொல்லமுடியாமற்போனால் அச்சிப் பிரவேசஞ்செய்து இறப்பதாகவும் பிரதிஜ்ஞஞ்செய்த அருச்சுனனது சபதத்தை நிறைவேற்றியருளுதற்பொருட்டுக் கண்ணன் பதினாட்காநாட் போரில் பகலிலே சூரியனைச் சக்கரத்தால் மறைத்துவைக்க, அதுவரையில்

இருந்தவிடந்தெரியாதபடி ஒளித்திருந்த அச்சைந்தவன் அப்பொழுது அஸ்தமித்தது என்று எண்ணி வெளியில் வர, அதுபொழுது கண்ணன் திருவாழியை வாங்கியருள, அருச்சுனன் அச்சயத்திரத்தைக் கொண்டு நென்பதாம்.

இது, இருபத்தாறாவது போன்ற பத்தினுண்தகிராகிரியவிர்த்தம். (சு௩) சுசு. ஒன்றாகிமூன்றுவடிவாயடியவருள்ள துள்ளே

நின்றாய்புறத்தும்புள்ளே நிவந்தாயெங்குநீநிறைந்தாய்
நன்றமுன்னாடல்பொன்னாடர்கைகூப்பியநங்களுக்குன்றிற்
குன்றமுரகதக்குன்றேகுன்றேந்துருணக்குன்றமே.

(இ - ன்.) பொன் நாடர் - பொன்னுலகமாகிய சுவர்க்கத்திலுள்ள தேவர் களெல்லாம், கைகூப்பிய - அஞ்சலிசெய்து வணங்குகின்ற, நங்கள் குன்றில் - நமது சோலைமலையில் எழுந்தருளிய, குன்று - ஒருவாற்றினுங் குறைவில்லாத, மரகதம் குன்றே - மரதகமலைபோன்றவனே! குன்று ஏந்து - கோவர்த்தனத்தைக் குடையாகத் தாங்கிய, குணம் குன்றமே - திருக்கலியாணகுணங்களுக்கு மலைபோன்றவனே! - ரீ - ஒன்று ஆகி - ஒப்பற்ற தொருபொருளாய், மூன்று வடிவு ஆய் - திரிமூர்த்தி சுவரூபமாய், அடியவர் உள்ளத்துள்ளே - பக்தர்களது மனத்தினுள், நின்றாய் - எப்பொழுதும் பொருந்திநின்றாய்; புறத்தம் - வெளியிலும், புன் ஏறி வந்தாய் - கருடனை ஏறிவந்து காட்சிகொடுத்தாய்; எங்கும் நிறைந்தாய் - எல்லாவிடத்தும் நிரம்பி நின்றாய்; உன் ஆடல் - உனது திருவிளையாட்டு. நன்று ஆம் - நன்றாயிருந்தது.

ஒருகாலத்தே ஒன்றாகியும் மூன்றாகியும் இருந்தலும், உள்ளேயும் புறத்தேயும் நின்றலும், எங்கும் நிரம்புதலும் லியக்கத்தக்கனவாதலால், 'உன் ஆடல் நன்றும்' என்றது. ஒன்று - அத்விதீயம்.

இது, நேரகை முதலதாகிய கட்டளைக்கலித்துறை. (சுசு)

[தூது.]

சுரு. குணசலதியாமழகர்குலவரையின் முகில்காண்
மணமலரின் வண்டு நிகர்வன் கணர்பிரிந்தார்
கணவரவர் நெஞ்சது கருங்கலலவோவென்
புணர்முலையில்வந்துவினை பொன்னையுரையீரே.

(இ - ன்.) குலம் வரையின் முகில்காண் - சிறந்த சோலைமலையில் வாழ்கின்ற மேகங்களே! - மணம் மலரின் வண்டு நிகர் - வாசனையையுடைய புஷ்பத்தில் (வந்துமொய்த்துத் தேனையெடுத்து உண்டு போய்விடுகின்ற) வண்டு போல (என்பக்கல்வந்து இன்பதுகர்ந்துபோன), வன் கணர் - இரக்கமில்லாமையையுடையவராகிய, குண சலதி ஆம் - திருக்கலியாணகுணங்களுக்குக் கடலாகிய, அழகர் - பிரிந்தார் - (என்னைவிட்டு) நீங்கினார்; கணவரவர் - அந்நாயகரது, நெஞ்சது - மணம், கருங்கல் அலவோ - வலிய கருங்கல் அன்றோ? என் - எனது, புணர் முலையில் - நெருங்கிய தனங்களில், வந்து - உண்டாகி; வினை - பரவுகின்ற, பொன்னை - (விரகவேதனையாலுண்டாகி) பொன்றி; மான பசுலையை, உரையீர் - (அவருக்குச்) சொல்லுங்கள்; (எ - று.)

'கருங்கலலவோ, பொன்னையுரையீர்' என்றவற்றில் - கரிய உரைகல்லன்றோ? ஆதலால், அதில் பொன்னையுரைத்திடுங்கள் என ஒருபொருள்தொனிக்கவைத்தது காண்க. ஜலதி - நீர்தங்குமிடம். பொன் - அதுபோன்ற நிறமுடைய தேமலுக்கு உவமையாகுபெயர்.

இது, சுற்றற்சீர் மாச்சீரும், மற்றவை விளங்காய்ச்சீரு மாகிய கலிவிர்த்தம்.

[இரங்கல் - மடக்கீது.]

சுசு. நரமதிச்சோலைவரையிறைவர்மதிச்சோலைவரை
சாரகவிமானமாரூர்தாரகவிமானமரு

ராரணந்தாமோதரனாரயனார்தாமோதரனார
சீரரங்கமொழியாரேதீயரங்கமொழியாரே.

(இ - ள்.) மதிச்சு - பெருமைப்படுத்தி, ஓலை - சிட்டுகளில், வரை - எழுதப்படுகின்ற, சார கவி - சிறந்த பாடல்களினது, மானம் - சிறப்பை, மறார் - மறுக்காதவரும்,—தாரக விமானம் - தாரகமென்கிற விமானத்தை, அறார் - நீங்காதவரும்,—ஆரணம்தாம் ஒது-வேதங்களிற்குடற்படுகிற, அரனார் - உருத்திரனது வடிவமும், அயன் - பிரமனது வடிவமும், ஆம்-ஆகிய, தாமோதரனார் - தாமோதரனென்னுந் திருநாமமுடையவருமாகிய, ஈரம் மதி - குளிர்த்த சந்திரமண்டலத்தை அளவுகின்ற, சோலைவரை - சோலை மலையிலுள்ள, இறைவர் - அழகராகிய நாயகர்,—சீர் அரங்கம் - சிறந்த திரு வரங்கத்தை, ஒழியாரே - விட்டுநீங்கார் காண்; தீயர் - கொடிய எந்தோழி மார்,—அங்க மொழியாரே - அங்குச் (சென்று என்நிலைமையைச்) சொல் லார்காண்; (எ - று.)--இவர்கள் சென்று சொல்வாராயின், அவர் உடனே வந்து அருள்வ ரென்று இரங்கியபடி.

தாமோதரன் என்பதற்கு - (யசோதையினால்) கயிற்றைக்கொண்டு (கட் டப்பட்ட) வயிற்றையுடையவ ரென்றும், வயிற்றில் திருத்தழாய்மாலையை யுடையவ ரென்றும் பொருள். அங்கு - அங்கவென ஈறுதிரிந்தது. இது, பெரும்பாலும் எல்லாச்சீர்களுங்காய்ச்சீர்களாகிய கொச்சுக்கலிப்பா.

[இரங்கல்.]

சுஎ. மொழியுமினியீர்குழைவாரந்தீர்முத்தமிழ்ச்செய்யுட்பயி ன்தீர், வழியுமாசாரமுஞ்சிறந்தீர்மதுரக்கழைகளினிக்கேளீர், பொழியுங் கொடையாரழகர்வெற்பிற் புராரிக்கெதிர்போய்த்தழல்விழி யா, வழியுங்காமன்பழிகாரனங்கேயிணக்கமாகாதே.

(இ - ள்.) பொழியும் கொடை ஆர் - (வரையறையில்லாமற்) சொரி கிற ஈகைத்தன்மையையுடையவராகிய, அழகர் - அழகரது, வெற்பில் - சோலைமலையிலேயுள்ள, மதுரம் கழைகள்-இனிமையான கரும்புகளே!— (நீங்கள்), மொழியும் இனியீர் - இனிமையான சொற்களையுடையீர் [இனிய ஒலியையுடையீர்]; குழைவு ஆர்ந்தீர் - உள்ளன்பு நிரம்ப மிகுந்தீர் [குழை வார்ந்தீர் - தழைகள் நிரம்பப்பெற்றீர்]; மு தமிழ் செய்யுள் பயின்றீர் - மூவகைப்பட்ட தமிழின் பாடல்களைப் பயிற்சிசெய்தீர் [முத்து அமிழ் செய் யுள் பயின்றீர் - முத்துக்கள் நிரம்பும்படி வயல்களிலே பொருந்தினீர்]; வழியும் ஆசாரமும் சிறந்தீர் - நல்நெறியும் நல்லொழுக்கமும் மிகுந்துள்ளீர் [வழியும் மா சாரமும் சிறந்தீர் - வழிகின்ற மிக்கசாறும் சிறந்திருக்கின் தீர்]; (இப்படிப்பட்ட நற்குணமுடைய நீங்கள்), இனி கேளீர் - இப்பொழுது (யான் சொல்வதைக்) கேட்பீராக: புராரிக்கு எதிர்போய் - திரிபுரசம் ஹாரஞ்செய்த சிவபெருமானுக்கு எதிரிலே போய், தழல் விழியால் அழியும்- (அவ்வுருத்திரனது) நெற்றிக்கண்ணினது நெருப்பால் அழிந்துபோன, கா மன் - மன்மதன், பழிகாரன்-யாவரும் பழிக்கத்தக்க தீச்செய்கையையுடை யவன்; அங்கே இணக்கம் - அக்காமனிடத்திலே சேர்க்கை, ஆகாது - (நற் குணமுடைய உங்கட்குத்) தக்கதாகாது; (எ - று.)

புராரிவிழியார் காம னழிந்த கதை:—முன்னொருகாலத்திற் கைலாச கிரியிலே பரமசிவன், ஸங்கர்முதலிய நால்வர்க்கு யோகநிலையை உணர்த்து தலினியித்தம் தான் யோகஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், பிரமனேவலால் மலரம்புகளையெய்து தனதுதலத்தைக்கெடுக்கவற்ற மனமதனைச் சினந்து நெற்றிக்கண்ணை விழித்து அதன்நெருப்புக்குஇரையாய் உடலெரிந்துசாம் பலாய்ப்போம்படி செய்தன நென்பதாம்.

குழை வாரந்தீர் - வணக்கம் பொருந்தினீ ரென்றுமாம். கரும்பு - முத் துப்பிறக்குமிடங்களிருபதி லொன்று. தமிழ்ச்செய்யுள், அ - வேற்றுமைப் புணர்ச்சியில் வந்த சாரியை. அங்கே இணக்கம் என்றது - காமனுக்கு வில்லாயிருக்குந்தன்மையைக் கூறுதி.

இது, முப்பத்தெட்டாங்கவிபோன்ற அறுகீராசிரியவிருத்தம். (க௭)

கூடி. அங்காப் பொழிய வருணனுக்குத் தேனருவி

அங்காப் பொழியேற் றசலமே—பங்கயமேற்

றுங்கத் திருப்பிரியான் சுத்தத் தமிழ்ப்புலவர்

சங்கத் திருப்பிரியான் சார்பு.

(இ - ள்.) அருணனுக்கு - சூரியனது சாரதிக்கு, அங்காப்பு - வெயில் வெப்பத்தாலுண்டான தாகவிடாய், ஒழிய-நீங்கும்படி, தேன் அருவி-தேன் பெருக்கை, அம் கா - அழகிய சோலைகள், பொழி - சொரிகின்ற, ஏறு அசலமே - விருஷபகிரியானது, —பங்கயமேல் - செந்தாமரைமலரில் எழுந் தருளிய, துங்கம் திரு - சிறந்த இலக்குமியை, பிரியான்-பிரியாதவனும், — சுத்தம் - பரிசுத்தகுணமுடைய, தமிழ்ப் புலவர் - தமிழ்ப்புலவர்களது, சங் கத்து - சங்கத்திலே, இருப்பு - இருத்தலை, இரியான் - நீங்காதவனுமாகிய அழகனது, சார்பு - சார்ந்திருக்கும் இடமாம்; (௭ - று.)

இது, இடமென்னுந் துறை.

அங்காப்பு - வாய்திறத்தல்: என்றது, இங்குத் தாகத்தை. அருணன் - செந்நிறமானவன்; விந்தையின்மகன்: கருடனது தமையன்: இடைக்குக் கீழுறுப்பில்லாத இவன் சூரியனுக்குச் சாரதியானான். சூரியமண்டலமட் டெம் உயர்ந்துள்ளது சோலைமலை யென்பது, தொனி. சங்கம் - கூட்டம். இது, காச என்னும் வாய்பாட்டால் முடிந்த ஒநூலிகற்பநேரிசைவேண்பா.

கூக. சாரலங்காரமால், சாரலங்காரமால்

நீரலங்காரமால், நீரலங்காரமால்.

(இ - ள்.) அம் - அழகிய, கார - மேகங்களையுடைய, மால் - பெரிய, சாரல் அங்கு - சாரல்களினிடத்தே, ஆர் - பொருந்திய, அம் - குளிர்ந்த, ஆல் - ஆரவாரிக்கின்ற, நீர் - அருவிநீரிலே, அலங்கு-அலைகிற, ஆரம் - முத் துக்களையுடைய, மால் - (சோலை)மலையில் (எழுந்தருளிய), அலங்கார மால்- அழகப்பிரானே, நீர் - நீங்கள், சாரல் - (சரணமாகச்) சார்வீராக; (௭ - று.)

சாரல்-உடன்பாட்டுவியங்கோள்; “மக்கட்பதடியேனல்” என்னுமிடத் துப்போல. கார - குறிப்புப்பெயரெச்சம். மால்-உரிச்சொல். சாரல் - மலைப் பக்கம். அங்கு - ஏழனுருபு: புறனடையாற் கொள்க; அசையுமாம். “நீர் அலங்காரமால் சாரல்” எனச் செய்யுளின் ஈற்றிலும் முதலிலும் நிற்கும் மொழிகள் ஒன்றோடொன்று அனுவயித்ததனால், பூட்டுவீர்போருள்கோள்.

இது, இரண்டிரண்டடி ஒருவகையாக முழுவதும் மடங்கிவந்ததனால், பாந்மடகீது என்னுஞ் சொல்லணி.

இது, இருசீருங் கூவிளச்சீராகிய குறளடிநான்கால் வந்த வஞ்சித்துறை.

[தூது.]

௭௦. அலங்காரன் யமனுப்புறஞ்சாய விதழ்மென்றதுங்காது பொருகும்பகன்னவீழா, விலங்கேசன்மகுடந்தகர்ந்தோடமுனையம் பெயுங்கார்முகமன்முன்பென்மயல்கூறீர், கலங்காமலரன்முன்செ லுங்காமதுவசங்களேந்தேவின்முதறின்றமகிழ்வாயே, சிலம்பாறு தனில்வந்திளம்பேடைகுமுறுஞ்சிலம்போசைநறவுண்டகுருகாரே.

(இ - ள்.) கலங்காமல் - (மனம்) அஞ்சாமல், அரன்முன் - சிவனுக்கு முன்னேயும், செலும் - சென்ற, காமன் - மனமதனது, துவசம்-கொடியா

கிய மீனை, களைந்து - குத்தியெடுத்து உண்டு, எவின் - (அவனது) அம்பாகிய மலர்களை, முதல் தின்று - அடியோடு புசித்து, மகிழ்வு ஆய் - மகிழ்ச்சி பெற்று, சிலம்பாறுதனில் வந்து—, இளம்பேடை குழறும் - இளமையான (தம்பேடைகள் ஆரவாரிக்கின்ற, சிலம்பு ஒசை - மகளிர்காற்சிலம்புபோன்ற ஒசையாகிய, நறவு - மதுவை, உண்ட - குடித்துக் களித்த, குருகாரே - நாரைகளே!— யமனும்—, புறம் சாய - முதுகு காட்டி ஒடுப்படி, இதழ் மென்று - உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு, அதுங்காது - பின்னிடாமல், பொரு - போர்செய்கிற.கும்பகணன் - கும்பகர்ணனும், வீழா-தளராத, இலங்கேசன் - லங்கைக்கு அதிபதியான இராவணனும், மகுடம் தகர்த்து ஓட - முடிகள்பிளந்து ஒடிப்போம்படி, முனை-முன்னே [ராமாவதாரத்தில்], அம்பு எயும் - பாணங்களைப் பிரயோகித்த, கார்முகம்-(கோதண்டமென்கிற) வில் லையுடைய, மன் - தலைவனாகிய, அலங்காரன் முன்பு-அழகனுக்குமுன்னே சென்று, என் மயல் கூறீர் - எனது காமமயக்கத்தைச் சொல்லுங்கள்.

கும்பகர்ணன்-ராவணன் தம்பி: பாலை போன்ற காதையுடையவென்றும் பொருள். தம்பேடைகள் கூவுகிற ஒலியைக்கேட்டுக் குருகுகள் களிப்படைதலால், 'இளம்பேடைகுமுறுஞ்சிலம்போசைநறவுண்டகுருகாரே' என்றான்.

இது, பத்தொன்பதாங்கவிபோன்ற எழுகீராசிரியச்சீர்தவிர்த்தம். ()

[சந்திரோபாலம்பனம்.]

௭௭. காமனார் வெள்ளைக் கருப்புவில்லே கீற்றுமதி

தாமவுஞ்சி சிந்து சரங்களே—யாமாம்

வளைத்தெய்வசிகா மலைநிகரில் லாவென்

வளைத்தெய்வசிகா மணி.

(இ - ள்.) சிகா மலை - திருச்சோலைமலையி லெழுந்தருளிய, நிகர் இல்லா - ஒப்பில்லாத, வென் வளை-வெண்மையான சங்கத்தையுடைய, தெய்வ சிகாமணி - தேவர்கட்குத் தலைமேலணியும் இரத்தினம் போன்றவனே!— கீற்று மதி - கீற்றுமடியமாகிய பிறைச்சந்திரன், காமனார் வெள்ளை கருப்பு வில்லே ஆம்-மன்மதனது வெண்ணிறமமைந்த கரும்பு வில்லேயாம்; தாமம் உடு-ஒளியையுடைய ஈசுத்திரங்கள், லளைத்து எய்வ - (அவ்வில்லே) வளைத்து எய்யப்படுவனவாகிய, சிந்து சரங்களே ஆம் - சிந்தியுள்ள அம்புகளேயாம்.

சி-ஸ்ரீஎன்னும் வடமொழியின் சிதைவு. பின்னிரண்டடி முதலில் யமகம்.

இது, மலரென்னும் வாய்பாட்டால் முடிந்த இருவிகற்பநேரிசை வேண்பா. (௭௭)

[இரங்கல்.]

௭௮. மணியுந்தியானந்திபாய்வனவெற்பன்மண்ணும்விண்ணுந்

தணியுந்தியானலங்காரனெங்கோவெனுந்தாமமென்னும்

பணியுந்தியானந்தவேளென்னுநீலம்பசங்குருமன்பைக்

கணியுந்தியானமிடுந்திசைபார்க்குமென்றாரணங்கே.

(இ - ள்.) என் ஆர் அணங்கு - எனது அரிய இலக்குமீபோன்ற மகள், 'மணி உந்தி ஆன - முத்துக்கள் நீர்ச்சுழிகளிற் பொருந்தப்பெற்று, நதி-சிலம்பாறு, பாய்-பாய்கின்ற, வனம் வெற்பன் - சோலைமலையிலுள்ளவன்; மண்ணும் விண்ணும் - கீழுலகங்களும் மேலுலகங்களும், தணி - பொருந்திய, உந்தியான் - நாபியையுடையவன்; அலங்காரன் - அழகன்; எம்கோ - எமது நாயகன்', எனும் - என்பான்; தாமம் என்னும் - மாலையென்பான்; பணியும்-நமஸ்கரிப்பான்; 'அந்த வேள்-அந்த மன்மதன், தியான் - கொடியவன்', என்னும்-என்பான்; நீலம் - (தலையிற்சூடுதற்குஉரிய) நீலோற்பலமலரை, பசு

குரும்பைக்கு-பசிய தென்னம்பிஞ்சுபோன்ற தனங்களிலே, அணியும்-தரிப்பான்; தியானம் இடம் - மனத்தில் தியானஞ்செய்வான்; திசை பாரக்கும் - திக்குக்களை (அவன்வருகிறாருமென்று) எதிர்பார்ப்பான்; (எ - று.)—என்று தலைமகள் தலைமகனைப்பிரிந்து படும் பாட்டைச் சொல்லித் தாய்இரங்கியது.

“சிந்திக்குந் திசைக்குந் தேறுங் கைகூப்புந் திருவரங்கத்துள்ளாயென்னும், வந்திக்கு மாங்கே மழைக்கண் ணீர்மல்க வந்திடாயென் றென்றே மயங்கும்” என்றார் நம்மாழ்வாரும்.

தியான்-தியானனைக் குறுக்கல்விதாரம்; “திருத்தார் நன்றென்றேன் தியேன்” என்னுமிடத்துப்போல. லீலமலரைக் கொங்கைமேல் அணிதல், தலைவனது வடிவொப்புமைபற்றி யென்க.

இது, நிரையசைமுதலதான கட்டளைக்கவித்துறை. (௭௨)

[நாரைவிதோது.]

௭௩. ஆரமாமலையிற்றோன்றியங்கங்கோடிச்செய்திங்கா
லீரமேனியதென்காற்றுமிந்துவுஞ்சமனைகண்டிர்
வீரமாலலங்காரர்க்குவிடவராவிடவராதோ
தீரமேநாரைகாணீர்செல்லுவீர்சொல்லுவீரே.

(இ - ள்.) தீரம் மே நாரைகள் - நீர்த்துறைகளில் மேய்கின்ற நாரைகளே!—ஆரம் மா மலையில் தோன்றி-சந்தனமாங்களையுடைய பெரியமலயபருவத்தினின்றும் உண்டாகி [ஆரம் ஆம் அலையில் தோன்றி - முத்துக்கள் பொருந்திய கடலினின்றும் உதித்து], அங்கு அங்கு ஓடி-பலவிடங்களிலுந் திரிந்த [அங்கம் கோடி - உடம்பு வளைந்து], செய் தீங்கால் - தீமை செய்வதனாலே, ஈரம் மேவிய - குளிர்ச்சி பொருந்திய, தென் காற்றும் - தென்றலும், இந்துவும் - பிறைச்சந்திரனும், சமனே - ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பானதே; கண்டிர் - அறியுங்கள்; வீரம் மால் அலங்காரர்க்கு - வீரத்தன்மையையுடைய அழகப்பிரானுக்கு, விடம் அரா விட வராதோ - (இக் காற்றையுஞ் சந்திரனையும் உட்கொண்டு உண்ணும்படி) விஷத்தையுடைய பாம்பை ஏவுதற்குத் தெரியாதோ? நீர் செல்லுவீர் சொல்லுவீர் - நீங்கள் சென்று சொல்லுங்கள்; (எ - று.)

முன் இரண்டடி-சிலேடையுவுமையணி. ஈரமேவிய என்பதை இந்துவுக்குங் கூட்டுக. அங்கம் கோடி என்றதற்கு ஏற்ப, இந்து - பிறைச்சந்திரனைனப்பட்டது. சமன் - ஸமம் என்னும் வடமொழியின் திரிபு; இதையமனென்னும் வடமொழித்திரிபாக் கொண்டு, தென்றலும் பிறையும் எனக்கு யமன்போலத் திங்குசெய்யும் என்னும் பொருளுந் தோன்றுதல்காண்க. பாம்பு-காற்றை உணவாகக் கொள்ளுதலாலும், இராகுகே துக்களென்னும் பாம்புகள் - சந்திரனை விழுங்குதலாலும், இரண்டுக்கும் பரிகாரமாக ‘விடவராவிடவராதோ’ என்றாள். தீரமே - உறுதியாகச் சென்று சொல்லுங்கள் என்றமாம்.

இது, நான்காங்கவிபோன்ற அறுகீராசிரியவிருத்தம். (௭௩)

௭௪. சொல்லாரணப்பொருண்மாலலங்காரர்தண்சோலைவெற்பில்
வல்லாரிளங்கொங்கைமங்கையெங்கேமனுதூல்வழியிற்
செல்லாச்செலுத்தொருகோல்போன்முடங்கியதீங்கருப்பு
வில்லாணைங்கோல்வென்றுமுக்கோல்விழைந்திட்டவேதியரே.

(இ - ள்.) மனு தூல் வழியில் - மனுவினுந் சொல்லப்பட்ட நீதிதூலின் வழிப்படியே, செல்லா - செல்லாமல், செலுத்து - (தியவழியிற்) செலுத்தப்

படுகிற, ஒருகோல்போல் - ஒருகொடுங்கோல்போல, முடங்கிய - வளைந்திருக்கின்ற, தீம் கரும்பு வில்லான் - இனிய கரும்பாகிய வில்லையுடையவனான மன்மதனது, ஐங் கோல் - பஞ்சபாணங்களை, வென்று - சயித்து, முக் கோல் - திரிதண்டத்தை, விழைந்திட்ட - விரும்பிக் கையிற்கொண்ட, வேதியரே - பிராமணர்களே!—சொல் ஆரணம் பொருள் - சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிற வேதங்களின் பொருளாகிய, மால் அலங்காரர் - அழகப் பிரானது, தண் - குளிர்ந்த, சோலை வெற்பில் - சோலைமலையிலே, வல் ஆர் இளங்கொங்கை மங்கை - சூதாடுகருவியையொத்த இளையதனங்களை யுடைய மகள், எங்கே - எவ்விடத்திற் சென்றாள்? (எ - று.)

என்று தன்னைப்பிரிந்துபோன தலைமகனதுபின்னே உடன்சென்ற தலைவியைக் காணாமல் தேடிவந்த செவிலித்தாய், இடையிலே திரிதண்ட சந்நியாசிகளைக் கண்டு 'எங்கள்மகள் எங்கே சென்றாள்? சொல்லுங்கள்' என்று வினாவியது; இது, 'வேதியரைவினவல்' என்னுந் துறை.

வல் ஆர் - வலிமைபொருந்திய என்றுமாம். கொடுங்கோல் கோணியிருத்தல்போலக் கோணி வளைந்த வில் என்க. "ஹலே கரக முக்கோல் மணையே, ஆயுங் காலையந்தணர்க்குரிய" என்றதனால், முக்கோல்கூறிலார். முப்பகையை வென்றதற்கும், மூன்றாசைகளை யொழித்ததற்கும் அறிகுறியாகத் துறவிகள் முக்கோல்தரித்தல் இயல்பு.

இது, நேரசை முதலதான கட்டளைக்கலித்துறை. (எசு)

[போதாவிடுதூது.]

எரு. வேதாவெனச்சொல்சுதர்பூமேலவரத்தளிரின்மீதாம்விசுத்தரம்மறைவேராணர், வாதாசனச்சயனராாமவெற்பிறைவர்வாராம லெய்த்ததுயர்சீராமா, சாதாரணத்ததலவேள் பூசலிப்பொழுதுதாராமடைக்குருகுதுதாமோ, போதாவவைக்கறிவுபோதாவெனிற்பரி வர்போதாமலர்த்துளவுபோதாவே.

(இ - ள்.) வேதா என சொல் - பிரமனென்று சொல்லப்படுகின்ற, சுதர் - குமாரர், பூமேல் - உந்திப்பூவினின்றும், வர - பிறக்கும்படி, தளிரின்மீது ஆம் - ஆலிலேமேற் பொருந்திய, விசுத்தர் - பேரழகுடையவரும், மறை வேர் ஆரார் - வேதங்களுக்கு முதற்காரணமானவரும், வாதாசனம் சயனார் - ஆதிசேஷனைப் படுக்கையாகஉடையவரும் ஆகிய, ஆராமவெற்பு இறைவர் - சோலைமலைத்தலைவர், வாராமல் - மீண்டுவராததனால், எய்த்த - (யான்)வருந்தி அனுபவிக்கிற, துயர் - தன்பம், சீர் ஆமா - தகுதியாகுமா? வேள் பூசல் - மன்மதன் செய்யும் போர், சாதாரணத்தது அல - சாதாரணமானதன்று; இப்பொழுது—, தாரா - தாராவும், மடை - நீர்மடையிலே வாழ்கிற, குருகு - குருகும், தூது ஆமோ - தூதாக (அவரிடத்து)ச் செல்லுமா? 'போதா - செல்லமாட்டா; (எனெனில்), அவைக்கு - அத்தாராவுக்கு வ் குருகுக்கும், அறிவு போதா - (தூதுசென்றுசொல்லிக் காரியத்தை முடித்துவருதற்கு ஏற்ற) அறிவு போதமாட்டா.' எனில் - என்றால்,—போதாவே - பெருநாரையே! பரிவர்-(அவர்) அன்போடு இரங்கிக்கொடுத்தருள்வர்; மலர் துளவு - மலர்களை யுடைய திருத்தழாய்மாலையை, போதா - (நீ) போய் வாங்கிக்கொண்டுவந்து கொடி; (எ - று.)—என்று அவற்றைத் தூதுசெல்ல வேண்டின ளென்க..

இனி, முதலிலுள்ள 'போதா' என்பதையே விளியாகக் கொண்டு, தூதாமோ? [ஆகமாட்டா]; போதாவே! போது ஆம் மலர் துளவு போதா என்று உரைப்பினுமாம், வாதாசனம் என்பதற்கு-காற்றை உணவாகவுடைய

தென்ற பொருள். ஆமா, ஆ - எதிர்மறை. தாரா, குருகு, போதா இவை - நீரில்வாரும் நாரைப்பறவைகளின் சாதிபேதங்கள். தூதாமோ, ஓ - வினா. இது, நாற்பத்திரண்டாங்கவிபோன்ற எழுகீராசிரியச்சீர்தவிநீந்தம்.

௭௬. தாவும்புள்ளவர்மேவுமன்புள்ளவர் தக்கதாமலையினர் மிக்கசேமலையின்மே, லாவியுங்கடுமாவோவியந்தேடுமேயலகிலாவஞ் சன்முன்னுலகெலாங்கஞ்சமுங், காவியும்மகரமுந்நாவியுஞ்சிகரமுங் கார்தஞஞ்சங்கமும்பார்தஞஞ்சிங்கமுங், கோவையும்மாரமும்பூ வையுங்கீரமுங் கொஞ்சமின்சொல்லுநீண்மஞ்சம்விண்வில்லுமே.

(இ - ள்.) தாவும் - பாய்ந்துவருகின்ற, மன் புள்ளவர் - பெரிய கருடப்பறவையை யுடையவரும், மேவும் - (அடியார்களிடத்துப்) பொருந்திய, அன்பு உள்ளவர் - அன்பையுடையவரும், தக்கது ஆம் - (பள்ளிகொள்ளுதற்கு) ஏற்ற இடமான, அலையினர் - கடலையுடையவருமாகிய அழகரது, மிக்க சே மலையின்மேல்-சிறந்த விருஷபகிரியென்கிற சோலைமலையில், ஆவியும் கூடும் ஆ ஓவியம் - உயிரும் உடம்புமாகப் பொருந்திய தொரு சித்திரப்பாவையை, தேடும் - தேடுங்கள்; அலகு இலா வஞ்சன் முன் - அளவில்லாத தீவினையையுடைய எனது எதிரில், —உலகு எலாம் - உலகம் முழுவதும், — கஞ்சமும் - தாமரைமலரும், காவியும் - நீலோற்பலமலரும், மகரமும் - மகரவீணையும், நாவியும் - கஸ்தூரிப்புழுதும், சிகரமும் - மலையுச்சியும், கார்தனும் - செங்காரத்தன்மலரும், சங்கமும் - சங்கும், பார்தனும் - பாம்பும், சிங்கமும்—, கோவையும் - கொவ்வைப்பழமும், ஆரமும் - முத்தும், பூவையும் - குயிலும், கீரமும் - கிளியும், கொஞ்சம் இன் சொல்லும் - மழையாகப்பேசுகின்ற இனிய சொல்லும், நீன் மஞ்சம் - நீண்ட மேகமும், விண் வில்லுமே - ஆகாயத்தில் உண்டாகிற இந்திரதனுசும் ஆகிய இவையே, (எங்குங் காணப்படுகின்றன); (எ - று.)

இது, தலைமகனது உருவெளிப்பாடு கண்ட தலைமகனது கூற்று.

தாமரைமலர்-முகம் கை கால்களுக்கும், நீலோற்பலமலர் - கண்களுக்கும், மகரயாழ் - முன்கைக்கும், நாவி-மயிரொழுக்குக்கும், சிகரம் - தனக்களுக்கும், கார்தன் - அகங்கைக்கும், சங்கம் - கழுத்துக்கும், பாம்பின்படம் - அல்குலுக்கும், சிங்கத்தின் இடை - சிறுநிடைக்கும். கோவைக்கனி - அதரத்துக்கும், முத்து-பல்லுக்கும், குயில் - கண்டத்தின் தொளிக்கும், கிளிமூக்குகைந்நகத்துக்கும், மஞ்ச-கருங்குழலுக்கும், வானவில் - நெற்றி அல்லது புருவத்துக்கும் உவமை. பூவையுங் கீரமுங் கொஞ்ச மின்சொல் என்பதற்கு - குயிலுங் கிளியுங் கேட்டு மெச்சும்படியான இனிய சொல் என்றமாம். நாவி-கஸ்தூரிமரனெனக் கொண்டு, பார்வைக்கு உவமையாகவுமாம். சே - எருது. ஆவியுங்கடுமாவோவிய மென்றது-உயிர்பெற்று இயங்குகின்ற சித்திரப்பிரதிமைபோன்ற கட்டழகுடைய மக ளென்றபடி. இச்செய்யுள் - முதலில் மட்கீதம், பிறகு பிராசமும் பெற்றுவந்தது.

இது, பெரும்பாலும் எல்லாச்சீரும் விளச்சீராகிய எண்கீராசிரியவீரந்தம்.

[மேகவிடு தூது.]

௭௭. மஞ்சகா ளுங்களைப்போன் மாரன்பூ மாரிபெய்ய விஞ்சியது பேராசை வெள்ளளங்காண்—டஞ்சம் வழுத்தீர் மதிச்செங்கண் மாலலங் காரர்க்கு வழுத்தீர் மதிச்செங்கண் மால்.

(இ - ள்.) மஞ்சகான் - மேகங்களே!—உங்களை போல் - நீங்கள் விடாமழைபொழிவதுபோல, மாரன் - மன்மதன், பூ மாரி பெய்ய - புஷ்பபாணம்

களாகிய மழையைப் பொழிய, பேர் ஆசை வெள்ளம் - மிக்க ஆசையாகிய வெள்ளம், விஞ்சியது - மேன்மேல் மிகுந்தது; தஞ்சம் - (உங்கனையே) பற்றுக்கோடாகப் பற்றுகின்றேன்: வழு தீர் மதி - குற்றமில்லாத அறிவையும், செம் கண் - சிவந்த கண்களையுமுடைய, மால் அலங்காரர்க்கு - அழகப்பிரானுக்கு, எங்கள் மால் - எங்களது மயக்கநோயை, மதிச்ச - நினைத்து, வழுத்தீர் - (அதுபோய்ச்) சொல்லுங்கள்; (எ - று.)

காண் - அசை. மூன்றாமடிக்கு - குறைவில்லாத பூர்ணசந்திரனைச் சிவந்த இடதுகண்ணாக வுடைய அழக ரென்றமாம். மதித்தது - மதிச்ச எனப் போலி. எங்கள் - தனித்தன்மைப்பன்மை.

இது, நானென்னும் வாய்பாட்டால் முடிந்த இந்ருவிகற்பநேரிசைவேண்பா.

[இயலிடங்கூறல்.]

எ.அ. செங்கண்மாயவர்சீபதி, மங்கையாரிடம்வண்புனங்

கொங்கையுங்கணுங்குதலையு, மங்கரும்பிணையாகுமால்.

(இ - ள்.) சீபதி - திருமகளுக்குக் கணவராகிய, செம் கண் மாயவர் - சிவந்த கண்களையுடைய மாயையுடைய அழகரது, மங்கையார் - மகளுடைய, இடம்—, வன் புனம் - வளப்பம்பொருந்திய சோலையாம்; (அவளுடைய), கொங்கையும் - தனங்களும், கணும் - கண்களும், குதலையும் - குதலைப்பேச்சும், அங்கரும்பிணையாகும்—; (எ - று.)—கொங்கை, அங்கு அரும்பு இணை ஆகும் - இரண்டு தாமரையரும்புகளாகும்; அங்கு - அசை. கண், அம் கரு பிணை ஆகும் - அழகிய கரிய பெண்மாளின் பார்வையாம்; குதலை, அம் கரும்பு இணை ஆகும் - கருப்பஞ்சாற்றுக்கு ஒப்பானதாம்; அம் - அசை. மூன்று வகையாகப் பொருள்பட்டவந்த சீலேடை; ற்றிய உவமையணி. ஆல் - ஈற்றசை.

தெய்வப்புணர்ச்சியின் இறுதியில் தலைமகளது அடைதற்கரிய தன்மையை நினைந்து வருந்துகின்ற தலைமகளை எதிர்ப்பட்டு உற்றதுரைக்கக் கேட்ட பாங்கள் 'நின்றாற் காணப்பட்ட வடிவுக்கு இடமும் இயலும் யாது? கூறுவாயாக' எனக் கேட்க, தலைவன் தான்கண்ட மகளின் இடத்தையும் இயலையும் கூறியது, இது.

இது - முதற்சீர் தேமாச்சீரும், மற்றிரண்டுங் கூவளசச்சீர்களுமாகிய சிந்தடி நான்கு கொண்டு வந்த வஞ்சிவிநீந்தம். (எ.அ)

[கார்காலம்.]

எ.க. மாலுநான்முகனுமரனுமாமழகர்மால்விடைச்சயிலமயிலனீர், நீலராமிறைவரின்னம்வந்திலர்கன்னெஞ்சர்போலுமினியென் செய்வே, னாலகாலம்வடகாலதாகவெதிரம்புகாலவில்வளைத்ததால், காலகாலர்களமெனவிருண்டுபலகாழிறந்தமழைகாலமே.

(இ - ள்.) மாலும் - திருமாலும், நான்முகனும் - பிரமனும், அரனும் - உருத்திரனும், ஆம்-ஆகிய, அழகர் - அழகரது, மால் - பெரிய, விடைசயிலம் - விருஷபகிரியிலேயுள்ள, மயில் அனீர்-மயில்போலுஞ் சாயலையுடைய பாங்கிமார்களே!—வடகால்அது - வாடைக்காற்று, ஆலகாலம் ஆக - ஹாலாஹலவிஷம்போல மாணவேதனை செய்யாநிற்க, காலகாலர்களம் என இருண்டு - யமனுக்கும் யமனாகிய உருத்திரமூர்த்தியினது நஞ்சுண்டகண்டம்போல (மேகங்கள்) கூறுத்தா, பல கால் திறந்த - பலகால்கள் இறங்கிய, மழைகாலம்—, எதிர் அம்பு கால - எதிராக அம்புகளைச் சொரிய [எதிரே மழைநீரைப்பொழிய], வில் வளைத்தது - வில்லை வளைத்தது [இந்திரவில்லை

வளைத்தது; இன்னம் - (மீண்டெவந்து அணைவதாகக் குறித்துப்போன) கார் காலம் வந்தபின்னும், நீலர் ஆம் இறைவர் - நீலநிறமுடையவராகிய தலைவர், வந்திலர் - மீண்டெவந்தாரில்லை; (ஆதலால் அவர்), கல்நெஞ்சர் போலும் - கல்போல (என்றும் இளகாமல்) வலிய மனமுடையவர் போலும்; இனி என் செய்வேன் - இனி (யான்) யாது செய்வேன்! (எ - று.)—ஆல் - அசை.

இது, தலைவி இரங்கியது.

இது - பெரும்பாலும் முதல் மூன்று ஐந்தாஞ்சீர்கள் மாச்சீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆறாஞ்சீர்கள் கூவிலங்காய்ச்சீர்களும், ஏழாஞ்சீர் விளச்சீருமாகிய எழுசீராசிரியநிந்தம். (எக)

அ. மழையுற்றகுதடஞ்சோலைமாமலைவாணர் வாணன்கரங்களைப் பூதங்கள், விழையும்பாரவெழுக்களென்றேபற்றி வீசுமாலும்பர் வேந்தாமவருக்கே, பழையநான்மறைசிற்காசனமலர்ப்படுக்கைவிடுநடுக்கடல்வெண்ணெய்போற் குழையுமன்பர்கருத்தேயுபரிகைகுளிர்நிலாமுற்றங்கோகுலங்காணுமே.

(இ - ள்.) மழை உறங்கு - மேகங்கள் வந்து தங்குகின்ற, தட - பெரிய, சோலை மா மலை - மாலிருஞ்சோலைமலையில், வாணர் - வாழ்ந்திருப்பவரும், — வாணன் - பாணசுரனது, கரங்களை - (ஆயிரங்) கைகளை, பூதங்கள் விழையும் - பூதகணங்கள் (உண்ணுதற்கு) விரும்பும்படியான, பாரம் எழுக்கள் என்றே - பெரிய இறைச்சித்தூண்களென்றே, பற்றி வீசும் - பிடித்து அறுத்து எறிந்த, மால் - திருமாலும், உம்பர் வேந்த ஆம் - தேவர்நாயகனுமாகிய, அவருக்கே - அவ்வழகர்க்கு, — பழைய நால் மறை - அநாதியான நான்குவேதங்கள், சிவகாசனம் - (ஏறி வீற்றிருக்கின்ற) சிம்மாசனமாம்; நடு கடல் - திருப்பாற்கடலின் நடுவிடம், மலர் படுக்கை வீடு - (பள்ளிகொள்ளுகிற) புஷ்பப் படுக்கையறையாம்; வெண்ணெய்போல் குழையும் - வெண்ணெய்போல நெகிழ்ந்து இளகுகின்ற, அன்பர் கருத்தே - அடியார்களது மனமே, உபரிகை - (வாழ்கிற) மேல்மாளிகையாம்; கோகுலம் - திருவாய்ப்பாடி, குளிர் நிலா முற்றம் - (விளையாடுகிற) குளிர்ந்த நிலாமுற்றமாம்; (எ - று.)

நிலாமுற்றம் - நிலாக்காலத்தில் உலாவுதற்கிடமான வீட்டின் வெளியிடம். காணும் - முன்னிலையசை.

வாணன்கரங்களை வீசிய கதை: — பலிசக்ரவர்த்தியின் புத்திரனாகிய பாணசுரனது மகளான உஷையென்பவள், ஒருநாள் ஒருபுருஷனோடு தான் சம்போகஞ்செய்ததாகக் கணக்கண்டு, அவனிடத்தில் மிகவும் ஆசைபற்றினவளாய்த் தன் உயிர்த்தோழியான சித்திரலேகைக்கு இச்செய்தியைத் தெரிவித்தா, அவள்மூலமாய் அந்தப்புருஷன் கிருஷ்ணனது பேரனும் பிரத்யுமனனது குமாரனும் மாகிய அநிருத்தனைன்று அறிந்தகொண்டு, அவனைப் பெறுதற்கு உபாயஞ் செய்யவேண்டுமென்று அத்தோழியையே வேண்டி, அவள் தன் யோகவித்தைமகிமையால் துவாரகைக்குச் சென்று அநிருத்தனைத் தூக்கிக்கொண்டெவந்து அந்தப்புரத்திலே விட, உஷை அவனோடு போகங்களை அனுபவித்துவர, இச்செய்தியைக் காவலாளரால் அறிந்த அப்பாணன் தன்சேனையுடன் அநிருத்தனை எதிர்த்து மாயையினாலே பொருது நாகாஸ்திரத்தினால் கட்டிப்போட்டிருக்க, துவாரகையிலே அநிருத்தனைக் காணாமல் யாதவர்களெல்லாம் கலங்கியிருந்தபோது, நாரதமகாமுனிவரால் நடந்தவரலாற்றை அறிந்தகொண்ட ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் பெரிய திருவடியை நினைத்தருளி உடனேவந்துநின்ற அவர்தோள்மேல் ஏறிக்கொண்டு பாணபுரமாகிய சோணிதப்புரத்துக்கு எழுந்தருளிப் போர்செய்து

சக்கரத்தை எடுத்துப் பிரயோகித்து அப்பாணனது ஆயிரந்தோள்களையுந் தாராதாரையாய் உதிரம் ஒழுக அறுத்துவிட்டன ரென்பதாம்.

இது, கட்டளைக்கல்ப்பா; இலக்கணம் கீழ்க் கூறப்பட்டது. (௮௦)

அக. குலமலையாவாழி கொடியவென்றன்சிந்தா குலமலையாவாழிகொடியமதிலிலங்கை, நிலமலையமாதவரினொன்றிந்தாய்மந்தாநிலமலையமாதவர்கைநின்னுவங்கண்டாய், பலவருணவாரீசநயனமுழுநீலோற்பலவருணவாரீசன்பயப்படவெற்பெடுத்து, நலவரிசைக்கவிகைபுனைகாரேதென்குருகூர் நலவரிசைக்கவிகைவிடாநளினமின் னையகனே.

(இ - எ.) குலம் மலை - சிறந்த சோலைமலையில் எழுந்தருளிய, மாயா-மாயவனே! கொடிய மதின் - கொடிகளையுடைய மதில்களையுடைய, இலங்கை நிலம் - இலங்காப்பட்டணம், அலைய - அழியும்படி, மா தவரின் நாண் ஏறிந்தாய் - பெரிய (கோதண்டமென்னும்) வில்லின் நாணியைக் கைவிரலால் ஏறிந்து டங்காரத்தொனி செய்தவனே!—மந்தாநிலம் - இளந்தென்றற்காற்றுக்கு உற்பத்திஸ்தானமான, மலையம் - பொதியமலையிலெழுந்தருளிய, மா தவர்-மிக்கதவத்தையுடைய அகஸ்தியரது, கை-கையில், நின் ஆவம்-உனது அம்பரத்தூணியை, கண்டாய்-கண்டவனே!—பல அருணம் வாரீசம் நயன - பலவாகிய சிவந்த தாமரைமலர்கள்போன்ற திருக்கண்களையுடையவனே!—முழு நீலோற்பல வருண - நெறிப்புள்ள [அன்றுமலர்ந்த] கருங்குவளைமலரின் நிறமுள்ளவனே!—வாரீசன் பயப்பட-மேகவாகனனாகிய இந்திரனும் அஞ்சும்படி, வெற்பு எடுத்து - கேரவர்த்தனகிரியைத் தூக்கி, நலவரிசை கவிகை புனை - நல்ல ஒழுங்காகவுள்ள குடையாகப் பிடித்த, காரே-காளமேகம் போன்றவனே!—தென் குருகூர் நலவர் - தென்கிலுள்ள திருக்குருகூரிலெழுந்தருளிய நற்குணங்களையுடைய நம்மாழ்வாரது, இசை கவி-தனது புகழைப் பாடிய பாடல்களை, கைவிடா - நீங்காத [எப்பொழுதும் திருவுள்ளமுவந்து கேட்டருளுகிற], நளினம் மின் நாயகனே - தாமரைமலரிற் பொருந்திய மின்னற்கொடிபோன்ற திருமகளது தலைவனே!—வாழி-வாழ்வாயாக; கொடிய - கொடுத்தன்மையையுடைய, என் தன் - எனது, சிந்தாசுலம் - மனக்கவலை, அலை மாயா ஆழி - அலைகள் ஒழியாத [மேன்மேல் வருகிற] கடல்போல ஒரு எல்லையில்லாததாம்; (எ - று.)—அதனைப் போக்கியருளவேண்டு மென்றபடி.

‘மலயமாதவரீகை நீன்துவங் கண்டாய்’ என்றது, ஸ்ரீராமபிரான் சரபங்கருக்குப் பரமபதமளித்தபின்னர் அகத்தியமுனிவரது ஆச்சிரமத்திற் சென்று, முன் வருணனிடத்திற் கொடுத்திருந்த தூணீரமும் வில்லும் வாளுந் தண்டும் அம்முனிவர்தரப் பெற்றுக்கெண்ட வரலாற்றை உட்கொண்டு. ‘பல அருண வாரீச நயன’ என்றது, ஆயிரக் கண்க ளுடையவனாதலால். வாரீஜம் - வாரீசமென விகாரம்; நீரிற் பிறப்பது.

இஃது, அடிகள் தோறும் தனித்தனி வந்த முதல்முற்றுமடக்கு.

இது, பதினெட்டாங்கலிபோன்ற எண்கீராசிரியலுந் தம். (௮௧)

[இரங்கல்.]

௮௨. நளினவிலோசனரழகர்புலோமசைநாதன்
நிளவலுமாயவர்மாயவர்வெற்பினிலிலையோகான்
டனையவிழ்மல்லிகைபுல்லியவண்டிர்தமியென்போல்
வளைகலைநாண்மதிதோற்றிடநின்றேமருண்மலை.

(இ - ள்.) தலை அவிழ் - முறுக்குவிரிந்து மலர்ந்த, மல்லிகை - மல்லிகைமலரை, புல்லிய-மொய்த்திருக்கின்ற, வண்டிர் - வண்டுகளே!—நளினம் விலோசனர்-தாமரைமலர்போலுந் திருக்கண்களுடையவரும், புலோமசை நாதன் தன் இளவலும் ஆயவர் - புலோமசையினது கணவனாகிய தேவேந்திரனுக்குத் தம்பியானவரும், மாயவர் - மாயையையுடையவரும் ஆகிய, அழகர் - அழகரது, வெற்பினில் - சோலைமலையில்,—தமியேன்போல் - (அவரைப் பிரிந்து) தனியனாகிய என்னைப்போல,—வளை கலை நாண் மதிதோற்றிட்டு நின்று - கைவளைகளும் அரையுடையும் நாண்மும் அறிவும் இழக்க நின்று[வளை கலை நாண் மதி தோற்றிட்டு நின்று-வளைந்த வடிவமாகிய குறைந்தகலையையுடைய அப்பொழுதுண்டான இளம்பிறைச்சந்திரன் விளங்கும் படி நின்று], மருள் - மயங்குகிற [மயங்குதற்குக் காரணமான], மாலை - மாலைப்பொழுது, இலையோ - இல்லையோ? (எ - று).—காண் - அசை.

பிரிந்தவர் வருந்ததற்குக் காரணமான இவ்வந்திப்பொழுது தலைவர் பிரிந்துசென்றுள்ள அம்மலையிடத்தி லிருக்குமாயின், அவரும் என்னைப் போலவே வருந்தி உடனே வந்திருப்ப ரென்று தலைவி மாலைப்பொழுதிற்கு இரங்கிக்கூறிய துறை இது.

புலோமணை - இந்திராணியின் பெயர்களி லொன்று; புலோமனிடத்தினின்றும் பிறந்தவ ளென்று பொருள். இந்திரனைக் காத்தற்பொருட்டு அவன் வேண்டுகோளின்படி தம்பியாகத் திருவவதரித்து விரோதிரிஸநஞ் செய்து உபேந்திரனாக அவனருகில் எழுந்தருளியிருத்தலால், 'புலோமசை நாதன் தன் இளவலுமாயவர்' என்றார்; "முறைமையினும், புருஷதனுக்குத் திருத்தம்பியாகிப் புரக்கும்" என்றார் முன்னேறும். ஈற்றடி-சிலேடையணி.

இது - பெரும்பாலும் ஈற்றுச்சீர் ஒன்று காய்ச்சீரும், மறைநான்கும் விளச்சீர்களு மாகிய கலநிலைத்துறை. (அஉ)

[இதுவும்அது.]

௮௩. மருதொடித்துவிளவெறிந்துகுருந்திலேறி வடத்துறங்கிச்சோலைமலைவருமால்வெற்பி, லிருதலைப்புள்ளென்னவிருந்திமைப் புநீங்காவெனைப்பிரிந்தபாதகர்நாட்டில்லைபோலு, மருவிமதயிக்கலை மாதனைகடள்ளியடையலர்மாக்கோட்டையிடந்தாவிதேக்கித், தெருவுதொறுமால்யானைக்கன்றுபோலத் தென்றளெங்கன்றோடித்திரியும்வேனில்.

(இ - ள்.) மருது-இரட்டைமருதமரங்களை, ஒடித்து-முறித்துத்தள்ளி, விள எறிந்து-விளாமரத்தைச் சாய்த்து,—குருந்தில் ஏறி - குருந்தமரத்தின் மேல் ஏறி,—வடத்து உறங்கி - ஆவிலையிற் பள்ளிகொண்டு,—சோலைமலை வரும் - திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற, மால்-அழகரது, வெற்பில் - மலையிலே,—இருதலைப்புள் என்ன - இரண்டிலைகளையுடையபறவைபோல, இருந்து-கூடியிருந்து, இமைப்பும் நீங்கா-கண்ணிமைப்பொழுதளவும் விட்டுநீங்கப்பொறுத, என்ன-என்னை, பிரிந்த - விட்டுநீங்கின, பாதகர் - தீத்தொழிலுடையவர் (சென்ற), நாடு-தேசத்தில்,—அருவி மதம் மிக்கு - மதநீர்ப்பெருக்கு மிகுந்து [அருவி மத மிக்கு - நீரருவிகளிலே மிகப் பயின்று], அனை மா தனைகள் தள்ளி - பொருந்திய பெரிய கட்டுச் சங்கிலிகளை அறுத்துத்தள்ளி [அனை மாதனைகள் தள்ளி - குழைகின்ற மாதளஞ்செடிகளைச் சாய்த்து], அடையலர் மா கோட்டை இடந்து - பகைவர்களது பெரிய கோட்டைமதிலை யழித்து, ஆவி தேக்கி - (அப்பகைவரது) உயிரைத் திரளாக ஒழித்து [அடை அலர் மா கோட்டையிடம் தாவி தேக்கி - இலைகளையும் பூக்களையுமுடைய மாமரத்தினது கொம்பினிடத்தைத்

தாவி றொருங்கி; தெருவுதொறும்-தெருக்களிலெல்லாம், மால் யானைகன்று போல - பெரிய இளயானைபோல, தென்றல் இளங் கன்று-தெற்கிவிருந்து வருகிற மந்தமாருதம், ஓடி, திரியும் - பரவி உலாவப்பெற்ற, வேனில் - வசந்த காலம், இல்லை போலும்—; (எ - று.)

இருக்குமாயின், தலைவர் என்னை வந்து கூடினவராதல்வேண்டு மென்று தலைவி வேனிலுக்கு இரங்கிக்கூறியது இது.

விளவேறிந்த கதை:—கம்சளுலேவப்பட்ட சுபித்தாசுரன் விளாவின் வடிவமாய்க் கண்ணன் தன்கீழ் வரும்பொழுது மேல்விழுந்துகொல்வதாக எண்ணிவந்துநிற்க, அஃதறிந்தகிருஷ்ணபகவான், அவ்வாறேதன்னைக்கொல்லும்பொருட்டுக் கன்றின்வடியுங்கொண்டெவந்த வத்ஸாசுரனைப் பின்னிரண்டு கால்களையும் பிடித்து எடுத்துச் சுழற்றி விளாமரத்தின்மேல் எறிய, இருவரும் இறந்து தமதுஅசுரவடிவத்துடனே விழுந்தன ரென்பதாம்.

கண்ணன் துருந்தில் ஏறியது:—குளத்திலிறங்கிரோடிக்கொண்டிருந்த இடைப்பெண்களது துகில்களை விளையாட்டாகக் கவர்ந்துகொண்டுபோய் ஒளித்தபொழுதி லென அறிக; “நீரினிற் குடைந்து பாரில் நிகரிலாக்கலன் கள் பூண்ட, நாரியர் துகிலை வாரி நலனுறங் குருந்தி லேறி” என்றார் பிறரும்: “குருக்கிடைக்கூறை பணியாய்” எனப் பெரியோர்கூறியதும் காண்க.

சற்றும்பிரியாமைக்கு இருதலைப்புள்ளை உவமைகூறினார்; இருதலைப்புள் - கண்டபேரண்ட மென்பர். சோலைமலையென்றதற்கேற்ப, மருதம்முதலியமரங்கள்வரிசையாகக் கூறினார்போலும். இரக்கஞ்சிறிதுமின்றிப்பிரிந்து போனதேயுமன்றிக் குறியிட்டகாலத்தே மீண்டும் வாராமைபற்றி, ‘பாதகர்’ என்றார்; இனி, வருத்தமுறுத்துபவர் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். அடையலர் - சேராதவர். ஏறு - ஏற்றையென்பதுபோல, கோடு-கோட்டையென ஐயீற்றடைக் குற்றியலாகரம்; இனி, உருபுமயக்கமாகவுமாம். சீலேடையுவமையணி.

இது, பதினாங்காங்கவிபோன்ற எண்கீராசிரியவிரூத்தம். (௮௩)

௮௪. திரியுங்கிரிக்கெதிர்சென்றோரழகர்திருமலைமேற்
பரியுங்கொடித்தடந்தேர்வலவாபரிபோற்றிரைகள்
விரியும்புனற்கடலுண்டமையாதுநம்மின்கொடிகண்
சொரியும்புனற்கடற்கோடுதல்பார்நுண்ணிப்புயலே.

(இ - ள்.) திரியும் கிரிக்கு - சுஞ்சரிக்கின்றமலைபோன்ற கஜேந்திராழ்வானுக்கு, எதிர் - முன்னே, சென்றோர் - போய்த் துயர் தீர்த்தருளினவராகிய, அழகர் - அலங்காரரது, திரு மலைமேல் - ஈறந்த சோலைமலையிடத்தே, பரியும் - அன்புகொண்ட, கொடி தட தேர் வலவா - துவசத்தையுடைய பெரியதேரைச் செலுத்துகிற சாரதியே!—நான் துளி புயல் - சிறிய நீர்த்துளிகளைப் பொழுகின்ற மேகங்கள், பரிபோல்-குதிரைப்பந்திகள்போல, திரைகள் விரியும் - அலைகள் (ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஒழுங்காகப்) பரவப்பெற்ற, கடல் - கடலினது, புனல் - நீரை, உண்டு-குடித்து, அமையாது-திருப்திப்படாமல், நம்மின் கொடி-நமது மின்னற்கொடிபோன்ற காதலி, கண் சொரியும்-கண்களினின்று பெருக்குகின்ற, புனல் கடற்கு - கண்ணீராகிய கடலுக்கு, ஓடுதல் - விரைந்துசெல்லுதலை, பார்—; (எ - று.)

இது-பகையரசனுக்குப்பின்னிடைந்து தன்னைவந்துஅடைந்தானொரு வேந்தனுக்கு உதவியெய்தற்பொருட்டுத் தலைமகளைப் பிரிந்துசென்ற தலைமகன் தான்சென்றவினாழுடிந்தபின்புமீண்டெவருகிறவன், வழியிடையில்தலைமகளது சிலைமையை நினைத்துத் தேர்ப்பாகனுக்குக் கூறியது; நிலைமை நினைத்துக்கூறல் என்னுந் துறை. இங்ஙனம் கூறுதற்குப் பயன் - இதனைக்

கேட்டுத் தேர்ப்பாகன் விராவில் தேருர்பவனாதல். புயல் ஓடுதல் பார் என்றதனால், தலைமகன் கார்காவத்தில் வருவதாகக் காலங்குறித்துப்போனவனென அறிக. நம் இன் கொடி எனப் பிரித்தல் மோனைக்குச் சிறவாமை காண்க.

இது, நிரையசை முதல்தான கட்டளைக்கலித்துறை. (அச)

௮௫. புயல்பார்க்குஞ் சாதகமே போன்றேன்பொன் னாட்டி.
நியல்பார்க்குஞ் சேமலைமே லெந்தாய்—தையயி
நிலையா திருக்கவரு ணேயா மிடிதீர்த்
தலையா திருக்க வருள்.

(இ - ள்.) பொன் நாட்டின் இயல் பார்க்கும்-பொன்னுலகமாகிய தேவ லோகத்தினதன்மையை எட்டிப்பார்க்கிற [மிகஉயர்ந்த], சேமலைமேல் - விருஷபுகிரியில் எழுந்தருளியிருக்கிற, எந்தாய் - எமது ஸ்வாமியே!—தைய யின்நிலையா-அருளுக்கு இருப்பிடமானவனே!—திரு கவர்-திருமகளால்முழு வதுங்கவரப்பட்டுள்ள, உள் நேயா - உள்ளன்புடையவனே!—(அடியேன்),— புயல் பார்க்கும் சாதகமே போன்றேன்-மேகத்தின துவருகையையே எதிர் பார்க்கிற சாதகமென்னும்பறவைபோல(உன துகருணைமழையையே) எதிர் பார்க்கிறுக்கின்றேன்;(ஆதலால்), மிடி-எனதுபிறவித்துன்பத்தை, தீர்த்து- ஒழித்து, அலையாதுஇருக்க - வருந்தாமலிருக்கும்படி, அருள் - அருள்செய் வாயாக; (எ - று.)

மேகத்தினின்றும் பெய்கிற மழைநீர்த்துளியைத் தரையில் விழுதற்கு முன்னமே வாய்திறந்துவற்றுக் குடித்தல், சாதகபட்சியினது இயல்பு. அது மற்றைநீரைக் குடியாததுபோல யான் மற்றைத்தெய்வங்களினருளை எதிர் பாரே னென்றார். நிலயம் - வடசொல்; நிலையமெனப் போலி.

இது, மலரென்னும்வாய்பாட்டால்முடிந்த இருவிதரூபநேரிசைவேன்பா.

[வலைச்சியார்.]

௮௬. அலைகடலினடுத்துயிலுமழகர்நாட்டி லஞ்சொல்லெலாங்கு ளமாகவஞ்சனக்கண், வலையெறிவீர்பொய்கைவிட்டுன்னாவிதாங் கும் வரலாறுகேளும்ச்சமருங்குநில்லாங்; கலைமதியோடாரலலர்வெ ளிச்சைமீறுங் கவலைமுன்னீர்ரையேற்குங்கனகருப்பஞ், சிலையருவ ரால்மலங்குபடுதல்பாருந்திருக்கைவையுமழைச்சறவைத்தேடுவீரே.

(இ - ள்.) அலை கடலின் - அலைகின்ற பாற்கடலினது, நடு - நடுவிடத் திலே, துயிலும்-யோகரிக்கிரைசெய்கின்ற, அழகர் - அழகரது, நாட்டில் - நாட்டிலே.—அம் சொல் எல் ஆம் குளம் ஆக - அழகிய செந்நெற்பயிர்கள் தினமும்வளர்கிற குளத்திலே பொருந்த [அம் சொல் எலாம்-அழகிய சொல் முழுவதும், குளம் ஆக - வெல்லப்பாகாக], அஞ்சனம் கண் வலை - கறுத்த கண்ணையுடைய வலையை[ஈமயிட்ட கண்ணாகிய வலையை], எறிவீர் - மே லேவீசுகிற வலைச்சியார்களே!—பொய்கை விட்டு-குளங்களை விட்டு[பொய் கைவிட்டு - வஞ்சனையை முழுவதும்விட்டு], என் ஆவி தாங்கும் - எனது வாவியை வந்தடையுங்கள்[எனது உயிரைத் தரிக்கச்செய்யுங்கள்]; வரல்ஆறு கேளும் - ஆறுவருகையைக் கேளுங்கள் [எனது விருத்தார்த்தத்தைக் கேளு க்கள்]; மச்சம் மருங்கு நில்லாம் - மீன்களின் அருகிலே நில்லுங்கள் [மச்ச அ மருங்கு நில்லாம் - (எனது) வீட்டினிடத்தே வந்து நில்லுங்கள்]; கலை - கலையென்னும் மீனும், ஆரல் - ஆரவென்னும் மீனும், மதியோடு - அறிவுட னே, அலர் வெளிச்சை - பெரிய துண்டிலே, மீறும் - கடந்து அப்பால் துள் ளிப்போய்விடும் [கலை மதியோடு - கலைகளையுடைய சந்திரனுடனே, ஆரல்

அலர் - இணங்குதல் பொருந்திய, வெள் - மன்மதனால், இச்சை - காமமயக்கம், மீறம் - விஞ்சும்]; க அலை - நீரலைகளையுடைய, முன்னீர் - கடலில், இரை ஏற்கும் - உணவுக்கு ஏற்ற, கன கருப்பம் - பெரிய வயிற்றையுடைய, சிலை - ஆரவாரத்தையுடைய, அரு - கிடைத்தற்கரிய, வரால் - வராவென்னும் மீனும், மலங்கு - மலங்கு என்னும் மீனும், படுதல் - பொருந்துதலை, பாறும் - பாறங்கள் [கவலை முன்னீர் - என்வருத்தத்தைக் கருதுவீராக; இரை - ஒலியையுடைய, ஏற்கும் - கையில் எடுத்த, கனம் கருப்பஞ் சிலை - பெரிய கரும்புலில்லையுடைய, அருவரால் - உருவமில்லாத மன்மதனால், மலங்குபடுதல் - (யான்) கலக்கமடைதலை, பாறும்-நோக்குங்கள்]; திரு கைவையும் மழை சுறவை தேடுவீர் - சிறந்தகைகளை வைத்து மேகம்போற் கரிய சுருமீனைத் தேடுவீராக [திருக்கை வையும் - (என்மீது உங்கள்) கண்ணைக் கத்தை வையுங்கள்; அழைச்சு உறவை தேடுவீர் - அழைத்துக் கூடுதல்பொருந்துவீராக]; (எ - று.)—வெள் - வேள்என்பதன் விகாரம்.

மீன்விற்கும் வலையர்மகளொருத்தியைக் கண்டு காழற்ற ஒருவன் அம்மகளை முன்னிலைப்படுத்திச் சிருங்காரமான வார்த்தை பேசினதாகச் செய்யுள்செய்வது, வலைச்சியார் என்னும் உறுப்புக்கு இலக்கணமாம்.

இனி, கலை மதியோடு ஆர் அல் அலர் வெள் இச்சை மீறம் எனப்பிரித்து, கலைநிரம்பிய சந்திரனோடு பொருந்திய இராத்திரியில்மிருகின்ற வெண்மை [வெறுமை]யான விரும்பியிருப்பது என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். கவலை-கல் அலை எனப்பிரித்து, மடங்குகின்ற அலைகளையுடைய முன்னீரென்றமாம். அருவர் - அருபர்; மன்மத நென்று பொருள். திருக்கு - த்ருக் என்னும் வடமொழியின் திரிபு. இனி, திருக்கை வையும் - மாறுபாட்டை ஒழியுங்கள். வலைச்சியார் - வலைச்சி மீன்பிடித்து விற்கிற நெய்த னிலத்துப்பெண்கள்.

இது, பதினாண்டுகால்கவிபோன்ற எண்கீராசிரியவிற்குத் தம். (௮௬)

[இடைச்சியார்.]

௮௭. தேடுதமிழ்வடிவழகர்நெடியவிடைமலைமேற் சிறியவிடைப்பெரியவிடைத்திருக்குலத்தினமுதே, கூடுகின்றவெண்ணெயொடும்வேனிலானெய்யுங் குறைவிலைவிற்போரதிகன்கொண்டதெழுபடி கா, ண்டறிந்தத்திமோகமுறையிணக்கம்வையு நவமணிசேர்பொன்றழிநல்குவேன்மெல்ல, வாடைதனையொதுக்கிடுமென்பால்வாருமிச்சமாமுழக்குமோர்போதுமகலேனந்தமிலே.

(இ - ள்.) தமிழ் - தமிழினால், தேடு-ஆராய்ந்துசொல்லப்படுகிற, வடிவு அழகர் - திருமேனியழகரது, நெடிய - பெரிய, விடைமலைமேல் - விருஷபகிரியின்மேலுள்ள, சிறிய இடை - சிறுத்த இடுப்பையுடைய, பெரிய இடை திரு குலத்தின் அமுதே - சிறந்த இடையர்களது மேன்மையான குலத்தில்தோன்றிய அமிருதம் போன்றவளே!—கூடுகின்றவெண்ணெயொடும்-திரளுகிற வெண்ணெயையும், வேனில் ஆன் செய்யும் - வெதும்பக்காய்ச்சப்பட்டுள்ள பசுவின்செய்யையும், குறைவிலை விற்போர்-குறைந்தவிலைக்கு விற்பவர்கள், அதிகம் - மிகுதி; எழு படி - எழுபடி, கொண்டது - கொள்ளப்பட்டது: காண்-நீ அறிவாயாக; அறிந்த ஆடு ததி - அறிந்த ஆட்டுத்தயிரையும், மோகம்-மோர்நீரையும், உறை - உங்கள்வீட்டில், இணக்கம் வையும் - கொண்டுபோய் வையும்; நவம் சேர் மணி - புதுமையான ஒருசேர் நெல்மணியையும், பொன் நாழி - ஒருநாழி பொன்னையும், நல்குவேன்-கொடுப்பேன்; மெல்ல - உண்ணுதற்கு, ஆடைதனை - எட்டை, ஒதுக்கிடும் - ஒதுக்கி எடுத்த

துக் கொடும்; மெல் பால் வாரும் - இனிமையான பாலை வாரும்; அகல் எனம் தமில் - வாயகன்ற பாத்திரத்தில், மிச்சம் ஆம் - மிகுதியாக வுள்ள, உழக்கு மோர் - ஒருஉழக்குமோர், போதும் - (எனக்குப்) போதும்;—[கூடுகின்ற எண் - பொருந்திய வலிமையையுடைய, எஃகும் - (புஷ்ப) பாணங்களால், வேனிலான் - வசந்தகாலத்திற்கு உரிய மண்மதன், எய்யும் - எய்கின்ற, வில் போர் - வில்லின் போர்க்கு, குறைவு இலை-குறைவில்லை; எழுபடி அதிகம் கொண்டது - (முன்னினும்) எழுமடங்கு மிகுதியைக்கொண்டது; நாடு அறிந்தது அதிமோகம்-(எனது) அதிகமான காமமயக்கத்தை நாடெல்லாம் அறிந்தது; முறை இணக்கம் வையும்-முறைமையாக (என்னிடத்தில்) நண்பு வையும்; நவ மணி சேர் பொன் ஆழி நல்குவேன்-நவரத்தினங்களும் பதித்துச்செய்த பொன்மயமான மோதிரத்தைக் கொடுப்பேன்; மெல்ல - மெதுவாக, ஆடைதனை - வஸ்திரத்தை, ஒதுக்கிடும்—; என்பால் வாரும் - என்னிடம் வாரும்; இச்சம் ஆம் - இச்சைகளென்றும்; உழக்கும் - கூடும்; நந்தமில் - நம்மின்றும், ஒர்போதும் அகலேல் - ஒருபொழுதும் நீங்கற்க].

தெருவில் தயிர்கொண்டுவிற்கும் இடைச்சியை நோக்கிக் காதல்கொண்டா லொரு விடன் தனதுவேட்கையை வெளிப்படுத்தி அவளைமுன்னிலைப்படுத்திச் சொன்னதாகக் கூறுவது, இடைச்சியார் என்னும் உறுப்பின் இலக்கணமாம்.

‘அமுதே!’ என ஒருமையாக வளித்ததற்கு ஏற்ப, ‘காண்’, ‘அகலேல்’ என ஒருமைவினைகொடுத்துக் கூறினர்; இடையில்வந்த பன்மைவினைகள் - உயர்வுபற்றியன. எய்யொடும் - எய்யொடும் என விகாரம். ஆடை - பால் முதலியவற்றின் எடு. இனி, உழக்கும் - பெயரெச்சமாய், யான் வேட்கையாலவருந் துகிற ஒரு சிறுபொழுது மென்றுமாம். இடைச்சியார் - பால் நெய் தயிர் முதலியவற்றைக் கொண்டுவிற்கிற ஆயர்மகளிர். காண் - முன்னிலையசையுமாம்.

இது, பதினெட்டாவ் கவிபோன்ற எண்ணிராசிரியவ்ருந்தம். (௮௭)

௮௮. நந்தனந்தனவென்றுகார்தனைநங்கைசெங்கைமுகிழக்குமின்னளினமாதெனவிகலுமாரனைநமதுசாபம்விடாதெனுஞ், சந்தரஞ்ரியாதங்களைச்செயசங்குசக்ரமெனத்தொழுஞ் சலதியாடுதல்யமுனைமுழ்குதவமெனுந்தலைநாளிலே, யைந்தலைப்பணியுந்தருப்பையுமாகிலேனெனும்வேணுவா யமுதமுண்டியர்வம்சமானத்திட்டமேயெனுமாசைநோய், மந்திரத்திலுறதுதிர்க்குரினவாசம்வீசியதுளவுகாண் வாசவன்பதிபரவுசிபதிவாசசந்தரராசனே.

(இ - ன்.) வாசவன் பதி பரவு - இந்திரானது உலகத்திலுள்ள தேவர் களெல்லார் துதிக்கின்ற, சீ பதி - சிறந்த (மாலிருஞ்சோலைத்) திருப்பதியில், வாச - வாசஞ்செய்பவனே!—சந்தரராசனே - அழகப்பிரானே!—நங்கை - எமதுமகள், —கார்தனை - (உனதுதிருமேனிரிமமைந்த) மேகத்தை நோக்கி, (நியென்றே நினைத்து), நந்தனந்தன என்று - ‘நந்தகோபகுமாரனே!’ என்று கூப்பிட்டு, செம்மை முகிழ்க்கும் - சிவந்த கைகளைக் கூப்பிட்டுத் தொழுவான்; மின் - (அம்மேகத்தினிடத்திற் பொருந்திய) மின்னலை நோக்கி, நளினம் மாதா என - (உனது திருமார்பில் வீற்றிருக்கிற) தாமரையிலுள்ள திருமகனென்று எண்ணி, இகலும் - (தனக்கு அவ்வாறு உன்னுடன் கூட வாழ்தல் கிடைக்கவில்லையே என்று) பொருமைப்படுவன்; மாரனை - (தன்னை வருத்துகிற) மண்மத்தைக்குறித்து, நமது சாபம் விடாது எனும் - ‘நாம்சபிக்கிற சாபச்சொல் உன்னைச் சும்மாவீடாது’ என்று அத்தட்டுவான்; சந்தரஞ்ரியாதங்களைச்செயசங்குசக்ரமெனத்தொழுஞ் சலதியாடுதல்யமுனைமுழ்குதவமெனுந்தலைநாளிலே, யைந்தலைப்பணியுந்தருப்பையுமாகிலேனெனும்வேணுவா யமுதமுண்டியர்வம்சமானத்திட்டமேயெனுமாசைநோய், மந்திரத்திலுறதுதிர்க்குரினவாசம்வீசியதுளவுகாண் வாசவன்பதிபரவுசிபதிவாசசந்தரராசனே.

யர்தங்களை - சந்திரனையும் சூரியனையும் நோக்கி, செய சங்கு சக்ரம் என - (உனது திருக்கைகளிற் பொருந்திய) வெற்றியையுடைய சக்கமுஞ் சக்கரமும் என்று எண்ணி, தொழும் - வணங்குவான்; 'சலதி ஆடுதல் - (நீ.வாழ்கிற) கடலிலே நீராடுதலும், யமுனை மூழ்குதல் - (நீ கிருஷ்ணாவதாரத்தில் மூழ்கின) யமுனாநதியில் ஸ்நானஞ்செய்தலுமே, தவம் - நல்லதபசாகும்,' எனும் - என்பான்; 'தலைநாளிலே - முன்காலத்திலே, ஐந்தலை பணியும் தருப்பையும் - நீ படுக்கும் இடமான ஐந்துதலைகளையுடைய ஆதிசேஷனும் தருப்பைப்புல்லுமாக, ஆகிலேன் - ஆகாமற்போனேனே!' எனும் - என்று இரங்குவான்; 'வேணு - வேயங்குழல், வாய் அமுதம் உண்டு - (உனது) அதரத்தின் அமிருத்ததைக் குடித்து, உயர்வம்சம் ஆனது-உயர்ந்த குலம்[முங்கில்] ஆகியது, அதிட்டமே - (அதன்) நல்வினைப்பயனே,' எனும்-என்பான்; ஆசை நோய் - (அவளுடைய) காமப்பிணி, மந்திரத்தில் அருது-(தேவதார்தரபார் உச்சரிக்கிற)மந்திரங்களினால் நீங்காது; நின்-உனது, வாசம் வீசிய-வாசனை வீசுகிற, தளவு - திருத்தமாய்மாவை யொன்றுதான், தீர்க்கும்-(அந்நோயை) நீக்கவல்லது; (எ - று.)—காண் - தேற்றம்; முன்னிலையசையாகவுமாம்.

இது, தலைமகளிடஞ்சென்று தலைமகளது காதல்நோயைக் கூறி அவள் நோயைத் தணிவிக்குமாறு மாலையைத்தந்தருளும்படி கேட்கிற தோழிமார் களது கூற்று. நந்தனன்-மகன்; களிப்பையுண்டாக்குபவனென்று பொருள்.

இது, ஒன்று மூன்று ஐந்தாறஞ் சீர்கள் மாச்சீர்களும், இரண்டு நான்கு ஆறு ஏழாஞ் சீர்கள் விளச்சீர்களுமாகி வந்தது அரையடியாகவும், அஃது இரட்டிக்கொண்டது ஓரடியாகவும் வந்த பதினாறு தீராகியவிலிருந்தும். (அஅ)

அக. சுந்தரத்தோளரழகர்நன்னாட்டன்னத்தூவியந்தான் மந்தரத்தினுஞ்சொற்கிளிசெல்லுமோசகரவாளஞ்சுற்றி யந்தரப்பானுவுமோட்செந்தீயுநெட்டாழிவிழக் கந்தரத்தன்குளக்கண்போற்கொதிக்குங்கடுஞ்சரமே.

(இ - ன்.) சுந்தரம் தோளர் அழகர் - அழகிய திருத்தோள்களையுடைய அழகரது, நல்ல நாடு - நல்ல நாட்டிலே யுள்ள, அன்னம் தூவி அம் தான் - அன்னப்பறவையின் சிறகுபோல மெல்லிய அழகிய பாதங்களையும், மந்தரம் தீம் சொல் - மடமையையுடைய இனிய சொற்களையு மூடைய. கிளி - கிளி போன்ற காதலி, —அந்தரம் பானுவும் - ஆகாயத்துச் செல்லுகின்ற சூரியனும், சக்ரவாளம் சுற்றி ஓட - (கடலுக்கு அப்புறத்துள்ள) சக்ரவாளகிரியைச்சுற்றி ஓடிப்போம்படியாகவும், —செம் தீயும்-சிவந்த அக்கினியும், நெடு ஆழி விழ - பெருங்கடலிற்புக்கு விழும்படியாகவும், —கந்தர் அத்தன் குளம் கண்போல் - சுப்பிரமணியக்கடவுளது தந்தையாகிய உருத்திரனது நெற்றி யிலுள்ள (நெருப்புக்) கண்போல, கொதிக்கும் - மிகச்சகடுகின்ற, கடுஞ் சுரம் - கொடிய பாலைநிலத்தில், செல்லுமோ - செல்லுவானோ? (எ - று.)

இது - தலைமகளை உடன் அழைத்துக்கொண்டு போகும்படி தோழியினுக்கூறப்பட்ட தலைமகன், தலைமகளது அடிகளின் மென்மையையுந் தான் செல்லும் வெஞ்சுரத்தின் வன்மையையும் நினைந்து மனம் வாடியது; 'அடி யொலேழிநினைந்தவனுளம்வாடல்' என்னுந் துறை.

செந்தீயென்றது - சமுத்திரத்தின்மேலிலிருக்கும் படபாழுகாக்கினியை. சுடுதன்மையையுடைய சூரியனும் அக்கினியும் சுரத்தின்வெம்மைதாக்குவதைப் பொறுக்கமாட்டாமல் முறையே ஓடிக்கடலில்லிழுவ ரென, சுரத்தின் வெம்மைமிகுதி கூறியபடி; ஏதுத்திற்திறிப்பேற்றவண்: "சூரியன், தேரு மோடாது மாமாகமி" என்றார் கம்பரும்.

இது, நேரசை முதலதாகிய கட்டளைக்கலித்துறை. (அக)

[பி ச் சி ய ற்.]

௯௦. மேதினிபோற்றழகர்மலைத்திருப்பிச்சியாரே வெளிப்பட்டீர் முனிவர்மலைத்திருப்பிச்சியாரே,கோதுபடுகுழல்போகவிளங்குதலைச் சுகமே கொள்ளுகொண்டிருவரவிளங்குதலைச்சுகமே, காதலிட்டசெம்பணியுடுக்காவியுடையுங் கபாலமுஞ்சுலமுங்கண்டேநடுக்காவியுடையு, மாதரியமுங்கன்சிவமதவேடந்திரமே யறிவீரேயன் றெதிர்த்தமதவேடந்திரமே.

(இ - ள்.) மேதினி போற்று - உலகமெல்லாம் துதிக்கின்ற. அழகர் - அழகரது. மலை - சோலைமலையிலுள்ள. திரு பிச்சியாரே - அழகிய பிச்சியாரே!—வெளிப்பட்டீர்-(நீங்கள்) புறப்பட்டு வீதியில்வந்தீர்கள்; (இனி), முனிவர் - முனிவர்கள், மலைத்து இருப்பு - வருந்தித் தவஞ்செய்திருத்தலை, இச்சியார் - விரும்பார் [தமது தவத்தைவிட்டு உம்மைவிரும்புவ ரென்றபடி]; (நீங்கள்), இங்கு ஁ர - இங்கே (இவ்வாறுவேஷந்தரித்து) வரும்பொருட்டி, கோது படு குழல் போக விளங்குதலை - கோதுகள் படுப்படியான கூர்த்தல் இல்லையாக விளங்குவதனை, சுகமே - சுகமாக, கொள்ளுகொண்டீர் - மிகுதியாக உடைத்தாயிருக்கிறீர்; இளங் குழலை-(உமது) இளமையான குதலைச் சொல், சுகமே - கிளிமொழியே போலும்; காதில் இட்ட - (நீர்) காதில் ஁ரித்த, செம்பு அணியும் - செம்பினாலாகிய ஆபரணத்தையும், நடு-அரையில்(உடுத்த), காவி உடையும் - செங்காவிக்கல்லில் தோய்த்தெடுத்த காவாயவஸ்திரத்தையும், கபாலமும் - கையிலுள்ள தலையோட்டையும், குலமும் - குலாயுதத்தையும், கண்டே - பார்த்தே. ஆலி நடுக்கு உடையும் - (காண்பவரை) உயிர் நடுக்கமுடையதாய் அழியும்; உங்கள் சிவமத வேடம் - உங்கள்சைவமத்தத்துக்குரிய வேஷத்தை, திரமே - உறுதியாக, ஆதரியும் - காப்பாற்றுகள்; அன்ற எதிர்த்த-முன்னே(சிவனோடு)எதிரிட்டிஅழிந்த, மத வேள் - மன்மதனது, தந்திரம் - வஞ்சனையின்பயனை, அறிவீரே - நீர் அறிவீரன்றோ?

சிவசின்னம்பூண்டு நெருவீர் பிச்சைக்குவருகிற மகளொருத்தியை நோக்கி ஒருகாழகன் தன்வேட்கையைப்புலப்படுத்தி முன்னிலைப்படுத்திக் கூறுவதாகச் செய்யுள்செய்வது, பிச்சியாரின்னும் உறுப்பாம்.

இனி, இரண்டாமடிக்கு - குற்றமில்லாத கூர்த்தல்போனதனால் விளங்குகின்ற முடியழகினு ழுண்டான இன்ப மொன்றையே இழந்தீ ரென்றுங் கொள்ளலாம். பிச்சியார் - சைவவேடந்தரித்துப் பிச்சைக்குவரும் மகளிர்.

இது, பதினெட்டாங்கவிபோன்ற எண்கீராசிரியவிறுத்தம். (௯௦)

௯௧. மதுகுத னாமுகுந்தா வாமன மாயா
வதிருபா ராமா வழகா—யதுவீரா
வெண்ணந் துளவா விமலா கமலாட்சா
தண்ணந் துளவா சரண்

(இ - ள்.) மதுகுதலே—! முகுந்தா—! வாமன—! மாயா—! அதிருபா - மிகுந்த செளந்தரியமுடையவனே! ராமா—! அழகா—! யதுவீரா - யது குலத்தில் திருவவதரித்தவனே! வெள் நந்து உளவா - வெண்மையான சங்க முள்ளவனே! விமலா - குற்றமற்றவனே! கமல அட்சா - செந்தாமரை மலர்போலும் திருக்கண்களுடையவனே! தண் அம் துளவா - குளிர்ந்த அழகிய துழாய்மாலையுடையவனே!—சரண் - (நீயே எனக்குப்) புகலிடம்;

உளவா - உள்ளவன் என்பதன் விளியாகிய உள்ளவா என்பதன் தொகுத்தல். வெள் நந்து உளவா - வெள்ளிய சங்கை ஁துபவனே யென்று

மாம்; உளவுதல் - பயிலுதல். அன்றிக்கே, நந்துள் அவா எனப் பிரித்து-சங்கத்தினிடத்தில் விருப்பமுள்ள வென்றுமாம்.

இது, மலரென்னும்வாய்பாட்டான் முடிந்த இந்விநூற்பநேரிகைவேண்பா.

கூஉ. சரணகோகனகங்கற்பகநாத தண்முழாய்முடிபரிமளிக் கச் சங்குநேமியும்வெண்ணிலாவெயிலெறிக்கத் தமனியத்துகின்பள பளக்க, மரகதமேனியெழில்பழுத்தொழுமகரகுண்டலம்புயத்தல ம்ப வனசலோசனங்களருண்மழைபொழியவந்தநின்கோலநான்மற வேன், நிரண்முலைக்கிராதநுணுகிடைக்கிராதசிறுமிகண்முகமதியெ னவாய் திறந்தவாம்மூலையும் பறந்தவண்டையுஞ் செந்தீயெழுபுகை யெனப்பதறி, விரனெரித்தடங்கா விழிபுதைத்தோடி வெண்பளிக் கறைகுடிபுருங்கா வெற்பலங்காராவுற்பலங்காராமெய்யனேதெய்வ நாயகனே.

(இ - ள்.) திரள் முலைக்கு இராத-பருத்த தனங்களைப் பொறுத்திருக்க மாட்டாத, நுணுகு - (அதனால் வரவரச்) சிறுத்துப்போகிற, இடை - இடிப் பையுடைய, கிராத சிறுமிகள் - வேட்ப்பெண்களது, முகம் - குளிர்த்தமுகத் தை, மதி என - பூர்ணசந்திரனென்று எண்ணி, வாய் திறந்த - மலர்ந்த, ஆம்பலையும் - செவ்வாம்பல்மலரையும், பறந்த - (அதன்மேற்) பறக்கின்ற, வண்டையும் - வண்டிகளையும் (நோக்கி), செம் தீ எழுபுகை என - சிவந்த நெருப்பும் (அதினின்று) எழுகின்ற புகையும் என்று எண்ணி, பதறி - அஞ்சி நடுங்கி, விரல் நெரித்து-('இதற்கு யாதுசெய்வோம்?' என்று) கைவிரல்களை நொருக்கிக்கொண்டு வருந்தி, அடங்கா விழி புதைத்து-(கைகளுக்கு)அடங் காத [யிகப்பெரிய] (தமது) கண்களை (க் கைகளால்) மூடிக்கொண்டு, ஓடி - விரைந்துசென்று, வெள் பளிகரு அறை - வெண்மையான ஸ்படிகக்கற் களாலாகிய சிறுவீகளிலே, குடிபுகும்-சேர்ந்து வசிக்கப்பெற்ற,கா வெற்பு-சோலைமலையில் எழுந்தருளிய, அலங்காரா - அழகனே!—உற்பலம் கார் ஆம் மெய்யனே - நீலோத்பலமலரும் காளமேகமும் போன்ற திருநிறமுடைய வனே!—தெய்வநாயகனே - தேவர்களுக்குத் தலைவனே!—சரண கோகன கம் - தாமரைமலர்போலந் திருவடிகளில், கற்பகம் நாத - (தேவர்கள் அருச்சித்த) கல்பகவிரகூடங்களின் மலர்கள் மணக்கவும்,—முடி - திருமுடியில், தண் துழாய் - (அணர்த்துள்ள) குளிர்த்த திருத்துழாய் மாலை, பரிமளிக் க - வாசனைவீசவும்,—சங்குமுகஞ்சக்கரமும்,(முறையே), வெள் நிலா வெயில் எறிக்க - வெண்மையான நிலாவையும் வெயிலையும் வீசவும்,—தமனியம் துகில் - பொன்மயமான பீடாம்பரம், பளபளக்க - பள பளவென்று விளங்கவும்,—மரகதம் மேனி - மரகதரத்தினம் போன்ற திரு மேனியின், எழில் - அழகு, பழுத்து ஒழுக - முதிர்ந்து மேன்மேற் பெருக வும்,—மகரகுண்டலம் - மகரமென்னும்மீனின்வடிவமாகச்செய்த குண்டல மென்னுங் காதணிகள், புயத்து அலம்ப - தோள்களின்மீது அசையவும்,— வனச லோசனங்கள் - தாமரைமலர்போன்ற திருக்கண்கள், அருள் மழை பொழிய - கருணைமழையைப் பெய்யவும்,—வந்த - எதிரில்வந்து தரிசனத் தந்த, நின் கோலம் - உனது காட்சியை, நான்—, மறவேன் - (எப்பொழு தும்) மறக்கமாட்டேன்; (எ - று.)

கோகனகம் - கோகநதம் என்பதன் விசாரம்; சக்கரவாகங்கள் கூடிக் குலாவுதற்கு இடமாயிருப்ப தென்றும், கோகமென்னும் நதியில் மிகுதி யாய்த் தோன்றுவதென்றும் பொருள். வறஜம் - நீரிழிப்ப்பழை. மயக்கவணி.

இது, இருபத்தாறுக்கவிபோன்ற பதினான்குசீராசிரியவிருத்தம். (கூஉ)

[தூது.]

கூற. தெய்வசிகாமணியை யெங்கள்சாரசோரசிகாமணியைக் கண்மணியிற்சிறந்தோன்றன்னை, யைவர்க்காயனைமுதலுந்தும்பியன் றேவழைத்த தின்னந்தும்பிகளையழைத்துவாருங், கைவருபந்தாடு மணிமுற்றமெல்லாங் கமழ்பனிரீரிதைத்திறைத்துக்கழுநீர்போலும், மைவிழியார்ஞளமாக்கிவிட்டா ரென்னவன்பகையோபொருமுதலை வளர்க்கின்றாரே.

(இ ள்.) தெய்வசிகாமணியை - (தேவர்களுக்கெல்லாந்) தலைமேலணியும் இரத்தினம் போன்றவனும், எங்கள்—, சார* சோர சிகாமணியை - மகாவிடர்களுக்கும் கள்வர்களுக்கும் முதல்வ னானவனும், கண்மணியில் சிறந்தோன்றன்னை - கண்ணின் கருமணியினும் சிறந்தவனும், ஐவர் சகாயனை-பாண்டவர்க்குத் துணைவனுமாகிய அழகனை,—முதலும் - முன்காலத்திலும், தும்பி அன்றே - தும்பியென்னும் பெயருடைய யானையல்லவோ, அழைத்தது - கூப்பிட்டது? இன்னம்-மறுபடியும், தும்பிகளே - தும்பியென்னும் பெயருடைய வண்டுகளே! அழைத்தவாரும்-(நீங்கள்) அழைத்தவருங்கள்; கழுநீர்போலும் மை விழியார் - கருங்குவளைமலர்போன்ற மையணிந்த கண்களையுடைய என்பாங்கிமார், கை வருபந்து ஆடும் - கையில்வருகிற பந்தை ஆடுகிற, அணி முற்றம் எல்லாம் - அழகிய முன்றிலினிட முழுவதும், கமழ்பனிரீர் இறைத்து இறைத்து-(என்றாபத்தைப்போக்குத்தற்பொருட்டு) வாசனைவீசுகிற பனிரீரை பிகுதியாக இறைத்து, ஞாம் ஆக்கி விட்டார் - ஞாம்போலச் செய்துவிட்டார்; என்ன வல் பகையோ - (என்மீது அவர்களுக்கு) என்ன கொடிய பகைமையோ? பொரு முதலை வளர்க்கின்றாரே - போர்செய்கின்ற முதலையை வளர்க்கிறார்களே [பொருமுதலை வளர்க்கின்றாரே-(எனது)வருத்தத்தை மேன்மேலும் வளரச்செய்கிறார்களே!]; (எ - று.)

ஐரசோரசிகாமணி என்றது கிருஷ்ணைதாரத்தில் பலவாயிரம் ஆய்ச்சிமாரோடு கலந்தும், அவர்கள்மாளிகையில் வெண்ணெய் முதலியன திருடியும் விளையாடியதை யுட்கொண்டு. 'முன்னே தும்பி கூப்பிட வந்து பொரு முதலையை அழித்துக் காத்தவன்தலால், இப்பொழுதும் தும்பிகளே! நீங்கள் கூப்பிட்டால் அவன் வந்து எனது பொருமுதலைப் போக்கியருள்வன்' எனத் தலைவி கூறினாள்.

இது, பதினாண்டுகாலப்போன்ற எண்கீராசிரியவிருத்தம். (கூட)

[இரங்கல்.]

கூசு. வளங்குலவுதண்டலைநெடுங்கிரிமுகுந்தர்நல்வரந்தினம்வழங்குமுகர்தா, மிளங்குதலைகொஞ்சியபசங்களிகள்கெஞ்சியுமிரங்கியினம்வந்திலரையோ, வளங்கரையுமென்சொலமுனஞ்சமனடுங்கிடவுதைந்தவரவெகுண்டெசுடவே, களங்கமறவெந்ததுமதன்சடலமென்றனர்கரும்புகையொழிந்ததலவே.

(இ - ள்.) வளம் குலவு - வளங்கள் மிகுந்த, தண்டலை நெடுங்கிரி-பெரிய சோலைமலையி லெழுந்தருளிய, முகுந்தர் - முகுந்தரும், நல் வரம் - நல்ல வரங்களை, தினம் - நாள்தோறும், வழங்கு - கொடுப்பவருமாகிய, அழகர்—, இளங் குதலை கொஞ்சிய பசுஞ்சிவிகள் கெஞ்சியும் - இளமையான குதலைப்பேச்சுக்களைப் பேசுகிற பசிய (என்னுள்ளதனுப்பப்பட்ட) சிவிகள் மிகவுங்கீழ்ப்படிந்து வேண்டிக்கொண்டும், இரங்கி - (என்மீது) இரக்கங்கொண்டு, இனம் - இன்னமும், வந்திலர் - வந்தாரில்லை; ஐயோ—! உளம் கரைபும் - மனம் வருந்துகின்றது; என் சொல - என்னவென்று சொல்வேனாக;

‘முனம் - முன்னே, சமன் நடுங்கிட உதைத்தவர்-யமன் அஞ்சி நடுங்கும்படி உதைத்தவராகியவென்றோ, வெருண்டுசுடைய-கோபித்துஎரித்ததனாலே, மதன் சுடவும்-மன்மதனது உடம்பு, களங்கம் அற-அடையாளமு மில்லாமல், வெந்தது-வெந்து சாம்பராய்ப்போய்விட்டது’, என்றனர் - என்று சொன்னார்கள்; கரும்பு கைஒழிந்தது அவலவே - கையிலுள்ள கருப்புலில் ஒழிந்ததன்றே. தன்னே மன்மதபாணங்கள் வருத்துதலால், அப்பாணங்களை எய்தி கருப்புலில் ஒழிந்ததன்று என்றான்; கரும்பு கை என்றும் ஒரு பொருள் தோன்றும்.

இது - பெரும்பாலும் முதலேந்தல் காய்ச்சீர்களுக்கும், ஆறுவது தேமாச்சீரும், ஏழாவது புளிமாச்சீருமாகிய எழுசீராசிரியச்சந்தவிநந்தம். (௧௬)

[இரங்கல் - மடகீது.]

கரு. அலமேந்தழகர்பதிச்சுணையோடுமேமெய்ப்பதிச்சுணையே யணில்வாற்கதிர்போமருந்தினையே யகன்றேமேயமருந்தினையே, குலவஞ்சகமேகோகிலமே கொம்பிற்புனத்திக்கோகிலமே கூடவளர் மாதவிப்போதே கொடியார்க்கென்மாதவிப்போதே, கலைமுன்பிரியக்கணக்கன்றே கரும்பைப்பிரியக்கணக்கன்றே கணியார்காட்டுமருவலரே கணியார்காட்டுமருவலரே, சலதிமுகக்குமுகமஞ்சே தனித்தே கிமிடமுகமஞ்சே தையலொதுங்கும்வரவழையே தையயுண்டானால் வரவழையே.

(இ - ள்.) அலம்எந்து-(பலராமாவதாரத்தில்)கலப்பையைஏந்திய, அழகர்-அழகரது, பதி-சோலையேத்திருப்பதியிலுள்ள, சுணையே-ஊற்றுநீர்ச்சுணையே! (எனதுமகள்), மெய் பதிச்ச - (விரகதாபத்தால்) உடம்புபதைத்து, உணையுடம் - உன்னில் மூழ்குகிறான்; அணில் வால் கதிர் போம்-அணில்வால் போலக் கதிர்வாங்கிய, அருந் தினையே-அருமையான தினைப்பயிரே! மேய மருந்தினே-(இலன்றோய்க்குப்) பொருந்திய மருந்தை, அசன்றேம்-பெறாமலிருக்கிறோம்; குலவு அம் சுகமே - விளங்குகிற அழகிய கிளியே! கோகிலமே-குயிலே! (கணவனைப்பிரிந்த என்மகளுக்கு), கொம்பின் புனம் திக்கோ-பூங்கொம்புகளையுடைய சோலையின் திசையெல்லாம், கிலமே - பாழாகத் தோன்றுகிறது; கூட வளர் - (என்மகளோடு) கூடவே வளர்ந்த, மாதவி போதே - குருக்கத்திமலரே! கொடியார்க்கு - கொடிய தலைவர்க்கு, என் மாதவிப்பு - எனது இலக்கும்போன்றமகள் படுகிற வருத்தத்தை, ஒது - சொல்லு; நுண் - எதிரேயுள்ள, பிரியம் - அன்புள்ள, கலை கன்று கணமே - மான்கன்றின் இனமே! கரும்பை பிரிய - கரும்புபோன்ற என்மகளைப்பிரித்துநீங்க, கணக்கு அன்றே - (தலைவர்க்கு) நீதியன்றே; கணி ஆர் - வேங்கைமரங்கள் நிறைந்த, காடு - வனத்திலுள்ள, மரு - வாசனையையுடைய, அவரே - மலரே! மருவு - (என்மகளுக்கு) வருகிற, அவர் - (அயலார்துற்றும்) பழிப்பேச்சை, கணியார் - சிறிதுமெண்ணைத் தலைவர்க்கு, காட்டு - விளங்க எடுத்துச் சொல்லு; சலதி முகக்கும் - கடல்நீரை மொண்டு வருகிறது, முகம் - முகத்தையுடைய. மஞ்சே - மேகமே! தனித்தே கிமிடம் - (கணவனைப்பிரிந்த என்மகளுக்குத்) தனித்த கிமிஷமே. உகம் அஞ்சே - ஐந்துபுகம் போலக் காணப்படுகிறது; தையல் ஒதுங்கும் - (என்மகள் நிழலில்) ஒதுங்குகிற, வரம் வழையே - சிறந்த சுடபுண்ணைமரமே! தைய உண்டானால், வர அழை - (தலைவரை இங்குவரும்படி) அழைத்துவருவாயாக; (எ - து.)

அலம்-ஹலம். பதிச்ச-பதித்து. தையலொதுங்கும்-அழகுபொருந்திய என்றாமாம், செய்தற்குஉரியஇரங்கல் குறிஞ்சிக்கண்மயங்கியது-வழுவமைதி.

இது, முப்பத்தொன்பதாம் கவிபோன்ற பன்னிருசீராசிரியவிநந்தம்.

௯௯. வரம்பெற் நிடுதலி னருந்தவக் கிழவருங்
கண்டகரை யடர்த்தலின் மண்டலத் தரசருங்
கற்பக மண்டலிற் கணக நாடருங்
கான முழக்கலி னுணகந் திருவரு
௧௦. மெழுதரு மறைகள் கூ றிடலால் வியாதனும்
போதக மோதலிற் புராணவே தியருஞ்
சாந்தமுற் நிடுதலிற் றனிஞா னிகளு
மானமத மடுத்தலின் வைணவக் குரவரு
நவமணி விரித்தலி னன்னு வலரு
௧௧. மன்னம் வழங்கலி னகவாழ்க் கையருஞ்
செம்பொ னீட்டலிற் றிருப்பாற் கடலு
மச்சங் களைதலி னமுதசஞ் சீவியும்
பூமிதந் திடுதலிற் புண்ட ரீகனும்
பொங்க ருறைதலிற் பூவை வண்ணனு
௧௨. மம்பிகை கலத்தலி னந்தி வண்ணனும்
பொருமலை யெறிதலிற் புலோமசை கொழுநனு
மகிலங் காட்டலி னலர்கதிர் ஞாயிறு
முத்தமிழ் துதித்தலின் முழுமதிக் கடவுளுஞ்
சிவனுங் கடவுட் சிலம்பாற் றிறைவ
௧௩. விருபது சிகரத் தெண்ணிலாச் சிகரப்
பொன்மலை வளைத்த செம்மலை யேந்தும்
வெண்குன் றெடுத்த கருங்குன் றெருநான்
முழைவாய் திறந்து மழைபோ லிடித்து
முடுகுசெங் களத்துக் கொடுமரம் வாங்கி
௧௪. யசிசும ராட நடுநடு நடுங்கிக்
கொடுமுடி கவிழ்தலிற் குறுநகை பூத்து
நாளேவா வின்றுன நீன்பதிக் கேகென
விடைகொடுத் தருண்மால் விடைமலை வாண
வுந்திக் கமலத் துச்சிவிட் டிறங்கிக்
௧௫. கருத்திற் றெளிந்த கரகநீ ராட்டிக்
கண்டகண் போற்குளிர் தண்டுழாய் சாத்தி
யிசைமக ளுடன்றுதித் தெண்ணில் கோடி
பிரமர் போற்றிய பரம சாமீ
யளவறு பிறைகளுங் களனுறு கறைகளுங்
௧௬. கணக்கிலா மழுக்களுங் குணக்கிலாக் கழுக்களு
முடையார் புலித்தோ லுடையா ரிடையா
ரல்கிலா வுமைகளு மிலகுபன் னதிகளும்
பதிகொ ளத்தனா் குதிகொண் மத்தனா
வீரபத் திரன்முதற் கோரபுத் திரரொடு

MAHAMAHOPADHYAYA
DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

சூ. மனந்த முருத்திரர் தினந்தினந் தொழுதிந்
திருவடி யுடைய பிரம மூர்த்தி
யொருவிண் ணப்பமுன் பெருமுனி பின்னர்
நம்பினன் னிழலிற் றம்பிபின் றொடரச்
செஞ்சிலை யொடும்போய்க் கருஞ்சிலை மிதித்து

சுரு. மின்னிள மேகமும் வில்லும் பிறையு
மரவிந் தமுமாங் கதிற்சில பூவுஞ்
சங்கமுந் திகிரியும் பங்கய முகுளமுங்
காந்தளுங் கொடியும் பார்தளுங் கதலியு
மாவினந் தளிரும் வகுத்தனை மீண்டும்

ரு. புன்மதி யுடைய வென்மனப் பாறையை
நற்பதப் படுத்தி யற்புதம் விளைக்குங்
கண்ணநீ யுண்ணக் கவர்ந்த
வெண்ணெய் செய்து விடுவதுன் கடனே.

(இ - ள்.) வரம் பெற்றிதெவின் - வரங்களைப்பெறுதலால் [வரம்பு எந்
றிதெவின் - அனைகளைத் தள்ளிவிடுதலால்], அருந் தவம் கிழவரும் - செய்தற்
கரிய தவத்திற்குஉரிய முனிவர்களையும், - கண்டகரை அடர்த்தலின் - முன்
போற்கொடிய துஷ்டர்களை அழித்தலால் [கண்ட கரை அடர்த்தலின் - பொ
ருந்திய கரைகளை அழித்தலால்], மண்டலத்து அரசரும் - நாட்டை ஆள்கிற
அரசர்களையும், - கற்பகம் அண்டலின் - கல்பகலிருக்கங்களைச் சாருதலால்
[கல்பக மண்டலின் - கற்களும் பிளக்கும்படி பாய்தலால்], கனகம் நாடும் -
பொன்னாட்டவராகிய தேவர்களையும், - கானம் முழக்கலின் - கீதம்பாடுவத்
தொல் [கானம் உழக்கலின் - காட்டைக் கலக்குவதனால்], ஆன கந்திருவரும் -
பொருந்திய கந்தருவர்களையும், - எழுது அரு மறைகள் கூறிடலால் - எழுது
தற்குரிய வேதங்களைச் சொல்லுதலால் [எழுதரும் அறைகள் கூறு இட
லால் - பொருந்திய பாறைகளைப் பிளந்து துண்டாக்குதலால்], வியாதனும் -
வேதவியாசமுனிவரையும், - போதகம் ஒதலின் - ஞானங்களை உபதேசித்த
லால் [போதகம் மோதலின் - யானைக்கன்றுகளைப் புரட்டிவருதலால்],
புராண வேதியரும் - புராணங்கள் சொல்லுகிற அந்தணர்களையும், - சார்த்தம்
முற்றிதெவின் - பொறுமைக்குணம் மிக்கிருப்பதனால் [சார்த்தம் உற்றிதெ
வின் - சந்தனமரங்கள் பொருந்தியிருத்தலால்], தனி ஞானிகளும் - ஒப்
பற்ற தத்துவஞானமுடையவர்களையும், - மால் மதம் அடுத்தலின் - திருமா
லைத் தெய்வமாகக்கொண்ட மதத்தைப் பொருந்துதலால் [மான்மதம் மதித்
தலின் - கஸ்தூரிகள் நிறைதலால்], வைணவக் குரவரும் - வைஷ்ணவசமய
ஆசிரியர்களையும், - நவம் அணி விரித்தலின் - புதுமையாக அலங்காரவிலக்க
ணங்களை விவரித்துச்சொல்லுதலால் [நவ மணி விரித்தலின் - ஒன்பதாவகைப்
பட்ட இரத்தினங்களைப் பரப்புதலால்], நல் நாவலரும் - நல்லவித்துவான்
களையும், - அன்னம் வழங்கலின் - அந்தானஞ்செய்வதனால் [அன்னப்பறவை
கள் பொருந்தப்பெறுதலால்]. அகம் வாழ்க்கையரும் - இல்லல்லவாழ்தலையு
டைய கிருகஸ்தர்களையும், - செம்பொன் றீட்டலின் - சிவந்த இலக்குமியைத்
தருதலால் [செம்பொன் றீட்டலின் - சிவந்தபொன்னைத் தொகுத்துக்கொ
ணர்தலால்], திருபால்கடலும் - திருப்பாற்கடலையும், - அச்சம்களைதலின் -
பயத்தை ஒழித்தலால் [அ சங்கு அனைதலின் - சிறந்த சங்குகள் பொருந்து
தலால்], அமுத சஞ்சீவியும் - (மரணத்தைப் போக்குகின்ற) அபிருதசஞ்
சீவியும், - மரணகையம் - பயி கந்திதெவின் - உலகங்களைப் படைத்த

வினில் [பூ மிதந்திடுதலின் - மலர்கள் மிதக்கப் பெறுதலால்], புண்ட
ரீகனும் - தாமரையில் தோன்றிய பிரமனையும்,-- பொங்கர் உறைதலின் -
இலக்குமி வாழப்பெறுதலால் [சோலைகளிற் செல்லுதலால்], பூவை உண்
ணனும் - காயாமலர்போன்ற திருநிறமுடைய திருமாலையும்,--அம்பிகை
கலத்தலின் - உமாதேவியைக் கூடுதலால் [அம்பி கைகலத்தலின் - ஓடங்
கள் பொருந்தப்பெறுதலால்], அந்தி வண்ணனும் - மாலப்பொழுதுபோ
ன்ற செந்நிறமுடைய சிவனையும்,-- பொரு மலை எறிதலின் - போர்செய்
கிற மலைகளைச் சிறகைவெட்டுதலால் [பொரும் அலை எறிதலின் - மோதுகி
ன்ற அலைகளை வீசுதலால்], புலோமசை கொழுநனும் - சசிதேவியின் கண
வஞ்ஞை இந்திரனையும்,--அகிலம் காட்டலின் - எல்லாப்பொருள்களையும்
விளங்கக் காண்பித்தலால்[அகில அங்கு ஆட்டலின்-அகிற்கட்டைகளை அங்
கே அலைத்துத்தள்ளுதலால்], அலர் கதிர் ஞாயிறும் - பார்த கிரணங்களை
யுடைய சூரியனையும்,--முது அமிழ்து உதித்தலின் - பழமையான அமிருதத்
தோடு தோன்றுதலால்[மு தமிழ் துதித்தலின் - மூவகைத்தமிழாலுந் துதி
க்கப்படுதலால்],முழு மதி கடவுளும் - பூரணசந்திரனையும்,--சிவனும் - ஒத்
திருக்கின்ற, கடவுள் - தெய்வத்தன்மையையுடைய, சிவம்பாறு - சிவம்பாற்
றிற்கு, இறைவ - தலைவனே! எண் இலா சிகரம் - கணக்கில்லாத சிகரங்
களையுடைய, பொன் மலை - மேருவை, வளைத்த - வில்லாகவணக்கிய, செம்
மலை - ருத்திரமூர்த்தியை, ஏந்தும் - தரிக்கின்ற, வெள் குன்று - கைலாச
கிரியை, இருபது சிகரத்து-மலையுச்சிபோன்ற (தன்) இருபதுகைகளாலும்,
எடுத்த-பெயர்த்துத் தூக்கிய, கருங் குன்று-கரியமலைபோன்ற இராவணன்,
ஒருநாள்-ஒருநாளில், முழை வாய் திறந்து-மலைக்குகைபோன்ற (தனதுபத்
து)வாய்களையுந் திறந்து,மழைபோல் இடித்து-முகத்தொனிபோல ஆரவா
ரஞ்செய்து, முடுகு - எகிர்த்துவருகின்ற, செம் களத்து - (உதிரத்தார்)
சிவந்தள்ள போர்க்களத்திலே, கொடுமரம் வாங்கி - வளைந்த (கோதண்ட
மென்னும்)-வில்லை யெடுத்து,அடி சமர் ஆட - உக்கிரமான போரைச் செய்
ததனால், நடு நடு நடுங்கி - மிகவும் அஞ்சி, கொடுமுடி கவிழ்தலின் - மலைச்
சிகரம்போன்ற தலைகள் குளிர்ந்த நானுதலால், குறு நகை பூத்து-புன்சிரிப்
புச்செய்து, 'நாளை வா - நாளைக்குத் திரும்பவும் உனது சேனையோடு
போருக்கு)வா; இன்று-இன்றைக்கு, உன் ரீள் பதிக்கு ஏகு-உன்னுடைய பெ
ரிய இலங்கைநகர்க்குப் போ,' என - என்று, விடைகொடுத்தருள்-உத்தரவு
கொடுத்தனுப்பிய, மால் விடைமலை வாண - பெரியருஷபகிரியில் வாழ்பவ
னே!-என்னில்கோடி பிரமர்-அநேகங்கோடி பிரமதேவர்கள், உந்திக்கமல
த்து உச்சி விட்டுஇறங்கி-(தமக்குப் பிறப்பி-மான உனது)நாபீகமலமலரின்
மேலிடத்தைவிட்டுக் கீழிறங்கி,கருத்தின் தெளிந்த கரகம் ரீர் ஆட்டி-தமது
மனம்போலத் தெளிந்துள்ள கைக்கமண்டலத்திலுள்ள தீர்த்தத்தால் திரு
மஞ்சளைஞ்செய்து,கண்ட கண்போல் குளிர் தண் தழாய் சாத்தி-(எம்பெரு
மானைத்) தரிசித்த (தமது) கண்கள்போல மிகவும் குளிர்ந்துள்ள திருத்து
ழாய்களை அருச்சித்து, இசைமகனுடன் துதித்து-(தமதுமனைவியான)ஸரஸ்
வதியுடனே தோத்திரஞ்செய்து, போற்றிய - ஆராதித்த, பரமசாமீ-சிறந்த
தலைவனே!-அளவுஅறுபிறைகளும்-கணக்கில்லாத பிறைச்சந்திரர்களையும்,
களன்உறு கறைகளும்-கண்டத்திற்பொருந்திய விஷக்கறைகளையும், கணக்
குஇலா மழுக்களும் - எண்ணில்லாத மழுவாயுதங்களையும், குணக்கு இலா
கழுக்களும்-கோணவில்லாத சூலங்களையும், உடையார்-உடையவரும், புலி
தோல் உடை ஆர் - புலியின் தோலாகிய உடுப்புப் பொருந்திய, இடையார்-
இடையையுடையவரும், அலகு இலா உமைகளும் - அளவில்லாத உமாதே
விகளும், இலகு பல் நதிகளும் - விளங்குகின்ற அநேகங்கங்காநதிகளும்,
பதி கொள் - பொருந்தப்பெற்ற, அத்தரை-கடவுளும், குதிகொள்-நடனஞ்

செய்கின்ற, மத்தனார் - பித்தரும், (ஆகிய), அனந்தம் உருத்திரர் - அநேகம்
ருத்திரர்கள், வீரபத்திரன் முதல் - வீரபத்திரன் முதலான, கோர புத்திர
ரோடும் - பயங்கரமான மக்களுடனே வந்து, தினம் தினம் தொழுதியும் -
நாந்தோறும் வணங்குகின்ற, திரு அடி உடைய-திருவடிகளை யுடைத்தான,
பிரமமூர்த்தி-பரப்பிரமஸ்வரூபியே!—ஒரு விண்ணப்பம் - (அடியென் செய்வ
தொரு) விஜ்ஞாபனம் உளது: (அது என்ன வென்றால்),—(நீ), முன்-முன்னே
[பூராமாவதாரத்தில்], பெரு முனி பின்னர் - விசுவாமித்திரமகாமுனிவர்
பின்னே, நம்பி நல் கீழலின்-மூத்தவனாகிய உனது நல்லநிலைப்போல, தம்பி-
லக்ஷ்மணன், பின் தொடர - விடாமற் பின்னே தொடர்க்துவர், செம் சிலை
யொடும் - சிவந்த வில்லுடனே, போய்—, கருஞ் சிலை மிதித்து - கரியகல்
லைக் காலால் மிதித்து, (அக்கல்லில்), மின் இள மேகமும் - மின்னலோடு
கூடின இளமையான மேகத்தையும், வில்லும் - வில்லையும், பிறையும் -
குறைச்சுத்திரனையும், அரவிர்தமும் - தாமரைமலரையும், ஆங்கு அதில் -
அத்தாமரைமலரில், சில பூவும்—(குவிளை குமிழ் முல்லை முதலிய) சிலபூக்களையு
மும், சங்கமும் - சங்கத்தையும், திகிரியும் - மூங்கிலையும், பங்கயம் முகுள
மும் - தாமரையரும்பையும், காந்தளும் - காந்தள்மலரையும், கொடியும் -
கொடியையும், பாக்தளும் - பாம்பையும், கதலியும் - வாழையையும், மா
இளந் தளிரும் - மாமரத்தினது இளந்துளிரையும், மீண்டும் வகுத்தனை -
திரும்பவும் உண்டாக்கியருளினாய்; அற்புதம் விளைக்கும் - அதிசயத்தைச்
செய்யவல்ல, கண்ண - கிருஷ்ணனே!—புல் மதி உடைய - அற்புத்தியை
புடைய, என் - எனது, மனம் - வல்கெஞ்சாகிய, பாறையை - கருங்கல்லை,
எல் பதம்படுத்தி - நல்லபக்குவப்படுத்தி, நீ—, உண்ண கவரந்த வெண்ணெய்
செய்துவிடுவது - உண்ணும்பொருட்டிற் களவாடின வெண்ணெய் போல்
இனருப்படி செய்துவிடுவது, உன் கடனே - உனது கடமையேயாம்; (எ-று.)

அறைகள் கூறுஇடலால் - வேடர் முதலியோரது சிறுவீடுகளைச் சிதை
த்து அழித்தலால் என்றமாம். வியாதன் - வ்யாஸன்; (வேதங்களை) வகுத்
தவரென்று பொருள். போது அகம் மோதலின் எனப்பிரித்து, மலர்களைத்
தம்பிட்டுத்து அலைத்தலா வென்றுமாம். மான் மத மடுத்தலின் என எடுத்து,
மான்கள் மிகரிசம்புதலா வென்றும கொள்ளலாம். இவை, மலைகளினின்று
அடித்துக்கொண்டு வரப்பட்டவை. பாற்கடல்கடைந்தகாலத்து அதினின்
றந் திருமகள் தோன்றினாளென அறிக. அமிழ்து உதித்தலின் என்றது-சந்
திரன் பாற்கடலிற் பிறந்தவனாதலாலும், அமிருதமயமான கிரணமுடையவ
னாதலாலும். சீலேண்டபயிர்விடந்த உலமையணி. இருபதுசிகரத்து முதலிய
மூன்றடிக்களும் செஞ்சிலை யென்ற அடியும் - மூதண்டோடை. கருங்குன்று
என்றதற்கேற்ப, முழைவாய் என்றும், கொடுமுடியென்றும் கூறினர். இசை
மகள் - கல்லிக்குத்தலையி. உருத்திரர் அநந்தமாகவே, அவர் கின்னங்களை
பிறைமுதலியனவும் பலவாயின. விஜ்ஞாபனம் என்னும் வடமொழி - பிரா
கிருதபாஷையில் விண்ணுணம் எனத் திரிந்துகொண்டு, தமிழில் விண்ணப்ப
மெனச் சிதைத்துவந்தது. மின் - விளங்குகிற அகவிகையினது மேனிக்கும்,
மேகம் - அதிலுள்ள கருங்குழலுக்கும், வில் - புருவத்துக்கும், பிறை - நெற்
ரிக்கும், அரவிர்தம் - முகத்துக்கும், அதிற் சில பூ - அம்முகத்திற்பொருந்
திய கண் பல் மூக்கு முதலிய அவயவங்களுக்கும், சங்கம் - சமுத்தாக்கும்.
மூங்கில் - தோளாக்கும், தாமரைமுகை - கொங்கைக்கும், காந்தள் - அக்க
கைக்கும், கொடி - இடைக்கும், பாக்தன் - அல்குலுக்கும், கொடி-இடைக்
கும், மாக்தளிர் - பாத்தாக்கும் உலமையாகக் கூறப்பட்டனவெனக் கண்டு
கொள்க. செய்தற்கு அரிய காரியங்களை யுஞ் செய்கின்ற திறமை [அகடித்தகட
ராசாமரத்தியம்] உடையவனாதலால், முன் கல்லைப்பண்ணுக்கினதுபோல
வே எனது மனத்தை வெண்ணெயாகக் வேண்டு மென வேண்டியபடி.

முதல்நாட்போரில் தன்சேனைமுழுவதும் படைக்கலமனைத்தும் அழியத் தனியுறும் அகப்பட்ட இராவணனது எளிமையை நோக்கி இராம பிரான் இரங்கி மேலும்போர்செய்யாதுநிறுத்தி 'இன்றுபோய் நாளை நின் படையோடு வா' என்றுகூறி விட்டனன் என்பது வரலாறு; 'ஆனையாவுனக்கமைந்தன மாருதமறைந்த, பூனையாயின கண்டனை யின்றுபோய்ப் போர்க்கு, நாளைவாவென நல்கினன் நாகினங்கமுகின், வானைதாவுறு கோசலநாடுடை வள்ளல்' என்ற கம்பராமாயணச்செய்யுள் இங்கே காணத்தக்கது. இங்ஙனம் பகைவனிடத்து அருள்கொண்டு அவனை விடுதல், தமிழ்சீ என்னும் புறப்பொருள் துறையாம்; அது, வலியுழந்தவர்மேற் போர்க்குச் செல்லாமல் அயர்க்குஉதவிசெய்து தழுவுவது. இதனால், இராமபிரானது காமநீரியம். கருணை, அறத்தின்வழிநிற்பதல் முதலிய திருக்கவியாணகுணங்கள் விளங்கும்.

மலைமொறித்த வரலாறு.—முன்காலத்தில் மலைகளெல்லாம் பறவைகள் போல இரகுடையனாயிருந்து ஆகாயமார்க்கத்திற் பறந்துசென்று ஊர்களின்மேல் உட்கார்ந்து உயிர்களை நாசஞ்செய்துவர, தேவர்கள்வேண்டு கோளால் இந்திரன் அம்மலைகளின் சிறகுகளைத் தனது வச்சிராயுத்தத்தினால் அறுத்துத்தள்ளினான் என்பதாம்.

இராவணன் வெண்துன்று எடுத்த வரலாறு.—இராவணன் அனகாபுரிக்குச் சென்று குபேரேனோடு எதிர்த்துப் பொருது அவனைவென்று புறப்பக விமானத்தைப் பறித்து அதன்மேலேறிக்கொண்டு கைலாசமலைக்குமேலாக ஆகாயமார்க்கத்திலே விரைந்து மீண்டு வருகையில் அம்மலையின்மகிமையால் விமானம் தடைப்பட்டுநிற்க, அதற்குக்காரணம் இன்னதென்றுஅறியாது திகைக்கையில், நந்திதேவர் எதிரில்வந்து 'சிவபிரானுக்குத் தங்குமிடமான திருக்கையத்தின் பெருமையிது' என்று சொல்லவும், கேளாமல், தசமுகன், எனதுபிரயாணத்துக்குத் தடையாகிய இம்மலையை இப்பொழுதே வேரோடுபறித்து எடுத்து அப்பாவெறிந்துவிட்டுத் தடையின்றி மேற்செல்வேன்' என்றுகூறி விமானத்தினின்றும் இறங்கித் தனதுஇருபதுகைகளையும் அம்மலையின்கீழ்க் கொடுத்து அதனைப் பெயர்த்து அசைக்க, அதனையுணர்ந்த உருத்திரமூர்த்தி சினந்து தன்கால்விரலாற் சிறிது அழுத்தவே, அரக்கன் மலையின்கீழ் அகப்பட்டுக் கைநகசங்கி மிகவருந்தி வெகுசகாலம்புலம்பிப் பின்னர்ச் சாமவேதகானத்தாற் சிவனருளைப்பெற்று விடுபட்டு, இராவணனென்ற பெயரையும், சிறந்ததொரு வாட்படையையும், நீண்டஆயுளையும் அப்பெருமான் அளித்தருள, பெற்று அப்பாற்சென்றன என்பதாம்.

இது - சுற்றயலடி முச்சீரடியும், மற்றையடிகள் நாத்சீரடியுமாகவந்த தனால், நேரிசையாசிரியப்பா. (௧௬)

[பாண்.]

௯௭. வெண்ணெய்குறைகொண்டகொண்டன்மேனிமாயர்வன கிரி விறலியென்றகோகிலத்துமென்பெடைக்கொர்சேவல் கேள், பூணனுயிங்கிதங்குடைந்து பாணர்தம்மைவென்றபின் பாதகற்கு மருமையோவொர்பாணரின்னைவெல்லது, வண்ணமார்பெழுந்தகொங்கைகின்னமென்பரதுமெயா வந்துபானிறைந்ததுண்மைமதலைபாலெனன்பது, மெண்ணெயீதுபசுநரம்பெனுங்கொடிக்குவிட்டநீ ரேற்குமோவவர்க்கும்யாழின்வீக்குகாயநிம்பமே.

(இ - என்.) வெண்ணெய் குறைகொண்ட - வெண்ணெயைக் கொள்ளை கொண்டு உண்ட, கொண்டல் மேனி - கார்மேகம்போலத் திருமேனியை

யுடைய, மாயர் - விசித்திரசக்தியையுடைய அழகரது, வனகிரி - சோலை மலையின்கண் வசிக்கும், விறலி என்ற - பாண்மகளாகிய, மெல் கோகிலத் து பெடைக்கு - மிருதுத்தன்மையுடையதாகிய குயிற்பேடைக்கு, ஓர் சே வல் - ஓர் குயிற்சேவல்போலும் பாணனே! கேள்-கேட்பாயாக; பண்ணும்- பண்ணமைக்கப்பட்ட, இங்கிதம் - இனிமையைத்தருவதாகிய யாழினை, குடைந்து - (விரனுனியால்) வருடி வாசித்து, பாணர்தம்மை - (இசையில் வல்ல) பாணர்களை, வென்ற பின்-(யாழ்வாசித்தலில்) வென்றபின்னர், ஓர் பாண - தனியுறையுள்ள பாணனே! நினை வெவ்வது - நினைச் சயிப்பது, பாதகற்கும் - பாதகராகியநாயகர்க்கும், அருமையோ - அருமையாகுமோ? [அருமையன்று]; (யாழ்வாசித்தலில் மிகவல்லவர் என்றபடி); (இது நிற்க): வண்ணம் மார்பு எழுந்த - (என்து)அழகிய மார்பிடத்து ஓங்குவளர்ந்த, கொங்கை - ஸ்தனம், மெய் ஆ - உண்மையாக, கிண்ணம் என்பர் - (முன்பு தலைவர்) பொற்கிண்ணமென்று புகழ்வார்; அது - அக்கொங்கை, வந்து பால் நிறைந்தது - பால் சுரந்து நீரம்பப் பெற்று உள்ளது, (என்பதும்) - என்று சொல்வதும், மதலை பாலன் என்பதும் - புதல்வன் பாலகனென்பதும், உண்மை - மெய்; எண்ணெய் ஈது - (என்னுடலிற்றேயுந்த) இவ்வெண்ணெய், பசு நரம்பு எனும் கொடிக்கு - பசிய நரம்பாகிய கொடியை வளர்த்தற்கு, விட்ட நீர் - பாய்ச்சிய நீர்; யாழின் - (கேட்டோர் செலிப்புலனை வசிகரிக்கும்)யாழினிசைபோல, வீக்கு - (என்கணவரதுகட்புலனை)வசிகரித்தற்குரிய, காயம் - (எனது) உடல்,நிம்பமே - (இப்பொழுது வெறுத்தற்கு உரிய) வேம்பே; (ஆதலின்), அவர்க்கும் - (எனக்கேயன்றி) அவ்விறைவர்க்கும், ஏற்குமோ - ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாருமோ? (எ - று.)

பரததையரைப்புணர்த்தப்பொருட்டித் தலைமகளைப்பிரிந்துசென்ற தலை மகளால் தலைமகனதுகருத்தை யறிந்து அவளைச் சமாதானப்படுத்தி அவளிடம் தான்வரும்படி பேசுவருமாறு அனுப்பப்பட்ட பாணனுக்குத் தலைவெருண்டுகூறியது; இது, பாணனோடு வேதஞ்ஞல் என்னுந் துறை.

உயிர்கடோறு மொளித்துநின்றதுவுந் கனவெனென்பதையும், படைப்பு முதலிய முத்தொழிற்கட் சிறந்ததாகிய காப்புத்தொழி லுடையா னென்பதையும் குறிப்பித்தற்கு, 'வெண்ணெய்குறைகொண்ட கொண்டல்மேனிமாயர்' என்றார்.வனகிரிஎன்பதற்கு இயைய,விறலியைக் குயிற்பேடையாகவும், பாணனைக் குயிற்சேவலாகவுந் கூறினர். இங்கிதம் என்பது-அதனைத்தருவதாகிய யாழிற்கு ஆதலால், ஆகுபெயர். பரத்தையால்வரும் இன்பம் அறத்தான் வரும் இன்பம் போல்வதன் மென்பதும், அவ்வன்பநுகரும் இழிபுநோக்கி ஒருமை அன்வகுதிபுணர்த்தியும் கூறினர். "அறத்தான் வருவதே யின்பமற் மல்லபுறத்த புகழு மில" என்பவாகலின். புதல்வனைப்பெறுதற்கு முன்னர்த் தலைவனாற் பொற்கிண்ணமெனப்புணர்த்துரைக்கப்பட்ட கொங்கை பெற்றபின்னர் அந்நிலை குலைந்த தென்பது தோன்ற 'வண்ணமாற்பெழுந்த கொங்கை கிண்ணமென்ப ரதுமெயா, வந்து பால் நிறைந்தது' என்றும்,என்கைமார் கலவியே அவர்க்கேற்குமென்பது தோன்ற 'யாழின்வீக்கு காயம் நிம்பமே அவர்க்கேற்குமோ' என்றும் கூறப்பட்டன. பாலன் என்பதன் ஈற்றிலுள்ள'என்பதும்' என்பது, பால் நிறைந்தது என்பதனீற்றிவிட்டுக் கூட்டப்பட்டது. மற்றை உம்மைகள் இரண்டனுள் முன்னது - இழிவுசிறப்பிலும், பின்னையது - இறந்ததுதழீஇய எச்சத்தோடு உயர்வுசிறப்பிலும் வந்தன. கொங்கை-பால்பகாவொற்றிண்ப்பெய ராகலின், 'அது' என்றும், 'பால் நிறைந்தது' என்றும் ஒருமையாக் கூறினர். ஓ ஏ இவ்விரண்டும் - எதிர்மறையிலும், பிரிநிலையிலும் வந்தன. பாலனைப்பழித்த வென்னும் பொருட்கிடமாய், உவமை உருவகம் முதலிய அணியுமுடைத்தாய் வந்தது.

இது, பதினாறுநூற்றாண்டில் கழிநெடிலடி ஆசிரியவியுந்தம்.

[இரங்கல்.]

* கூடி. காபரன்பிரமன்முதலோர்தொழுஞ்சனகர்நிமிர்காளமஞ் சனவழகர்மா, மாயரம்புவிநவநீதமுங்கமழ்பவளவாயர்கண்டிலர் கொலனிகாள், பாயும்வெம்புலிபொருதமாமனென்பவன்விடுமொர் பாவைநெஞ்சினன்சிகரநே, ராயகொங்கையிலொழுதுபால்பரந்தெ னவிரியகோரசந்திரகிரணமே.

(இ - ள்.) அளிகாள் - வண்டுகளே!—காய் அரன் - (எல்லாவுலகங்களை யுங்) காய்ந்துஅழிக்கிறகடவுளாகிய சிவனும், பிரமன் - பிரமனும், முதலோர் - முதலிய தேவர்கள், தொழும் - வணங்குகின்ற, சனகர் - (யாவர்க்குந்) தந் தையும், நிமிர் காள மஞ்ச அன அழகர் - விளங்குகிற கார்காலத்துக் காள மேகம்போன்ற அழகரும், மா மாயர் - மிக்கமாயையுடையவரும், அம் புவி யும் - அழகிய லோகங்களும், நவநீதமும் - வெண்ணெயும், கமழ் - வாசனா லீசுகின்ற, பவளம் வாயர் - பவழம்போற்சிவந்த வாயையுடையவருமாகிய அவங்காரர்,—பாயும் வெம்புலி பொருத - மேலேசிறிப்பாய்கிற கொடியபுலி போன்ற, மாமன் என்பவன் - மாமனாகிய கம்சன், விடும் - ஏவியனுப்பின், ஓர் - ஒரு, பாவை நெஞ்சினன் - கருங்கல்போல வலிய மனத்தையுடைய பூதனையினது, சிகரம் நேர் ஆய - மலைசிகரத்துக்கு ஒப்பான, கொங்கை யில் - (நஞ்சதீற்றிய) தனங்களினின்றும், ஒழுகு - பெருகுகின்ற, பால்—, பரந்து என - பரவினாற்போல, விரி - பரவுகிற, அகோர சந்திர கிரணம் - உக்கிரமான சந்திரனது நிலாவின் தன்மையை, கண்டிலர்கொல் - கண்டா ரில்லையோ? (எ - று.)—கண்டனராயின், பிரிந்துசென்ற தலைவர் இங்ஙனம் வராதிரா ரென்றபடி. இது, சந்திரோபாலம்பதம்.

புலிகமழ்வாயரென்றது - பிரளயகாலத்து உலகங்களை யெல்லாம் உண் டவராதலின். பொருத - உவமவருபு.

இது, பெரும்பாலும் முதல் மூன்று ஐந்து கூவினசகீர்களும், இரண்டு நான்கு கருவினங்காய்ச்சீர்களும், ஆறு எழு புளிமாச்சீர்களுமாய்வந்த எழுசீ ராசிரியவிநூத்தம். (கூப)

கூக. சந்தனநிழற்குளிருவந்ததகைதீரச்சந்தரமுகியேகவியுமிந் த்ரதருமானு, மைந்தலையராவில்வருமழகர்பழமறைதேடரியமுனை யார்முளரிதெரியமுனைபோல, வந்தருணம்வையகையிதுபொய்கையி துமுத்தின்வண்டலிதுகொண்டறவழ்மண்டபமிதல்லாற், செந்திருந ன்னகரமிதுசிகரமிதுசோலைச்சிலம்பிடைசிலம்பியசிலம்புநதியிதுவே.

(இ - ள்.) சந்தரமுகியே-சந்திரன்போன்ற முகமுடையவனே!—செம் திரு-செவ்விய இலக்குமிபோன்றவனே!—வந்த தகை தீர-வெயிலில்நடந்து வந்த இளைப்பு நீங்கும்படி, சந்தனம் நிழற்குள் - சந்தனமரத்தின்நிழலிலே, இரு - சந்தேதங்கியிருப்பாயாக; கவியும் - மேலேகவித்துகொண்டிருக்கிற, இத்தரநு - இத்திரனது பஞ்ச கல்பகவிராக்ஷங்களை, மானும் - ஒத்த, ஐந் தலம் - ஐந்துதலைகளையுடைய, அராவில் - ஆதிசேஷனில், வரும் - எழுந்தரு ளியிருக்கிற, அழகர்-அழகரும், பழ மறை தேடுவரிய - அநாதியான வேதங் ளினால் தேடுதற்கரிய, முனையார்-முன்னையவருமாகிய எம்பெருமான், (கிரு த்ஷணாவதாரத்தில் துளைத்துவிளையாடிய), முளரி தெரி யமுனைபோல-தாம ரைமலர்கள் விளங்கப்பெற்ற யமுனாநதிபோல, வந்தருள் - குளிர்ச்சியாக வந்தருள்கிற, நம் - நம்முடைய, வையகை - வையையாகி, இது - இதுவாம்; பொய்கை-தடாகம், இது—முத்தின் வண்டல்-முத்துக்களையுடைய சேற்று வண்டல், இது—கொண்டல் தவழ்-மேகங்கள் தவழப்பெற்ற[மிகஉயர்ந்த],

மண்டபம்—, இது—; அல்லால் - அல்லாமலும், நல் நகரம் - நல்லபட்டணம், இது—; சிகரம் - மலையுச்சி—, இது—; சோலைச்சிலம்பிடை - சோலைமலையினிடத்தே, சிலம்பிய-ஒலிக்கின்ற, சிலம்புகதி-சிலம்பாறு, இதுவே—.

இது, தலைமகளை உடன்கொண்டுபோகின்ற தலைமகன் அவன் இடைவழியிற் கடுஞ்சுரத்திற் செல்லும்போது வெயிலால் மிகவும்வருந்தி இளைப்பு உற்றது நோக்கி, அவளைத் தான்போகும்இடத்தின் அணிமைகூறியுற்றியது.

இது, பதினெட்டாங்கவிபோன்ற எண்கீராசிரியவிரூத்தம். (கக)

க00. நதிபெற்றபாதர்மலையலங்காரர்நன்னாட்டணங்கே

கதிபெற்றனனந்தமீகாமன்காமன்கழைகழையே

பதிபெற்றவவ்வங்கமில்வங்கஞ்சங்கம்பலித்ததங்கே

துதிபெற்றமுத்தங்கிடைத்ததொப்பேதுன்சகக்கடற்கே.

(இ - ள்.) நதி பெற்ற பாதர் - கங்காநதியையும் சிலம்பாற்றையும் பெற்ற திருவடியை யுடையவராகிய, மலை அலங்காரர்-சோலைமலையழகரது, நல் நாடு நல்ல நாட்டிலுள்ள, அணங்கே-தெய்வமகள் போன்றவளே!—கதி பெற்றனன்-(உன்னையடைந்து) நற்கதியை [நல்லதுறையை]ப் பெற்றேன்; அந்த காமன் - அந்த மன்மதன், மீகாமன்-மரக்கலஞ்செலுத்துபவனாக; கழை - (அவனது) கருப்புவில், கழையே-கொடிமரமாம்; இ அங்கம் - இந்த (உனது)உடம்பு,பதி பெற்ற அவ்வகம் - கரையைவந்துஅடைந்த அம்மரக் கலமாம்; அங்கே-அவ்விடத்தில், சங்கம்பலித்தது - சங்குகள் ஈன்றது [புணர்ச்சி கிடைத்தது];துதி பெற்ற முத்தம் கிடைத்தது-(யாவராலுந்)துதிக்கப் படுகிற முத்துக் கிடைத்தது [முத்தமிடுதல் கிடைத்தது]; உன் சுகம் கடற்கு - உனது சுகமாகிய கடலுக்கு, ஒப்பு ஏது - சமானமெது? (எ - று.)

இது-தலைமகளைப் புணர்ந்த தலைமகன், அவளது இன்பத்தைப் புகழ்ந்து கூறியது. உருவகவணியும் சிலையணியும்விரவியந்தசேர்வையணி.

இது, நிரையசை முதலதான கட்டளைக்கலித்துறை. (க00)

க0க. சுகமும்பிகமுமறையோதுஞ்சோலைமலையிலலங்கார

ரிகமும்பரமும்வகுத்தபிரானெல்லாப்பதமுந்தரவாழ்வீர்

மகமுந்தவமுஞ்செய்ததொக்குமானந்தனைக்கும்பிடும்வானுஞ்

செகமும்பரவுஞ்சிலம்பாற்றுத்திருநீர்படியுமொருநீரே.

(இ - ள்.) ஒரு நீர் - நீங்கள்,— மானந்தனை கும்பிடும் - விமானத்தை வணங்குங்கள்;வானும் செகமும் பரவும்-விண்ணுலகத்தவரும் மண்ணுலகத்தவருந் துதிக்கின்ற, சிலம்பாறு - நூபுரக்கையினது, திரு நீர் - பரிசுத்தமான தீர்த்தத்தில்,படியும்-நீராடுங்கள்;(இவ்வாறு செய்வீராயின்),—சுகமும் பிகமும் மறை ஒதம் - கிளிகளுந் குயில்களும் வேதங்களை ஒதுகின்ற, சோலைமலையில் - சோலைமலையிலுள்ள, அலங்காரர் - அழகரும், இகமும் பரமும் வகுத்த பிரான் - இம்மையின்பத்தையும் மறுமையின்பத்தையுங் கொடுத்தருளுகிறவருமான எம்பெருமான், எல்லா பதமும் தர - எல்லா நற்பதங்களையும் கொடுக்க, வாழ்வீர் - வாழ்வீர்கள். மகமும் தவமுமுந் தது ஒக்கும் - (இங்ஙனம் விமானத்தைக் கும்பிடுதலும் சிலம்பாற்றிலீரீர்தலும்)பெரியயாகங்களையும் அரியதவத்தையுஞ் செய்ததுபோலும்; (எ-று.) என்று உலகத்தவரைநோக்கி உபதேசித்து முடித்தார்.

இது, முப்பத்தெட்டாங் கவிபோன்ற அறுகீராசிரியவிரூத்தம். (க0க)

அழகர்கலம்பகம் முற்றிற்று.

